H. G. WELLS
görünmez adam

ingilizce aslından çeviren: ayşe belma dehni

2. basım

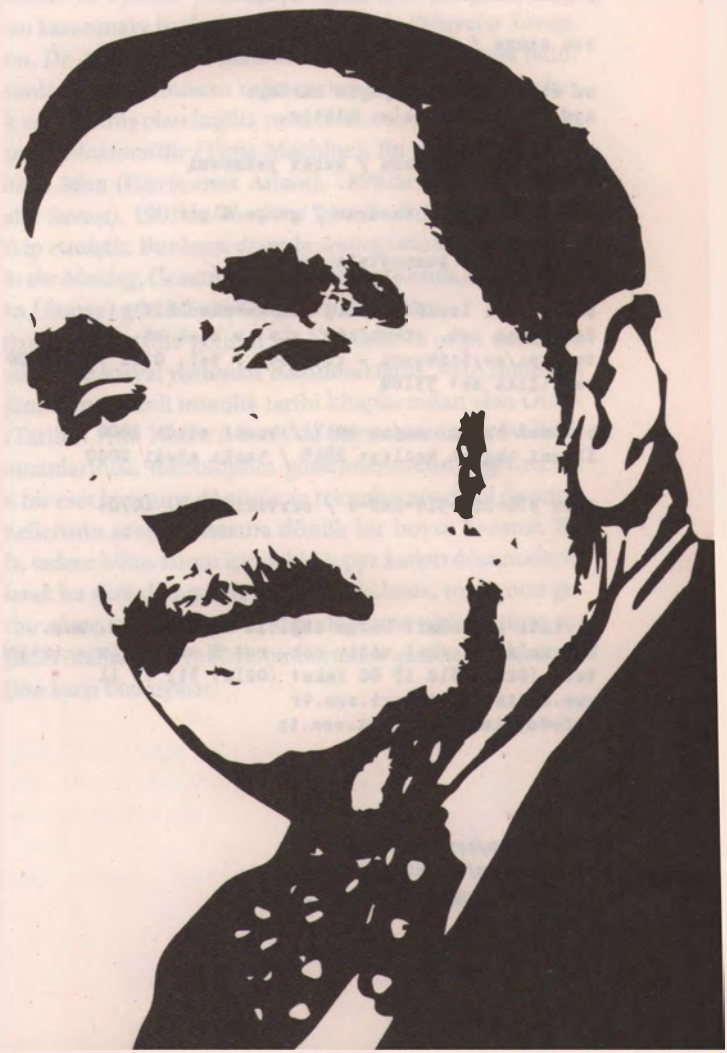
YAPI KREDİ YAYINLARI
ASİK

görünmez adam
grotesk bir macera
h.g. wells

ingilizce aslından çeviren: ayşe belma dehni

sunuş: paul a. cantor

sonsöz: matthew selwyn

ayrıntı: 1069 / klasik dizisi: 22

görünmez adam - grotesk bir macera / h.g. wells

özgün adı / invisible man - a grotesque romance

ingilizce aslından çeviren / ayşe bilma dehni

sunuş / paul a. cantor

sonsöz / matthew selwyn

yayına hazırlayan / hande yazıcı

son okuma / ahmet batmaz

bu kitabın türkçe yayın hakları
ayrıntı yayınları'na aittir.

kapak illüstrasyonu / berat pekmezci

kapak ve görsel tasarım / gökçe alper

dizgi / kâni kumanovalı

baskı: ali laçin - barış matbaa-mücellit
davutpaşa cad. güven san. sit. c blok no. 286
topkapı/zeytinburnu - istanbul - tel. 0212 567 11 00
sertifika no: 33160

birinci basım: mayıs 2017 / baskı adedi 2000
ikinci basım: haziran 2019 / baskı adedi 2000

isbn 978-605-314-168-6 / sertifika no: 10704

ayrıntı yayınları basım dağıtım san. ve tic. a.ş.
hobyar mah. cemal nadir sok. no: 3 cağaloğlu - istanbul
tel: (0212) 512 15 00 faks: (0212) 512 15 11
www.ayrintiyayinlari.com.tr
info@ayrintiyayinlari.com.tr

twitter.com/ayrintiyayinevi
facebook.com/ayrintiyayinevi
instagram.com/ayrintiyayinlari

h.g. wells

Herbert George Wells ya da daha çok tanındığı adla H. G. Wells, (21 Eylül 1866-13 Ağustos 1946) Broomley, Kent'te (İngiltere) doğmuştur. Bir manifaturacı dükkânındaki iki yıllık çıraklık dönemi de dahil olmak üzere başladığı kariyerine, Güney Kensington'daki Bilim Okulu'nun bursunu kazanarak devam etmiştir. Burada T. H. Huxley'den biyoloji dersleri almıştır. 1890 yılında mezun olduktan sonra öğretmenlik yapmaya başlamış, ama mesleğine sağlık sorunları nedeniyle devam edememiştir. 1893 yılında yaşadığı kişisel bunalımı atlatmaya çalıştığı sırada çeşitli makale ve öyküler yazmış, çok geçmeden de gazetecilik yaparak yaşamını kazanmaya başlamıştır. Daha ziyade *Dünyalar Savaşı*, *Görünmez Adam*, *Dr. Moreau'nun Adası* ve *Zaman Makinesi* gibi bilim kurgu türü romanlarıyla tanınmasına rağmen, neredeyse edebiyatın her dalında pek çok eser vermiş olan İngiliz yazarın ilk romanı 1895 yılında yayımlanan *Zaman Makinesi*'dir (Time Machine). Bu romanı 1897 yılında *The Invisible Man* (Görünmez Adam), 1898'de *The War of the Worlds* (Dünyalar Savaşı), 1901'de *The First Men In the Moon* (Aydaki İlk İnsanlar) takip etmiştir. Bunların dışında *Anticipations* (Sezinlemeler), *Mankind in the Making*, (İnsanoğlu Yapım Aşamasında), *A Modern Utopia* (Modern Ütopya) gibi bilimsel yapıtları da vardır.

Sosyalist olduğunu açıkça dile getiren H. G. Wells'in çoğu eserinde önemli ölçüde siyasi ve sosyal yorumlar bulunmaktadır. Aynı zamanda 1920 yılında, günün en önemli insanlık tarihi kitaplarından olan *Outline of History* (Tarihin Ana Hatları) eseri de yayımlanmıştır. Wells'in bilim kurgu romanlarında, teknolojinin gözlemlenmesinin getireceği olanaklar edebi bir eser biçimine dönüşür ve teknolojinin değil de onun toplumsal temellerinin araştırılmasına dönük bir boyut kazanır. Bu bağlamda Wells, sadece bilim kurgu içindeki ütopya karşıtı düşüncelerin savunucusu olarak bu türe damgasını vurmakla kalmaz, toplumun gereğinden hızlı bir süreç içinde sosyal açıdan değişime uğramasının sakıncalarını da gözler önüne serer ve böyle bir durumda sınıf karşıtlıklarının iyice sivrileceğine karşı bizi uyarır.

ayşe belma dehni

1956 İstanbul doğumludur. İstanbul Üniversitesi İngiliz Dili ve Edebiyatı Bölümü'nü bitirmiştir. Mezun olur olmaz başladığı iş hayatında yaklaşık 25 yıl Türkiye'nin önde gelen özel kuruluşlarında dış ilişkilerle bağlantılı birimlerde çalıştı. 2001 yılında emekli oldu ve yaklaşık 14 yıldır roman çevirileri yapmaktadır, bu doğrultuda çeşitli yayınevlerinden çıkmış yaklaşık 30'u aşkın roman çevirisi mevcuttur. Halen çevirilerine devam etmektedir.

içindekiler

sunuş

paul a. cantor / *görünmez adam* ve görünmez el:
h.g. wells'in kapitalizm eleştirisi..... 9

görünmez adam

yabancının gelişi..... 21
bay teddy henfrey'in ilk izlenimleri..... 29
bin bir tane şişe..... 37
bay cuss yabancıyla görüşüyor..... 45
rahip evindeki soygun..... 55
çıldıran eşyalar..... 59
yabancının maskesi düşüyor..... 65
geçiş..... 77
bay thomas marvel..... 79
bay marvel'ın ıping'i ziyareti..... 87
araba ve atlar hanı'nda..... 91
görünmez adam öfkeleniyor..... 97
bay marvel istifasını görüşüyor..... 105
port stowe limanı'nda..... 109
koşan adam..... 117
şen kriketçiler hanı'nda..... 121
doktor kemp'in ziyaretçisi..... 127
görünmez adam uyuyor..... 137
belli başlı ilkeler..... 143
great portland caddesi'ndeki evde..... 151

oxford caddesi'nde..... 165
alışveriş merkezinde..... 173
drury sokağı'nda..... 181
boşa çıkan bir plan..... 193
görünmez adam avlanıyor..... 199
wicksteed cinayeti..... 203
kemp'in evinin kuşatılması..... 211
ava giden avlanıyor..... 223
son..... 231

sonsöz

matthew selwyn / *görünmez adam* üzerine..... 234

paul a. cantor

görünmez adam ve *görünmez el*: h.g. wells'in kapitalizm eleştirisi*

Hayal dünyası çok geniş bir yazar olan Wells'in *Görünmez Adam*'ına ve onun temsil ettiği kapitalist düzene düşmanlığını tam olarak anlayabilmemiz için yarattığı Griffin karakterini mercek altına almamız gerek. Griffin başkarakteri, Victor Frankenstein'ın geleneğindekiler gibi genç bir sanatçı olarak bilinen bir bilim insanıdır. Ancak Wells burada kasıtlı olarak bilimsel araştırmanın tüm işbirlikçi yönlerini ortadan kaldırmakta ve onu tek başına romantik bir sanatçı gibi çalışan yalnız bir yaratıcı deha ve toplumun kenarında kalmış biri olarak sunmaktadır. Griffin tam tersine görünmezliği sayesinde belirgin bir insan haline gelir ve bu tuhaf hali onu diğer insanlardan farklı kılar, sonunda da sosyal yaşamın normal zevklerine iştirak edemeyen, tıpkı Kabil gibi kardeş katili ya da benzeri işaretlenmiş bir figüre dönüşür.

Wells hem onun toplumdan ayrıştırılıp soyutlanmasını hem de yaratıcılığını beslerken aynı zamanda insanoğlunun yaratıcı olmak zorunda olduğunu ve bu yaratıcılık için birinin acı çekmeye hazırlanması gerektiğini okura aşılayarak Griffin'i bize oldukça tanıdık bir romantik başkarakter ör-

* Bu yazı "Mises Daily Articles" adlı sitede 2010 yılında yayımlanmıştır.

neği olarak sunar. Bu açıdan bakıldığında Wells hayal dünyasını aşırı derecede zorlayarak düşmanlarının tarafında gösterdiği Görünmez Adam'ını sonuna kadar acımasızca eleştirir. Ancak buna rağmen çoğu yazar gibi Wells de yarattığı başkahramana karşı yakınlık duyma duygusunun önüne geçemez. Gerçekten de eğer en güçlü hayalperest bilimkurgu yazarlarından biri olarak bilinen Wells'in kimliği hiçbir şekilde Griffin'in kimliğiyle uyuşmuyor olsaydı, epey tuhaf olurdu bu.

Böylece kapitalist düzenin simgesi olmanın yanı sıra, Görünmez Adam, aynı zamanda bir anlamda Wells'in kendi portresi olarak da görülebilir. Griffin, yaratıcısı gibi, zamanın ötesinde yaşayan, o yüzden de halkın dehasını takdir etmeyi başaramadığı bir adamdır. Griffin, böylece bizim onun yaratıcısının karanlık tarafına bir bakış atmamızı ve roman yazarının psikolojisine, özellikle de kapitalist piyasa ekonomisine karşı olan düşmanlığını istediğinden daha fazla gösterdiğini görmemizi sağlayabilir. Griffin yönettiği adamlarına karşı kendisinin bir Tanrı olduğunu düşünmektedir, aslında gerçekten de ona hizmet eden nüfuzu altındaki çalışanlarına karşı aynen bu rolü oynamaktadır. Nitekim Thomas Marvel onu "Lord" olarak tanımlamaktadır. Özellikle, sıradan insanların çok dışında biri olduğunu kabul eden Griffin kendisini onları gözlemlemeye mecbur hissederek buna zorlamaktadır, o yüzden de geleneksel ahlaki sınırlamaların üstünde yetiştirilen bir çeşit Nietzscheci üstinsan olduğunu düşünmektedir. Ama aynı zamanda Griffin, zihnin belirli nedenler ve sonuçlardan yola çıkarak kendisini zehirlediğini, böylece ondan bir anlamda *hıncını* aldığını ileri süren Nietzsche'nin tezini doğrulayan mükemmel bir örnek çalışmadır. Birçok bakımdan ele alındığında, onun birtakım dolaplar çevirerek tasarladığı bu görünmezlik planının bir anlamda aşağılık, yetersiz ve güçsüz biri

olduğuna dair taşıdığı çok derin duyguları telafi etme girişimidir.

Aslında kökeninde alçakgönüllülük yattığı için mütevazı biri olan Griffin sürekli olarak parasızlıktan ötürü mağdur, sadece yaradılışından kaynaklanan üstün zekâsı ve düşünceleriyle yükselmeye çalışan klasik bir adam figürü çizmekte ve "umutsuzca umudunu bağladığı bilimsel patlamayla vurucu bir şekilde meşhur olmak" istemektedir. Bu nedenle diğer araştırmacıların kendilerini ondan üstün sanan ruh hastaları olduklarını ileri sürerek onu kıskandıklarını ve icatlarının formüllerini çalarak kendilerine mal edeceklerinden kaygılanır. Griffin, kendisini sürekli olarak çevresi "ağzı açık şaşkın ve aptal öğrencilerle" sarılmış olan ve bu ağır görevi boyunca yaşadığı küçük düş kırıklıklarına takıntılı olarak yaklaşan bir öğretmen olarak göstermektedir. Ve kendisini sırrını açığa vurmak ya da yok olup gitmek için sürekli baskı altında hissetmektedir. Griffin sonunda nasıl görünmez olduğunu itiraf ettiğinde, bu yüzden içine düştüğü psikolojiyi de açıkça ortaya koymaktadır:

> Ve hiç kuşkusuz, o görünmezliğin görkemli görüntüsünün bir adama karşı gelebileceğine şahit oldum... Ve ben, perişan bir halde, fakirliğin doruğunda, çevresi kuşatılmış bir gösterici, bir kasaba kolejinde aptallara öğretmenlik yapan... aniden nasıl bu hale gelebildiğimi gördüm.

Griffin toplum tarafından küçümsenmenin üzüntüsünü hisseder. Çevresindeki insanlardan çok daha zeki olduğunun farkındadır ama onların pek çoğu daha fazla para kazanıyorlardır ya da daha şerefli görevlere sahiptirler. Griffin'e göre toplum zekâyı yeterince ödüllendirmemektedir. Onun görünmezlik planı, kendisini inkâr eden toplumunun ödül ve imtiyazlarını elde etmek için zekâsını kullanmaya yönelik

bir girişimdir. Griffin, Iping kasabasının cahil köylülerine "Kim olduğumu ya da ne olduğumu anlamıyorsunuz. Ama size bunu göstereceğim. Tanrının yardımıyla! Size göstereceğim" derken, toplumdan dışlanmışlığını ifade eder aslında.

Griffin'in giriştiği şey, kendisinin altında gördüğü, onun zekâsına saygı duyan, onun takdir ettiği ölçüde kaliteye sahip sıradan insanlar için oldukça derin bir girişimdir. Bu yüzden Marvel gibi sıradan bir adamın planlarını etkileyebildiğini görüp çok şaşırmış ve tek kelimeyle hayal kırıklığına uğramıştır. Griffin'in sıradan insanların aptallığını onlara göstermek için yaptığı bu girişim, aslında serbest piyasa ekonomisine ve milli servetin dağıtılma biçimine karşı bir girişimdir. Her şeyden önce Griffin reddettiği piyasa ekonomisinin ödüllerini kendisinin fazlasıyla hak ettiğini düşünmektedir. Griffin'in görünmezliğinin temel amacı söz konusu milli serveti yeniden dağıtmak, yerleşik mülk sahiplerinin servetini onlardan almak ve bu serveti kendi tarafına gönderip o yönde akmasını sağlamaktır. Bu açıdan bakıldığında, aslında yeterince erdem sahibi biri değildir. Görünmez Adam'a göre, kendisine yeterince ödül vermediğini düşündüğü serbest piyasa ekonomisinin adaletsizliği yok edilmelidir; bu adaletsizliği yok etmeye çalıştığı ölçüde onun bir sosyalist olduğu söylenebilir.

Bu arada, Wells'in *Görünmez Adam*'ını aynı anda hem kapitalist hem de sosyalist sistemde yer alan bir birey örneği olarak sunmakla kendi kendimle çelişiyor gibi görünebilirim. Ancak bu çelişkinin, yarattığı karakteri tasvir edişindeki tutarsızlıktan ötürü, Wells'ten kaynaklandığına *inanıyorum*. Görünmez Adam figürünü birçok bakımdan kullanan Wells, onunla ilkin kapitalist zihniyetin görüşlerine sahip bir adamın portresini çizmeye çalışır. Ama romanının başkahramanı üzerinde fazla yatırım yapmaktadır, nitekim onu aynı zamanda siyasi bir görüşe sahip biri gibi

olarak da tasvir etmekte ve dünyayı sadece toplumsal düzenin imajına uyacak şekilde yeniden kurmaya çalışan bir adam tasviriyle sona erdirmektedir. Gerçekten de romanın pek çok noktasında Görünmez Adam kapitalist bir işadamından ziyade radikal bir devrimciye benzemektedir. Gücünü diğerlerine göstermek için bir Terör Hükümdarlığı kurma fikriyle kendisini daha da güçlendirmeye çalışmaktadır: "Port Burdock artık kraliçenin emri altında değildir... benim emrim altındadır... Terörün emri altındadır! Bu yeni çağın ilk yılının ilk günüdür....Görünmez Adam'ın çağıdır. Ben yeni çağın İlk Görünmez Adam'ıyım." Bu kesinlikle serbest piyasanın kullandığı dil değildir. Yeni bir çağın başladığını ilan eden Griffin'in devrimci totaliter yapısından kaynaklanan bir dildir.

Toplumun her köşesinde ona karşı casusluk yapabileceğini iddia eden ve seçtiği herkesi idam etme hakkına sahip olduğunu ileri süren Görünmez Adam, bu haliyle aslında ona karşı düzenlenen ve tüm toplumu kapsayan totaliter rejimin aynası konumuna gelmektedir. Bu yüzden de onun düzen modeli serbest piyasa değil, mutlak monarşidir. Nitekim kendisini "İlk Görünmez Adam" ilan ederken kendi zihinsel üstünlüğünün tüm insanlığa hükmettiğine inandığını belirtmekte ve bunun mantıksal bir sonuç olduğunu ileri sürmektedir. Onun düşüncesine göre o diğerlerinden çok daha zekidir, bu yüzden de diğerlerini yönetme hakkına sahiptir ve onlara nasıl yaşayacaklarına dair emirleri o verecektir. Bu da Görünmez Adam'ı giderek derin ataerkil fikirlere sahip büyük bir güç haline getirir. İngiltere'yi tekrar o hoşgörüsüz, acımasız, karanlık günlerine geri götürmek ve serbest piyasa ekonomisinin tabandan gelen veriler doğrultusunda kendiliğinden değişim göstererek değil, yukarıdan verilen emirlerle tek bir kişinin hâkimiyetindeki bir düzenle yönetilmesini istemektedir.

Mükemmel bir keskin zekânın ürünü olan bu örnek çalışmada, Griffin bize modern, yabancılaşmış entelektüellik ve onun getirdiği antikapitalist zihniyetin psikolojisini gözlemlememize imkân sağlar. Serbest piyasa ekonomisinin onun dehasının yeteneğini yeterince ödüllendirmemesi nedeniyle ona haksız muamele edildiğini düşünen Griffin gerçekten de modern entelektüelliğin ilk örneğidir. Bu tutum pek çok sanatçı, bilim insanı, akademisyen ve entelektüelin kapitalizmi niçin reddettiğini ve neden sosyalizmi kucaklayıp benimsediğini de açıklar. Onlar sosyalist bir düzenin adaletsizliği sona erdireceğini hayal etmektedirler çünkü Griffin gibi, merkezî olarak planlanan ekonomiden sorumlu kişiler olacağını düşünmektedirler.

Yarattığı Griffin karakteri gibi Wells de mütevazı bir geçmişten gelmektedir, o da zamanını öğretmenlik yaparak geçirmiş ve zekâsıyla üstün fikirlerini dünyada yükselip kendisini ünlü kılmak için (oldukça başarılı bir şekilde) kullanmıştır. Gerçekten de Wells'in öğretmenlik deneyimiyle ilgili düşünceleri şüphe uyandırıcı bir şekilde Griffin'inkine benzemektedir. *Autobiography*'sinde sayfa 242'de geçen şu paragraf bizatihi onun öğretmenlik görevi anlatmaktadır:

> Kariyerimin çok garip bir çıkmaza girdiğini fark ettim... şimdi benim için hiçbir şey yoktu, ama en az bir yıl hiçbir yere kıpırdayamazdım, biraz daha iyi kıyafetler almak, birkaç pound biriktirmek, yazdıklarımın üzerinde düşünebilmek ve biraz kaçış şansı yakalamayı umut etmek için... Yaz havası beni tekrar sağlığıma kavuşturdu ve enerjim neredeyse sonsuza dek sürecek gibiydi, boş yere sürdürmeye çabaladığım edebi çalışmalarımı artık yavaş yavaş bırakmalı ve kendimle uzlaşıp, ikinci kez ortaokul öğretmenliği rolüne hazırlanmalıyım.

Bu noktada Wells ikinci öğretmenlik atamasına yanıt olarak yazdığı mektupta Griffin karakterine çok benzemektedir:

İstediğim bir şeyi en iyi şekilde yapamayan bir oğul olarak çok acı çektim ve bu yağmacılardan oluşan ortaçağ korsanlarının zihniyetini benimsemiş olan kara cahil ebeveynlerin elinde büyüdüm. Ve eğer benimle birlikte diğer safta duran her insan benim arkadaşım olsaydı, bu dolandırıcılık sisteminin kaburgaları altına bıçak sokma şansını yakalayacaktım ve bu şansı kullanmaktan kendimi alıkoyacağımı hiç sanmıyorum (Norman ve Jeanne MacKenzie'nin *Life* (Yaşam) adlı eseri sayfa 80'den alınmadır).

Dahası sosyalist eğilimine rağmen Wells, küçümseyip hor gördüğü sıradan insanların toplum üstü bir entelektüel seçkin tarafından yönetilmesi gerektiğine inanmaktadır. Bu tip yaklaşımlar *Görünmez Adam*'da gerçekten de oldukça belirgin şekilde ortaya çıkmaktadır. Wells, daha önce gördüğümüz gibi Griffin'e karşı köylülerle taraf olmasına rağmen, onları negatif bir ışık altında kendi müthiş saflıklarına gülen insanlar olarak tasvir etmektedir. Wells'in tasvir ettiği bu köylüler, elbette ki Griffin gibi bir deha karşısında kendi kendilerini koruyamazdı. Dr. Kemp'in medikal yardımcısı olan ve onun tarafında olmaya gönüllü olduğu halde birden ona karşı olan Griffin'e müdahale etmedikleri takdirde ölüme mahkûm edileceklerini biliyorlardı. Wells'in kurduğu plana göre zeki bir adamın hain planlarını ortadan kaldırmak için başka bir zeki adam gerekmektedir. Kemp'in Griffin'i hemen biçimlendirmesi ve ele geçirmeyi öne sürdüğü İngiltere'yi ve tüm insanlığı tehdit eden bir görünmez adam yaratma fikrine sahip olabilmesi onun üstün zekâlı bir entelektüel olduğunu göstermektedir. Dahası Griffin'i yakalamak için toplumu organize etme planları yapan da Kemp'tir, tek başına Kemp'tir. Kemp, böylece bir anlamda Griffin'in çift kişilik olanıdır. Kolejde birlikte okumuşlardır ve ona göre Kemp, Griffin'in bilimsel konudaki hırslarını paylaşmaktadır. "Üzerinde emek verdiği çalışma ona para kazandıracaktı,

öyle umuyordu, Kraliyet Toplumu'ndaki dostluk, onun en çok düşündüğü şey buydu." Ama Kemp de Wells'in çift kişilik olanıdır. Nitekim ilk bakışta pek ilgisiz gibi görünen bir paragrafta bu durum şu şekilde anlatılmaktadır: "Beş dakika sonra onun zihni geleceğin sosyal şartlarına odaklanmış olarak çok uzak düşüncelere doğru seyahate çıkmıştı. Ve sonunda zaman boyutunda kendini kaybetti, Doktor Kemp bir işaret almış gibi hemen yerinden kalktı, gidip tekrar pencereyi aşağı indirdi, ardından yazı masasına geri döndü." Görünüşe bakılırsa, Kemp, Wells'in kendi romanı olan *Zaman Makinesi*'ni *(The Time Machine)* yazmaya hazırlanıyor gibidir. Bu paragrafta Kemp'in romanda Wells'in vekili olduğunu ve Kemp'i İngiltere'nin kurtarıcısı olarak takdim edip kendisi için daha küçük bir rol hayal ettiğini güçlü şekilde ifade etmektedir.

Kemp'in *Görünmez Adam*'daki rolünde 19. yüzyılın sonlarında İngiltere'deki sosyalizmin nasıl kendine özgü bir aristokratik biçim aldığını görüyoruz. Wells, eski aristokrasinin kökenini yeni yetenek, özellikle de entelektüel ve sanatsal *yetenek aristokrasisi* ile değiştirmeyi umuyordu, ancak asıl tutumu aristokrat ve antidemokratik yöndeydi. Wells'in romanlarını okuyanlar hep soylu olmanın zorunluluğuyla sosyalist eşitliğin birlikte güçlü bir unsur olarak kullanıldığını rahatça tespit edebilirler. Tam olarak bir aşağılama ya da küçük görme olmamakla birlikte sıradan insanlara duyduğu kaygının yanı sıra, onlara karşı takındığı alaycı ve lütufkâr tutum da hep fazla ölçüde yapılmış bir ayıplamayla karıştırılmıştır. Hem zekâ hem de terbiye ve görgüsü nedeniyle Wells İngilizlerin nasıl yaşayacakları, sosyal ve ekonomik varlıklarını nasıl düzenleyeceklerini onlara göstermeye yetkili olduğunu düşünmektedir. Bu da Wells'in sosyalizminin kendine özgü türde bir Nietzschecilik olduğunu göstermektedir. Çağdaşı George Bernard Shaw gibi Wells de, sosyalist

doktrine olan sadakatini bir çeşit Nietzschecilik olarak düşünülebilecek üstinsana duyduğu bir inançla birleştirmeyi başarmıştır.

Görünmez Adam'ı çelişkili bir şekilde tasvir ediyor gibi bir izlenim veriyorsam, bunun nedeni Wells'in düşüncelerinin temelinde esaslı bir çelişkinin yatıyor olmasıdır. O her zaman sosyalist bir toplumun ideal olduğunu onaylamakta ve toplumda kahraman bireycilik inancının benimsenmesinin tek yolunun sosyalizmi getirmekle mümkün olabileceğini ileri sürmektedir. Wells'in sosyalizmle kahraman bireycilik arasında yalpalaması, *Görünmez Adam*'ı çelişkili olarak tasvir etmesine neden olmaktadır, aslında bu tutarsızlık Görünmez Adam'ın temel bir sembol olarak kullanılmasındaki yanlışta yatmaktadır. Ancak *Görünmez Adam*'ı analiz etmek için çok zengin bir ödev haline getiren şey tam da bu tutarsızlıktır. Bu açıdan bakıldığında, Wells kapitalizmi eleştirmek için yola çıkmış olabilir ama bu süreçte kendi konumu ve daha genel olarak bakıldığında da sosyalizme yön veren sanatçı entelektüelliği için gerekli olan malzeme teminini tamamlamıştır denilebilir. Her şeyden önce Wells'in Görünmez Adam portresi bize sıradan insanla birlikte serbest piyasa ekonomisini aşağılama ve küçümsemenin nasıl aynı ölçüde el ele gittiğini öğretmektedir.

İngilizceden çeviren: Ayşe Belma Dehni

görünmez adam

yabancının gelişi

Şubat ayının başlarında, yılın son karının yağdığı soğuk bir kış günü, keskin bir rüzgârın ve şiddetli bir tipinin altında, kalın yün eldivenli elinde küçük, siyah bir valiz tutarak, Bramblehurst İstasyonu'ndan aşağıya doğru yürüyüp gelmişti yabancı. Tepeden tırnağa sıkıca sarınıp sarmalanmıştı. Yumuşak fötr şapkasının kenarları, burnunun parlayan ucu dışında yüzünün tamamını gizliyordu. Kar, omuzları ve göğsünün üzerinde birikmiş, elinde taşıdığı valizin üstünde de beyaz bir tepe oluşturmuştu. Canlıdan ziyade ölü gibi görünüyordu, sendeleyerek "Araba ve Atlar" hanına dalmış ve elindeki valizi yere fırlatıp atmıştı. "Ateş" diye bağırmıştı, "İnsaniyet namına! Bir oda ve bir ateş!" Sonra barın yanında ayağını yere vurup üzerinde birikmiş olan karları silkelemiş ve pazarlıkta anlaşmaya varmak için Bayan Hall'ün peşinden misafir odasına gitmişti. Ve böyle ses getiren bir içeri girişle masanın üzerine birkaç İngiliz sterlini fırlattıktan sonra handaki odasını tutmuştu.

Bayan Hall ateşi yakmış ve yabancıya kendi elleriyle yemek hazırlamak üzere hemen onun yanından ayrılmıştı. Böyle "sıkı pazarlığa girişmeyen" birinin hana gelmesi şöyle dursun, kış vakti Iping'e bir müşterinin gelmesi bile tek kelimeyle talih kuşu demekti; Bayan Hall de başına konan bu talih kuşuna layık olduğunu kanıtlamaya kararlıydı. Domuz pastırmasını ocağa koyup, uyuşuk yardımcısı Millie'yi ustaca

seçtiği birkaç hakaretle biraz harekete geçirir geçirmez, masa örtüsünü, tabakları ve bardakları odasına taşıyıp son derece gösterişli bir şekilde dizmeye başladı. Şöminenin ateşi alev alev yanmasına rağmen, konuğunun şapkası ve paltosunu hâlâ çıkarmamış olduğunu görmek onu hayrete düşürmüştü, yabancı sırtı dönük olarak pencerenin önüne dikilmiş avluya yağan karı seyrediyordu. Eldivenli ellerini arkasında kavuşturmuştu, derin düşüncelere dalmış gibi görünüyordu. Bayan Hall, adamın hâlâ omuzlarını ıslatmakta olan erimiş karların halısına damladığını fark etti. "Şapkanızı ve paltonuzu alabilir miyim, bayım?" diye sordu, "onları mutfakta iyice kurutayım mı?"

Yabancı yüzünü dönmeden, "Hayır" dedi.

Bayan Hall onu duyduğundan emin olamadı. Tam sorusunu tekrarlamak üzereyken, yabancı başını çevirip omuzlarının üstünden Bayan Hall'a baktı. "Onları çıkarmamayı yeğlerim" dedi vurgulayarak. Bayan Hall yabancının, yan taraflarında ışıkları olan büyük mavi bir gözlük taktığını ve yüzüyle yanaklarını tamamen gizleyen paltosunun yakaları üzerinde gür favorileri bittiğini fark etti.

"Peki, bayım" dedi Bayan Hall. "Nasıl isterseniz. Az sonra oda iyice ısınır."

Yabancı hiç cevap vermeyip yüzünü çevirdi yine, bunun üzerine onunla sohbet kurmaya çalışmasının yersiz olduğunu hisseden Bayan Hall, elindeki sofra takımlarının geri kalanını da çarçabuk masanın üzerine yerleştirip odadan fırladı. Geri döndüğünde, yabancı kambur sırtı, paltosunun yukarı kalkık yakaları, yüzüyle kulaklarını tamamen gizleyen ve aşağı kıvrık kenarlarından sular damlayan şapkasıyla taştan bir adam gibi hâlâ orada dikilmekteydi. Fark edilmesi için elindeki yumurta ve domuz pastırmasını masaya çarparcasına bıraktı ve yabancıya seslenir gibi değil de bağırır gibi "Yemeğiniz hazır, bayım" dedi.

"Teşekkür ederim" dedi adam aynı anda ve Bayan Hall kapıya gidene kadar yerinden kıpırdamadı. Sonra kendi ekseni etrafında aniden dönerek epey istekli bir hızla masaya yaklaştı.

Bayan Hall barın arka tarafından mutfağa doğru giderken düzenli aralıklarla tekrar eden bir ses duydu. Cırk, cırk, cırk diye devam eden bu sesin, bir kâsenin içinde hızla çırpılan kaşık sesi olduğunu anladı. "Ah şu kız!" dedi. "Hah! Onu tamamen unuttum. Bunca zamandır oyalanıp duruyor!" Hardalı karıştırma işini kendisi tamamlarken, Millie'ye de bu aşırı yavaşlığından dolayı birkaç iğneleyici söz söyledi. Domuz pastırmasını ve yumurtaları o pişirmiş, masayı o kurmuş, her şeyi o yapmıştı, Millie'nin ise tek yaptığı hardalla oyalanmak olmuştu (ne yardım ama!). Üstelik orada kalmak isteyen yeni bir konukları varken. Sonra hardalı kavanoza doldurup, onu altın sarısı ve siyah bir çay tepsisine gösterişli bir şekilde koyup, odasına götürdü.

Kapıyı tıklatıp hızla içeri girdi. O içeri girdiği anda konuğu da hızla harekete geçti, bu yüzden Bayan Hall bir an içinde masanın arkasında kaybolan beyaz bir nesne dışında hiçbir şey göremedi. Sanki adam yerden bir şey topluyor gibi görünüyordu. Bayan Hall hardal kavanozunu hafifçe masaya bıraktığı sırada adamın üzerindeki paltoyla şapkanın çıkarılmış ve şöminenin önündeki sandalyenin üzerine bırakılmış olduklarını fark etti. Ayrıca şöminenin çelik paravanasının üzerinde de bir çift ıslak bot duruyordu, Bayan Hall birden onların paravananın paslanmasına neden olacağını düşündü ve kararlı adımlarla söz konusu eşyalara doğru yürüdü. "Sanırım artık bunları kurutabilirim" dedi karşı çıkılmasına izin vermeyen bir sesle.

"Şapkayı bırakın" dedi konuğu boğuk bir sesle.

Bayan Hall arkasını döndüğünde, konuğunun kafasını kaldırmış otururken ona baktığını gördü. Bir an için ağzı

açık öylece kalakaldı, nutku tutulmuştu. Yabancı, ağzı ve çenesi tamamen gizlensin diye, yüzünün alt kısmına, beyaz bir bez tutuyordu, bu, gelirken yanında getirdiği beyaz bir sofra peçetesiydi, sesinin boğuk çıkmasının nedeni de buydu. Ama Bayan Hall'ün irkilmesine neden olan asıl şey bu değildi. Onun irkilmesinin nedeni mavi gözlüklerinin altında yabancının tüm alnının beyaz bir sargıyla kaplı olmasıydı, kulakları da başka bir sargıyla kaplanmıştı. yüzünde o pembe, sivri burnu dışında görülebilen başka hiçbir yer yoktu. Burnu ilk geldiğinde olduğu gibi parlak, pembe ve ışıltılıydı. Koyu kahverengi kadife ceketinin siyah keten kumaştan astarlı büyük yakalarını boynuna kadar çekmişti. Acayip bir şekilde tasarlanmış kuyruk ya da boynuzmuş gibi duran koyu siyah saçları, çapraz şeklindeki sargıların altından ve aralarından fışkırıp ona son derece tuhaf bir görünüm vermişti. Adamın sarınıp sarmalanmış halde sargılar içindeki başı Bayan Hall'ün görmeyi beklediği şeyden öylesine farklıydı ki kadın bir an için kaskatı kesildi.

Yabancı peçeteyi kaldırmamıştı, Bayan Hall'ün o anda farkına vardığı gibi kahverengi eldivenli eliyle peçeteyi tutarak, esrarengiz mavi gözlükleriyle ona bakmayı sürdürüyordu. Peçetenin arasından gayet kararlı biçimde, "Şapkayı bırakın" dedi.

Uğradığı şoktan sonra Bayan Hall'ün sinirleri yatışmaya başlamıştı. Şapkayı şöminenin yanındaki sandalyenin üzerine bıraktı yine. "Bilmiyordum, bayım" diye başladı, "sizin..." diye devam etti, sonra utanıp sustu.

"Teşekkürler" dedi yabancı isteksiz bir ifadeyle ve bakışlarını Bayan Hall'ün üzerinden çekip kapıya yöneltti, sonra tekrar ona çevirdi.

"Bunları derhal, güzelce kuruturum bayım" dedi Bayan Hall ve giysileri alıp dışarı çıkmaya yöneldi. Tam kapıdan çıkmak üzereyken yabancının beyaz sargılı başıyla mavi

gözlüklerine hızlıca bir göz attı ama yabancı peçetesini hâlâ yüzünün önünde tutuyordu. Bayan Hall kapıyı arkasından kapatırken bir an için titredi, yüzü yaşadığı şaşkınlık ve hayretle dokunaklı bir ifadeye bürünmüştü. "Asla" diye fısıldadı. "Hah!" Sonra aheste aheste mutfağa doğru yürüdü ama oraya vardığında Millie'ye şu an ne ile uğraştığını soramayacak kadar aklı karışmış durumdaydı.

Bu arada yabancı oturup Bayan Hall'ün uzaklaşan ayak seslerini dinledi. Peçetesini yüzünün önünden çekmeden merakla pencereye bir göz attı, ardından yemeğine devam etti. Ama ağız dolusu bir lokma aldıktan sonra şüpheli biçimde bakıverdi, bir lokma daha aldı, sonra peçeteyi tutarak kalkıp pencereye doğru yürüdü ve pencerenin alt bölmelerini örten beyaz muslin kumaşın üstüne kadar çekti storu. Bu çekiş odanın alacakaranlık olmasına yol açtı. Bunu da yaptıktan sonra içi daha rahatlamış bir halde masasına ve yemeğine döndü.

"Zavallı adamcağız bir kaza ya da bir ameliyat geçirmiş olmalı" dedi Bayan Hall. "Tanrım, birden o sargıları görünce ne kadar çok korktum!"

Şömineye biraz daha kömür ilave etti, çamaşır askısını açtı, sonra da yolcunun paltosunu üzerine astı. "Hele o koskocaman gözlükleri! Tanrı seni inandırsın başı bir insanoğlundan çok bir dalgıç miğferine benziyordu!" Konuğun atkısını çamaşır askısının köşesine astı. "Peçetesini ise sürekli ağzının üstünde tutuyordu. Peçetenin ardından konuşuyordu! Belki de ağzında da bir yarası vardı."

Birden aklına bir şey gelmiş gibi arkasına döndü ve konuyu değiştirerek, "Tanrım beni koru!" dedi, "onları *hâlâ* halledemedin mi, Millie?"

Masayı toplamaya giden Bayan Hall'ün yabancının geçirdiğini tahmin ettiği kazadan dolayı yüzü gibi ağzının da yaralandığı ya da şeklinin bozulduğu yönündeki fikri güç-

lenmişti. Bunun nedeni Bayan Hall'ün odada bulunduğu sırada yabancının pipo içtiği ama piposunun ağızlığını dudaklarına götürmek için yüzünün alt tarafına sarmış olduğu ipek fuları hiç gevşetmemesiydi. Ancak adamın bunu yapmasının nedeni unutkanlığı değildi, çünkü tütün kendi kendine yanarken yabancının piposuna baktığını görmüştü. Şimdi de sırtını pencerenin storuna dönerek oturmuş, yemeğini yemiş, içeceğini içmiş ve yeterince ısınmış olarak kısa da olsa öncekinden daha az saldırgan bir tarzda konuşuyordu. Şöminenin ateşinin yansıdığı o koca gözlükleri şimdiye kadar hiç olmadıkları kadar kızılımsı bir canlılığa bürünmüştü.

"Bramblehurst İstasyonu'nda birkaç eşyam var" dedi ve Bayan Hall'e eşyalarının bulunduğu yere gönderilmesini nasıl sağlayabileceğini sordu. Bayan Hall ona bu konuda açıklama yaparken adam da sargılar içindeki başını onu onayladığını göstermek için kibarca sallıyordu. "Yarın mı?" dedi. "Daha önce getirmeleri mümkün değil mi?" Ama Bayan Hall'den "Hayır" cevabını aldığında, sanki tamamen hayal kırıklığına uğramış gibi görünüyordu. Bayan Hall gerçekten bundan emin miydi? Arabaya atlayıp daha hızlı gidip gelecek hiç kimse yok muydu?

Bayan Hall onun bu sorularına istekli bir şekilde cevap vermek üzere konuşmaya başladı. Arabayla ilgili sorusuna, "Yol çok dik, bayım" dedikten sonra yeni açıklama için fırsatı kaçırmadan hemen söze girdi. "Orada bir buçuk yıla yakın bir zaman önce bir araba devrilmişti. Bir beyefendi, bir de arabacı öldü. Kaza dediğiniz şey bir anda oluveriyor işte ne yazık ki, bayım, öyle değil mi?"

Ama konuk kolay kolay sohbet edecek birine benzemiyordu. "Öyle" dedi sadece fularının gerisinden ve bunu söylerken bir yandan da arkasının görülmesi imkânsız olan koca gözlüklerinin ardından sessizce Bayan Hall'ü izliyordu.

"Fakat maalesef iyileşmek epey uzun sürüyor, bayım, öyle değil mi? Kız kardeşimin bir oğlu vardı, Tom, bir tırpanla kolunu kesmişti, harman yerinde bir anda tırpanın üzerine kapaklanmış, üç ay boyunca kolu sargıda kaldı. Buna belki inanamayacaksınız, bayım ama şimdi tırpan görünce dehşete kapılıyorum, gerçekten."

"Bu çok normal bir şey" dedi konuğu.

"Bir dönem de ameliyat olmaktan korkuyordu, o derece kötüydü yani, bayım."

Konuğu birden bir kahkaha patlattı, dudaklarını ısırarak kendisini frenlemeye çalıştığı derecede yüksek tondan bir kahkahaydı. "Öyle mi?" dedi.

"Öyle, bayım. Ve ona bakmak zorunda kalanlar için bu hiç de böyle gülünecek bir durum değildi, örneğin benim için. Kız kardeşim daha küçük olan diğer çocuklarıyla uğraşmakla meşgulken oğlunun sökülüp tekrar sarılması gereken sargıları vardı. Umarım bu sözlerimi küstahlık saymamışsınızdır, bayım."

Konuğu birden konuyla alakasız bir şekilde, "Bana birkaç tane kibrit getirir misin?" dedi. "Pipom söndü de."

Bayan Hall konuğunun bu kabalığı karşısında öylece kalakalmıştı, ona özellikle bu kadar hassas bir olayı anlattığı sırada böyle bir davranışta bulunması gerçekten hayret vericiydi. Bir an için bir şey söylemek ister gibi durup ona baktı, sonra birden aklına peşin aldığı sterlinler geldi ve hemen kibritleri almaya gitti.

Kibritleri ona verirken, "Sağ ol" dedi adam kısaca, sonra da sırtını Bayan Hall'e çevirip tekrar pencereden dışarı bakmaya başladı. Bu konunun onu rahatsız ettiği gayet belliydi. Ameliyatlar ve sargılar konusunda oldukça hassas olduğu aşikârdı. Yine de Bayan Hall, tüm yaptıklarına rağmen ona "küstahlık" etmemişti. Ancak konuğun küçümseyen tavrından rahatsız olmadığını söyleyemezdi. Bu arada Bayan Hall

adamla uğraşırken, Millie de tüm bir öğleden sonra bu sayede keyif çatmıştı.

Saat dörde kadar arka odada kalan yabancı, bu süre zarfında içeri girmek için en küçük bir bahane bile yaratmalarına izin vermemişti. Tüm bu süre boyunca genellikle sakin kalmıştı, giderek daha da karanlık olan odada şöminenin ateşinin ışığında pipo içerek öylece oturmuştu, belki bu arada biraz uyuklamış olabilirdi.

Onu dikkatle izleyen meraklı biri belki bir iki defa ateşin közlerini karıştırdığını duymuş olabilirdi. Beş dakika boyunca odanın içinde volta attı. Kendi kendine konuşur gibiydi. Sonra tekrar yerine oturduğu sırada koltuğun gıcırdadığı duyuldu.

bay teddy henfrey'in ilk izlenimleri

Saat dörtte havanın iyice karardığı ve Bayan Hall'ün konuğuna biraz çay isteyip istemediğini sormak için odaya girme cesaretini toplamaya çalıştığı sırada saat tamircisi Bay Teddy Henfrey bardan içeri girdi. "Tanrı aşkına, Bayan Hall!" dedi, "dışarıdaki hava bu ince botlar için amma da kötü!" Kar yağışı iyiden iyiye hızlanmıştı. Bayan Hall onu doğrularken Bay Henfrey'in çantasının yanında olduğunu fark etti. "Hazır buraya gelmişken, Bay Teddy" dedi, "arka odadaki o saate de bir bakarsanız, çok memnun olurum. Aslında çalışmasına çalışıyor, güzel de çalıyor ama akrebi saat altıda takıldı kaldı."

Bay Henfrey'e yolu göstererek odasına gitti ve kapıyı çalarak içeri girdi. Kapıyı açtığında konuğunun ateşin önündeki koltukta oturduğunu gördü, uyukluyor gibi bir hali vardı, sargılar içindeki başı yana doğru eğilmişti. Odadaki tek ışık şöminenin ateşinden parlayan kızıl korlardı, yabancının gözlerini demiryollarındaki sinyaller gibi aydınlatıyordu, ama bu kızıl korlar tıpkı açık kapıdan gelen yetersiz gün ışığı gibi yüzünün alt kısmını karanlıkta bırakıyordu. Her yer kıpkırmızı, gölgeli ve bulanıktı. Bayan Hall az önce bardaki lambayı yaktığı için kamaşan gözleri etrafı daha da bulanık görmesine neden oluyordu. Bir an için gözleri önündeki adamın kocaman ağzı tamamen açıkmış gibi geldi ona, sanki yüzünün alt kısmının tümünü

kaplayan akıl almaz büyüklükte, devasa bir ağızdı. Bu tabii ki anlık bir duyguydu: O beyaz sargılarla sarılı baş, korkunç gözlüklerin ardındaki gözler ve hemen altında dipsiz bir uçurum gibi görünen büyük boşluk... Derken yabancı harekete geçti, koltuğunda doğrulup elini yukarı kaldırdı. Bunun üzerine Bayan Hall kapıyı sonuna kadar açtı, böylece odaya biraz daha fazla ışık girdi, artık konuğunu daha açık seçik görebiliyordu, yüzünü tıpkı daha önce sofra peçetesini tuttuğu şekilde atkısıyla kapatmıştı. Gölgelerin onu aldatıyor olduğunu düşündü.

Yaşadığı bir anlık şaşkınlıktan kurtularak, "Saatçinin içerdeki saate bir göz atmasına izin verir misiniz, bayım?" diye sordu.

"Saate göz atmak mı?" dedi yabancı, uyku sersemliğiyle çevresine bakınarak. Sonra biraz daha uyanmış bir halde ağzını kapadığı elinin arkasından konuşarak, "Elbette" diye ekledi.

Bayan Hall hemen bir lamba getirmeye gi ti, konuğu da ayağa kalkıp gerindi. Sonra lamba bulundu ve Bay Teddy Henfrey hemen odadan içeri girdi. Daha sonra dediğine göre, bir anda sargılar içindeki adamla karşılaşınca küçük dilini yutmuştu.

"İyi günler" dedi yabancı, Bay Henfrey'in enerjik bir anlatımla, "bir ıstakozun parlak gözleri gibi" dediği koyu renkli gözlüklerinin ardından ona doğru bakarken.

"Umarım" dedi Bay Henfrey, "rahatsız etmiyorumdur."

"Kesinlikle" dedi yabancı ve Bayan Hall'e dönerek, "Gerçi anladığım kadarıyla, bu odanın özel kullanımım için bana ayrılmış olması gerekiyor olsa da."

"Ben düşündüm ki, bayım..." dedi Bayan Hall, "sizin de saatin onarılmasını tercih edeceğinizi..."

"Elbette" dedi yabancı, "elbette ama genellikle yalnız kalmayı ve rahatsız edilmemeyi tercih ederim."

"Ama saate bir göz atılacak olmasına memnun oldum gerçekten" dedi. Bay Henfrey'in tavırlarında aniden beliren tedirginliği hissetmiş olmalıydı. "Hem de çok" diye ekledi. Bunun üzerine Bay Henfrey özür dileyip odadan çıkmaya niyetlenmişken, bu niyetinin önceden tahmin edilip telafi edilmesiyle rahatlamıştı. Yabancı, sırtı şömineye dönük olarak ayakta duruyordu ve ellerini beline koymuştu. "Şimdi" dedi, "saatin onarılması bitince, biraz çay içebilirim diye düşünüyorum. Ama kesinlikle saatin onarılması bitince, daha önce değil."

Bayan Hall, Bay Henfrey'in önünde küçük düşmek istemediği için bu kez herhangi bir sohbet konusu açma girişiminde bulunmamıştı ve odadan ayrılmaya karar verdi. Tam çıkmak üzereyken konuğu Bramblehurst'teki eşyaları hakkında herhangi bir ayarlama yapıp yapmadığını sordu. Bunun üzerine Bayan Hall konuyu postacıya izah ettiğini ama posta arabasının eşyaları ancak ertesi gün getirebileceğini söyledi. "En erken yarın olabileceğinden emin misiniz?" dedi konuğu.

Bayan Hall dikkat çekici bir soğukkanlılıkla gayet emin olduğunu söyledi.

"Daha önce gerçekten bunu söyleyemeyecek kadar üşümüş ve yorgun olduğum için açıklayamamış olsam da" diye ekledi, "ben deneysel araştırmalar yapan biriyim."

"Öyle mi, efendim?" dedi Bayan Hall, oldukça etkilenmişti.

"O yüzden eşyalarımın arasında deney için araç ve gereçler var."

"Onların çok işe yarar şeyler olduklarından eminim, efendim" dedi Bayan Hall.

"Ve tabii hal böyle olunca, araştırmalarıma tekrar başlamak için sabırsızlanıyorum."

"Elbette, efendim."

"Iping'e geliş nedenim" diye devam etti yabancı, sonra söyleyeceklerini iyice tartarak, "eee, yalnız kalma arzusuydu. Çalışırken rahatsız edilmek istemiyorum. Çalışmalarımın dışında bir de, bir kaza..."

"Tahmin etmiştim zaten" diye mırıldandı Bayan Hall kendi kendine.

"... geçirmiş olmam beni bir anlamda inzivaya zorunlu kılıyor. Gözlerim bazen o kadar zayıflıyor ve ağrıyor ki saatlerce kendimi karanlık bir odaya kapatıp kilitlemem gerekiyor. Ama bazen, yani ara sıra. Şu an değil, elbette. Öyle zamanlarda en ufak bir şekilde rahatsız edilmem, odaya herhangi bir yabancının girmesi benim için son derece azap verici bir sıkıntı kaynağı oluyor, bunların anlaşılması iyi olur."

"Elbette, efendim" dedi Bayan Hall. "Bir de eğer bunu sormamı küstahlık saymazsanız..."

"Bence bugünlük bu kadarı yeterli" dedi yabancı, tavırlarında sohbetin kendi istediği zaman bitmesi gerektiğini gösteren usulca, karşı konulmaz bir hava vardı. Bayan Hall yabancının halinden anladığına dair söylemek istediklerini ve sorusunu daha iyi bir zamana sakladı.

Bayan Hall odadan ayrıldıktan sonra, yabancı ateşin önünde durup Bay Henfrey'in saat onarımı dediği şeyi izlemeye koyuldu. Bay Henfrey sadece saatin kolları ile minesini çıkarmakla kalmamış, içindeki mineleri de sökmüştü, mümkün olduğunca sessiz ve sakin bir tavırla, gösteriş yapmaksızın çalışmaya çabalıyordu. Lambayı yanına almıştı, lambanın yeşil abajurundan eline ve saatin çerçevesiyle çarklarına parlak bir ışık düşüyor ve odanın kalan kısmını gölgeler içinde bırakıyordu. Bay Henfrey yukarı doğru baktığında gözlerinde yüzen renkli yansımalar görülebiliyordu. Meraklı bir mizacı vardı, bu nedenle ayrılışını geciktirip, belki de bir yabancıyla sohbete başlayabileceği düşüncesiyle saatin parçalarını sökmüş ve bunu yapmakla oldukça gereksiz bir

işe girişmişti. Ama yabancı orada öylece, tamamen sessiz ve hareketsiz bir şekilde durmaya devam ediyordu. Öylesine hareketsizdi ki, bu hali Henfrey'in sinirine dokunmaya başlamıştı. Sanki kendisini odada tek başına gibi hissetti, başını kaldırıp yukarı baktı, işte oradaydı, sargılı başı ve önlerinde oynaşan yeşil noktacıkların oluşturduğu bir sis tabakasının arkasındaki kocaman mavi gözlüklerin ardından gözlerini dikmiş ona bakıyordu. Bu görüntü Henfrey'e çok tuhaf gelmişti, bir an için boş gözlerle birbirlerine bakıp öylece kalakaldılar. Sonra Henfrey tekrar işine koyulmak üzere başını eğdi. Doğrusu bu gerçekten çok rahatsız edici bir durumdu! İnsan bir şeyler konuşmak istiyordu. Yani yılın o dönemine göre havanın oldukça soğuk olduğundan bile söz edemeyecek miydi?

Bu cümleyle söze girerken sanki hedef almak ve kesinlikle ıskalamamak istermiş gibi yukarı doğru baktı. "Hava..." diye başladı.

"Neden işini bitirip gitmiyorsun?" dedi kımıldamadan duran figür, öfkesini acı verici şekilde bastırmaya çalıştığı belli oluyordu. "Yapman gereken tek şey var, o da akrebi kendi mili içine oturtmak. İşi boşu boşuna uzatıp duruyorsun."

"Elbette, efendim, bir dakika efendim. Gözümden kaçmış..." diyen Bay Henfrey böylece işini hemen bitirip odadan çıktı.

Ama çıkarken fena halde sinirliydi. Erimeye başlayan karların arasından köye doğru güçlükle yürümeye çalışırken, "Tanrı bu adamın belasını versin!" diye kendi kendine homurdanıyordu. "Bu saate zaman zaman birinin bakması gerekiyor işte, öyle değil mi?" Ardından, "Kimse suratına bakamayacak mı, yani? İğrenç adam!" "Bakamayacak anlaşılan. Bir insan, polis peşinde olsa bile, bu derece sargılara sarılmış olamaz."

Derken Gleeson'ın köşesine vardığında yabancının kaldığı Araba ve Atlar Hanı'nın ev sahibesi ile yakın bir zaman önce evlenmiş olan Bay Hall'ü gördü. Handaki konuklardan isteyen olduğu takdirde onları Sidderbridge Kavşağı'na kadar götürüp getirdiği Iping Köyü'ne ait bir arabayla ona doğru geliyordu. Sürüşüne bakılırsa Hall, Sidderbridge'de bir bara takılıp "bir tek atmak için küçük bir mola" vermişti besbelli. "Selam Teddy, ne haber?" diye geçerken ona seslendi.

"Sizin hana antika kılıklı herifin teki gelmiş!" dedi Teddy.

Hall, hemen sohbete girişmeye heveslenip arabayı durdurdu. "Kimmiş bu?"

"Sizin şu Araba ve Atlar'da konaklayan yeni müşteriden söz ediyorum, çok tip biri" dedi Teddy. "Yani olacak şey değil!"

Sonra da heyecanla tuhaf görünümlü konuğun tarifini yapmaya girişti. "Bana birazcık kılık değiştirmiş bir adam gibi geldi, sence? Eğer böyle biri *benim* evimde kalacak olsaydı, doğrusu yüzünü görmek isterdim" dedi Henfrey. "Fakat kadınlar, yabancılar söz konusu olunca hemen güveniveriyorlar. Odalarınızdan birini tutmuş ama daha adını bile söylememiş, Hall."

"Ya!" dedi Hall, söyleneni biraz geç kavrayan bir adamdı.

"Aynen öyle" dedi Teddy. "Bir haftalığına tutmuş. Yani senin anlayacağın bir haftadan önce ondan kurtulamayacaksınız. Yarın ona ait bir yığın eşya gelecekmiş hana, öyle diyor. Dua edelim de eşya dediği şeylerin içinde kutular dolusu taş çıkmasın, Hall" dedikten sonra Hall'e, boş valizlerle teyzesinin Hastings'teki evinegelen bir yabancının kadıncağızı nasıl dolandırdığını anlattı. Bütün bu sözler belli etmese de Hall'ün kuşkuya düşmesine neden olmuştu. "Hadi bakalım, kız kurusu. Bunlar ne demek oluyor soracağım sana."

Kafasındaki karışıklıktan epeyce kurtulan Teddy de tekrar yola koyuldu.

Ancak Hall hana döndüğünde, "Bunların ne demek olduğunu ona sormak" yerine, Sidderbridge'de takılıp boşa zaman geçirdiği için karısı tarafından iyice haşlanmakla kalmayıp, ona sorabildiği yumuşak soruların karşılığında da aksi ve konuyla ilgisi olmayan yanıtlar aldı. Ama tüm bu cesaret kırıcı gelişmelere rağmen Teddy'nin, Bay Hall'ün aklında bırakmış olduğu kuşku tohumları filizlenmeye başlamıştı. İlk fırsatta konuğun kişiliği hakkında daha fazla şey öğrenmeye karar vermiş olan Hall, "Senin hiçbir şeyden haberin yok, şapşal" dedi. Yabancı saat dokuz buçuk civarı yattığında, Bay Hall sırf bu evin efendisinin o yabancı olmadığını göstermek için sert bir şekilde arka odaya dalıp karısının mobilyalarını dikkatle araştırdı ve yabancının bırakmış olduğu bir kâğıt parçasındaki matematik hesabını küçümser bir tavırla iyice inceledi. Gece yatmaya hazırlandıkları sırada da Bayan Hall'den, ertesi gün geldiklerinde yabancının eşyalarını iyice incelemesini istedi.

"Sen kendi işine bak, Hall" dedi karısı, "ben de benimkine bakayım."

Kocasına karşı olduğundan daha kırıcı davranıyordu Bayan Hall, çünkü bu yabancı gerçekten çok tuhaf biriydi ve kendi içinde bu yabancıya hiçbir surette güven duymuyordu. Gecenin bir yarısı, rüyasında, upuzun boyunları olan ve onun her hareketini kocaman kara gözlerle izleyen beyaz turp misali kafalar görüp, uykusundan uyandı. Ama aklı başında bir kadın olduğundan korkularını bastırmayı bildi, yatakta bir taraftan diğer tarafa döndü, sonra yine uykuya daldı.

bin bir tane şişe

İşte bu garip adam, Şubat ayının yirmi dokuzunda karların erimeye başladığı gün, sonsuzluktan gelir gibi Iping Köyü'ne çıkagelmişti. Ertesi gün eriyen karların arasından eşyaları da geldi. Ne çok eşyaydı o öyle. Aslında aklı başında bir adamın ihtiyaç duyacağı türden birkaç valiz göze çarpıyordu ama bunların yanı sıra, bazıları sadece anlaşılmaz elyazmalarından oluşan büyük, kalın kitaplarla dolu bir kutu ve kırılmamaları için çevreleri samanla doldurularak paketlenmiş birtakım nesneleri içeren yaklaşık bir düzine kadar kasa, kutu, sandık vardı. Onları merakla eşeleyen Hall'ün gördüğü kadarıyla bunlar birtakım cam şişelerdi. Hall, eşyaları içeri taşımaya yardım ederken bir iki kelime de olsa dedikodu yapmaya çalıştığı sırada, şapkasını, paltosunu, eldivenlerini giymiş ve sargı bezleri ile sıkıca sarınıp sarmalanmış olan yabancı Fearenside'ın arabasını karşılamak için sabırsızlıkla dışarı fırlamıştı. O esnada, Hall'ün bacaklarını yarı isteksiz bir tavırla koklamakta olan Fearenside'ın *amatör* ruhlu köpeğini fark etmemişti. "Şu kutuları alın da gelin" dedi. "Yeterince bekledim."

Merdivenin basamaklarından inerken ellerini daha küçük olan sandığı tutmak istiyormuş gibi uzatarak arabanın arka tarafına doğru yöneldi. Ancak Fearenside'ın köpeği onu görür görmez tüylerini kabartarak vahşice hırlamaya başlamıştı, bunun üzerine yabancı hızla basamaklardan aşağı indi ama

köpek biraz tereddüt ederek de olsa sıçrayarak yabancının eline doğru hamle yaptı. "Hey!" diye bağırdı Hall geriye doğru sıçrayarak, köpeklerden korkmadığı söylenemezdi. Fearenside bunu görünce kamçısını kaparak köpeğe "Yere yat!" diye bağırdı.

Köpeğin dişlerinin yabancının elini sıyırıp geçtiğini fark ettiler, bunu bir tekme sesi takip etti, ardından köpeğin hızla yana sıçrayıp saldırıya geçerek yabancının bacaklarının üstüne hamle yaptığını görmeleriyle pantolonunun yırtıldığını duymaları bir oldu. Derken Fearenside kamçısının sivri ucuyla hayvanına ulaşmayı başardı ve kamçıyı yiyen köpek dehşet içinde kesik kesik havlayarak yük arabasının tekerleklerinin altına saklandı. Tüm bunlar yarım dakika içinde olmuştu. Kimse konuşmuyor, herkes bağırıp çağırıyordu. Yabancı çarçabuk yırtılan eldivenleriyle pantolonuna bir göz attı, bacağına doğru eğilir gibi oldu ama sonra döndü ve basamaklardan hızla inip hana doğru koşturdu. Onun koridordan büyük bir gürültüyle geçip halı döşenmemiş merdivenlerden odasına çıkışını dinlediler.

Fearenside elinde kamçısıyla arabadan inerken, "Sen bir canavarsın!" diye bağırdığı köpeği tekerleklerin arasından onu izliyordu. "Gel buraya!" dedi Fearenside. "Hemen gelsen iyi olur."

Hall, ağzı açık öylece kalakalmıştı. "Isırdı herifi" dedi. "Gidip şuna bir baksan iyi olacak galiba." Yabancının ardından gitti. Koridorda karısı ile karşılaştı. "Arabacının iti" dedi, "herifi resmen ısırdı."

Sonra doğruca yukarı çıktı, yabancının kapısını yarı aralık bulunca kapıyı açtı ve doğal olarak yabancının çektiği acıyı düşünen bir ruh hali içinde, teklifsizce içeri daldı. Pencerenin storu indirilmişti ve odanın içi loştu. Bir an için aşırı tuhaf denecek bir şey görür gibi oldu, sanki ona doğru elsiz bir kola benzeyen bir şey savruldu ve gözünün önünde tıpkı

hercaimenekşelerin yapraklarındaki iri benekler gibi sınırları belirsiz üç koca benekten oluşan bir yüz belirip yok oldu. Ardından göğsünün ortasına şiddetli bir darbe yedi, hızla geriye doğru itildi ve odanın kapısı şiddetle çarparak yüzüne kapanıp kilitlendi. Bütün bunlar öyle çabuk olmuştu ki neler olduğunu anlamak için çevresine bakmaya fırsat bile bulamadı. Ortalıkta salınan anlaşılmaz birtakım şekiller, bir darbe, sonra çarpan bir kapı. Orada, o küçük, karanlık merdiven sahanlığında, gördüklerinin ne olabileceğini düşünerek öylece kalakalmıştı.

Birkaç dakika sonra Araba ve Atlar Hanı'ndaki küçük gruba tekrar katıldı. İşte yine Fearenside karşısındaydı ve olup bitenleri bir kez daha anlatıyordu. Bayan Hall adama çıkışıp, köpeğinin konuklarını ısırmaya hakkı olmadığını söylüyordu. Yolun karşı tarafındaki hırdavatçı Huxter çevresindekilere konuyla ilgili sorular soruyor, demirci Sandy Wadgers kendince sonuçlar çıkarıyordu. Ayrıca kadınlar ve çocuklar da konuyla ilgili saçma sapan laflar ediyorlardı: "Beni asla ısıramazdı, bundan eminim", "İnsanın böyle bir köpeği olması iyi bir şey aslında ama o zaman neden ısırmış ki?"

Basamakların tepesinden gözlerini dikmiş, bu insanların konuşmalarını dinleyen Bay Hall, az önce yukarıda gördüğü o tuhaf şeylerin gerçek olmasının imkânsız olduğunu düşündü. Doğrusu, sahip olduğu kelime haznesinin tümü bile o gördüklerini ifade etmeye yetmezdi. O sırada karısının sorduğu sorulara cevap olarak, "Yardım istemiyormuş, öyle diyor" dedi. "Biz de eşyalarını içeri taşısak iyi olacak."

"Yarayı bir an önce dağlatmalı" dedi Bay Huxter, "bilhassa iltihap kaptıysa." "Ben olsam bu köpeği vururdum" dedi toplanmış olan grubun içinden bir kadın.

Birden köpek tekrar hırlamaya başladı.

"Hadi artık" diye bağırdı kapının oradan sinirli bir ses. Yakasını yukarı kaldırıp, şapkasının kenarlarını aşağı doğru

indirmiş, sargılar içinde, orada duruyordu yabancı. "Bunları ne kadar çabuk içeri taşırsanız, beni o kadar memnun edersiniz." Meçhul bir görgü tanığının sonradan belirttiğine göre, pantolonunu ve eldivenlerini değiştirmişti.

"Yaralandınız mı, efendim?" dedi Fearenside. "İnanın çok ama çok üzgünüm, köpek..."

"Bir şeyim yok" dedi yabancı. "Sadece bir sıyrık o kadar. Hadi, acele edin biraz."

Sonra Bay Hall'ın dediğine göre kendi kendine küfretti. İlk sandık, onun talimatlarına uyarak, odasına taşındığında, yabancı olağanüstü bir sabırsızlıkla sandığın üzerine atıldı ve Bayan Hall'ün halısının kirlenmesine aldırış dahi etmeden, samanları döküp saçarak sandığı açmaya başladı. İçlerinde tozlar olan küçük kalın şişelerle, renkli ya da beyaz sıvılar olan küçük, ince şişeler çıkardı sandıktan. Ayrıca başka şişeler de vardı. Bunlar, Zehir diye etiketlenmiş yivli mavi şişeler, yuvarlak gövdeli ve ince boyunlu şişeler, büyük yeşil cam şişeler, büyük beyaz cam şişeler, camdan tıpaları ve buzlu camdan etiketleri olan şişeler, ağızları mantar tıpalı ya da tahta kapaklı şişeler, şarap şişeleri ve zeytinyağı şişeleriydi. Hepsini çıkarıp şifonyerin ve şömine rafının üzerine, pencerenin yanındaki masaya, yerlere, kitaplığın raflarına, kısacası odanın her yerine dizdi. Bramblehurst'teki eczanede bile bunların yarısı kadar şişe yoktu. Gerçekten çok ilginç bir görüntüydü. Altı sandığın hepsi boşalana ve masanın üzeri tamamen samanla kaplanıncaya kadar şişeleri çıkarıp dizmeye devam etti. Sandıkların içinden şişeler dışında sadece birkaç deney tüpüyle dikkatle paketlenmiş bir terazi çıkmıştı.

Sandıklar tamamen boşalınca, yabancı hemen pencerenin yanına gitti, ortada oluşan saman yığınına, sönen ateşe, dışarıdaki kitap kutusuna, yukarı çıkarılmış valizlere ya da diğer eşyalara en küçük bir ilgi dahi göstermeksizin çalışmaya koyuldu.

Bayan Hall ona akşam yemeğini götürdüğünde, şişelerden aldığı küçük damlaları deney tüplerine damlattığı çalışmasına o kadar dalmıştı ki, Bayan Hall bütün o saman yığınını süpürüp etrafı temizleyene ve elindeki tepsiyi yabancının duyması için özellikle biraz sertçe masanın üzerine koyana kadar adam onun geldiğini duymamıştı. Başını kısmen ona doğru çevirdi, sonra hemen geri çevir. Ama Bayan Hall onun gözlüğünü çıkarmış olduğunu görmüştü. Gözlüğü masanın üzerinde, yabancının hemen yanı başında duruyordu. Bayan Hall onun göz çukurlarının olağanüstü derin olduğunu düşündü. Sonra adam gözlüğünü tekrar taktı ve dönüp Bayan Hall'e baktı. Bayan Hall tam yerdeki samanlarla ilgili şikâyet etmeye başlamak üzereydi ki, yabancı ondan önce davranıp konuşmaya başladı. Kendisinin karakter özelliği gibi görünen o anormal öfkeli ses tonuyla, "Kapıyı çalmadan içeri girmemiş olmanızı isterdim" dedi.

"Çaldım ama anladığım kadarıyla..."

"Çalmış olabilirsiniz. Ama ben araştırmalarım sırasında, yani gerçekten çok acil ve gerekli olan araştırmalarım sırasında, en küçük bir rahatsızlık, bir kapı gıcırtısı bile olmamasını sizden özellikle rica ediyorum..."

"Elbette, efendim. İsterseniz kapıyı kilitleyebilirsiniz, bunu biliyorsunuz, ne zaman isterseniz."

"Bu çok iyi fikir" dedi yabancı.

"Ancak efendim, bu samanlar... Yani eğer söylememi küstahlık olarak saymazsanız..."

"Söylemeyin. Samanlar sorun olacaksa, faturama ekleyin." Bunu söyledikten sonra Bayan Hall'e bakıp, lanet okur gibi bir şeyler mırıldandı. Son derece tuhaf, saldırgan ve patlamaya hazır halde bir elinde şişe, diğerinde deney tüpü tutarak orada dikilmiş duruyordu. O kadar tuhaf bir görüntüsü vardı ki, Bayan Hall gerçekten korkuya kapıldı.

Ama o cesur bir kadındı. "Peki hangi durumda size soru sormalıyım efendim, bu konuda ne düşünüyorsunuz?"

"Bir şilin. Bir şilin ekleyin. Bir şilin yeterlidir herhalde, öyle değil mi?"

"Pekâlâ, o halde dediğiniz gibi olsun" dedi Bayan Hall. Ardından masa örtüsünü alıp masanın üzerine sermeye koyuldu. "Sizin memnuniyetiniz önemli tabii ki..."

Yabancı paltosunun yakalarını kaldırıp, sırtını ona dönerek oturdu.

Böylece yabancı, öğleden sonra boyunca kapısı kilitli olarak ve Bayan Hall'ün ifadesine göre çoğunlukla sessizlik içinde çalıştı. Ancak bir ara bir sarsıntı olmuş, sanki masaya çarpılmış gibi birbirine vuran şişelerin sesleri ve şiddetle yere düşen bir şişenin şangırtısının ardından odanın içinde bir taraftan diğer tarafa hızla koşan ayak sesleri duyulmuştu. Bayan Hall, "bir şeyler olduğundan" korkup hemen kapıya yaklaşmış ve kapıyı çalmaksızın içeriyi dinlemişti.

Yabancı çıldırmış gibi, "Devam edemiyorum!" diye bağırıyordu. "Devam *edemiyorum*. Üç yüz bin, dört yüz bin! Onca para! Kandırıldım! Bu benim bütün ömrümü alabilir! Sabır! Sabır, öyle mi? Aptal yalancı!"

Barın tuğla döşeli zemininde, altına kalın çiviler çakılmış ökçe sesleri duyuldu ve Bayan Hall son derece isteksizce, yabancının kendi kendine yaptığı konuşmayı dinlemeyi bırakıp, kapının önünden ayrılmak zorunda kaldı. Ancak bir süre sonra tekrar geri döndüğünde, yabancının oturduğu sandalyeden gelen hafif gıcırtının ve nadiren duyulan bir şişenin şangırtısı dışında oda yeniden sessizliğe bürünmüştü. Anlaşılan olay bitmiş, yabancı tekrar çalışmalarına dönmüştü.

Bayan Hall, yabancının çayını götürdüğünde, odanın köşesinde duran içbükey aynanın altında kırık cam parça-

ları ve beceriksizce silinmeye çalışılmış altın sarısı bir leke olduğunu gördü. Yabancıya bunları gösterdi.

"Faturaya ekle" diyerek onu azarladı yabancı. "Tanrı aşkına, beni rahatsız etmeyin. Eğer etrafta bir zarar varsa, hemen faturaya ekleyin." Ardından, önündeki defterdeki listeye işaretler koyup hesap yapmaya devam etti.

"Sana bir şey söyleyeceğim" dedi Fearenside gizemli bir tavırla. Akşama doğruydu, Iping Hanger'da küçük bir birahanede oturuyorlardı.

"Neymiş bakalım?" dedi Teddy Henfrey.

"Şu senin anlattığın herif var ya, hani şu köpeğimin ısırdığı. Şey, o herif siyah. Yani en azından bacaklarının öyle olduğu kesin. Eldivenindeki yırtığın arasından tenini gördüm. İnsan normal olarak pembemsi bir şey görünmesini bekler, öyle değil mi? Ama hiçbir şey yoktu. Sadece simsiyahtı. Şapkam kadar karaydı diyorum sana."

"Bu, olur şey değil!" dedi Henfrey. "Gerçekten tuhaf. İyi ama burnu boyanmış gibi pespembe."

"Öyle" dedi Fearenside. "Biliyorum. Sana ne düşündüğümü söyleyeyim. Bu adam yamalı bohça, Teddy. Şurası siyah, burası beyaz, böyle parçalar halinde. Ve o da bundan utanıyor. Bir tür melez gibi düşün ama renkleri karışmamış, böyle parçalar halinde kalmış. Daha önce buna benzer şeyler duymuştum zaten. Herkesin bildiği gibi, atlarda da yaygındır."

bay cuss yabancıyla görüşüyor

Yarattığı tuhaf izleniminin okur tarafından da anlaşılabilmesi için yabancının Iping'e gelişindeki olayları oldukça ayrıntılı olarak anlattım. Ama iki tuhaf hadise dışında, kulüp festivalinin olduğu o olağanüstü güne kadar onun handa kaldığı süre boyunca olan olayları hızlıca geçeyim. Bayan Hall ile yabancı arasında ev içindeki davranışlar konusunda birkaç çekişme yaşanmıştı ama parasının bitmekte olduğuna dair ilk belirtilerin görülmeye başlandığı nisan ayı sonlarına kadar her tatsız olayda fazladan ödeme yapmak şeklinde basit bir çareye başvurarak Bayan Hall'a karşı galip gelmeyi başarmıştı. Bay Hall ondan hiç hoşlanmıyordu ve cesaretini topladığı zamanlarda karısına, artık ondan kurtulmanın çok yerinde olacağını söylüyordu. Ama bu konudaki hoşnutsuzluğunu iddialı biçimde gizleyerek ve konuğundan mümkün olduğunca uzak durarak gösteriyordu genellikle. Bayan Hall ona, "Yaza kadar bekle" demişti bilge bir tavırla. "Tiyatrocular gelmeye başlayıncaya kadar bekle. Sonra bakarız. Çekilmez biri olabilir ama sen ne dersen de, zamanında ödenen faturalar, ödemelerin zamanında yapılıyor olduğunu gösterir."

Yabancı kiliseye gitmiyordu, aslında sadece kıyafet değiştirme açısından olsa bile pazar günüyle dinî önemi olmayan diğer günler arasında bir ayrım da yapmıyordu. Bayan Hall'ün düşüncesine göre, son derece düzensiz bir çalışma şekli vardı.

Bazı günler erkenden aşağı iniyor ve durmadan çalışıyordu. Bazı günlerse geç kalkıyor, saatlerce duyulabilecek tarzda söylenerek odasının içinde volta atıyor, pipo içiyor, sonra da ateşin yanındaki koltukta uyukluyordu. Köyün dışındaki dünya ile hiçbir iletişimi yoktu. Tavırları çok değişkendi, çoğu zaman neredeyse dayanılmaz bir kışkırtmanın altında kalıp ezilmiş bir adam gibi davranıyordu. Bir ya da iki kez, saman alevi gibi parlayan şiddet patlamasıyla birtakım şeyleri yere çarpmış, yırtmış, parçalamış, kırmıştı. Kronik bir aşırı asabiyet halindeymiş gibi görünüyordu. Alçak sesle kendi kendine konuşma huyu onda giderek daha da yerleşmişti ama Bayan Hall son derece dikkatle dinlemesine rağmen, duyduklarından hiçbir şey anlamamış, ne başından ne de sonundan bir şeyler yakalamayı başarabilmişti.

Yabancı gündüzleri nadiren dışarı çıkıyordu, ancak karanlık bastığında hava soğuk dahi olsa görünmez şekilde sarınıp sarmalanarak dışarı çıkıyor ve dolaşmak için genellikle en tenha yerleri, özellikle de bayır kıyıları ve ağaçların gölgelere bıraktığı yolları seçiyordu. Evlerine gitmekte olan birkaç işçi, karanlığın içinden hiç de hoş olmayan bir biçimde ansızın önlerine çıkan yabancının kenarları aşağı doğru çekilmiş şapkasının altından korkunç bir biçimde sarılıp sarmalanmış yüzü ve koca gözlüğü ile karşı karşıya kalmışlardı. Teddy Henfrey de bir gece saat dokuz buçukta Kırmızı Urba Hanı'ndan yuvarlanarak çıktığı sırada, (şapkası elinde yürüyen) yabancının açılan kapıdan vuran ışıkla aydınlanan ve tıpkı bir kurukafaya benzeyen başını görünce utanç verici biçimde bir korkuya kapılmıştı. Akşam karanlığında onu gören çocukların rüyalarına gulyabaniler girmişti. Aslında onun mu çocuklardan, çocukların mı ondan daha fazla nefret ettiği belli değildi ama her iki tarafta da yeterince güçlü bir nefret olduğu kesindi.

Bu kadar dikkat çekici görünümü ve tavrı olan bir insanın Iping gibi bir köyde sık sık konuşulan bir sohbet konusu haline gelmesi tabii ki kaçınılmazdı. Onun işiyle ilgili görüşler ise büyük ölçüde bölünmüştü. Bayan Hall bu konuda hassas davranıyordu. Ona sorulduğunda tıpkı çukurlara düşmemeye çalışan biri gibi temkinli bir şekilde, hecelerin üzerine basarak, son derece dikkatle "deneysel araştırmacı" olduğunu söylüyordu. Deneysel araştırmacının ne anlama geldiği sorulduğunda ise bir tür üstünlük duygusuyla okumuş insanların çoğunun bunun ne demek olduğunu bildiğini söylüyor, sonra da yabancının "bir şeyler icat ettiğini" anlatmaya çalışıyordu. Dediğine göre konuğu, yüzünün ve ellerinin renginin geçici olarak değişmesine yol açan bir kaza geçirmişti ve hassas bir mizacı olduğu için de herhangi birinin bu durumun farkına varmasından çekiniyordu.

Bayan Hall'ün kulağına henüz ulaşmamış olan ama pek çok insanı meşgul eden bir başka görüş de yabancının kendisini polisten gizleyebilmek için böyle sıkıca sarınıp sarmalandığı ve bu şekilde adaletten kaçmaya çalışan bir suçlu olduğu idi. Bu fikir Bay Teddy Henfrey'in kafasından çıkmıştı. Gerçi şubatın ortalarından ya da sonlarından beri gerçekleştiği bilinen herhangi bir suç söz konusu değildi ama yine de bu fikir National School'da stajyer öğretmen olarak çalışan Bay Gould'un hayal gücüyle ince ince işlenmiş ve sonuçta yabancının patlayıcı maddeler hazırlayan kılık değiştirmiş bir anarşist olduğu şeklini almıştı. Bay Gould zamanı elverdiğince bu konudaki dedektiflik çalışmalarını yürütmeyi kendine görev edinmişti. Onun bu çalışmaları genellikle ilk karşılaştıklarında yabancıya dik dik bakan ya da yabancıyı hiç görmemiş insanları bu konuda belirli bir yanıt vermeye yönelten sorular sormak gibi testlerden oluşuyordu. Ama dedektiflik çalışmalarında bir şey elde etmeyi başaramamıştı.

Başka bir görüş ise Bay Fearenside'ı izleyenlerin ortak görüşüydü, bunlar yamalı bohça görüşünü ya da bunun biraz daha değiştirilmiş halini kabul ediyorlardı. Örneğin bu görüşe sahip olanlardan biri Silas Durgan'dı ve "yabancının panayırlarda kendisini teşhir etmeyi kabul etmiş olması durumunda büyük bir servete kavuşabileceğini" öne sürüyordu. Biraz ilahiyatçı bir yanı olan bu adam, yabancıyı tek bir yeteneği olan bir insanla kıyaslıyordu. Yine başka bir görüş de bütün bu olayı, yabancıyı zararsız bir deli gibi kabul ederek açıklıyordu. Bu görüşün avantajı da her şeyin fazla derine inmeden çarçabuk açıklanabilmesiydi.

Bu ana grupların dışında bir de kararsızlar ve uzlaşmacılar vardı. Sussex halkının fazla batıl inancı yoktu, o yüzden bu konu ile ilgili doğaüstü düşünceler de köyde ancak nisan başındaki olaylardan sonra ilk kez fısıldanmaya başlamıştı. Ama yine de sadece kadınlar arasında itibar kazanabilmişti.

Fakat onun hakkında ne düşünürlerse düşünsünler, Iping halkının tümü yabancıdan hoşlanmadıkları konusunda hemfikirdi. Yabancının aşırı hassaslığı, kentte yaşayan bir beyin işçisi için anlaşılabilir bir şey olsa da, o güne kadar sessiz sedasız yaşayan Sussex köylüleri için şaşırtıcı bir şeydi. Zaman zaman yaptığı hummalı el kol hareketleriyle onları şaşkına çevirmesini, akşam karanlığından sonra sessiz köşelerde birden karşılarına çıktığı pervasızca yürüyüşlerini, meraktan dolayı yaptıkları deneysel girişimlere karşı insanlık dışı tepkiler göstermesini, kapıları kapatıp, pencere storlarını indirip, mumları ve lambaları söndürmeye yol açan bu alacakaranlık tutkusunu, tüm bu tuhaf davranışları kim onaylanabilirdi ki? O, köyden geçerken yana çekiliyorlar, geçip gittikten sonra da bazı şakacı gençler, tıpkı onun gibi paltolarının yakalarını kaldırıp şapkalarının kenarlarını aşağı doğru çekerek onun esrarlı ve sinirli tavırlarını taklit edip arkasından yürüyorlardı. O zamanlar popüler olan Gulya-

bani adında bir şarkı vardı. Bayan Statchell (kiliseye takılacak lambalara yardım için düzenlenen) okul konserinde söylemişti bu şarkıyı. O konserden sonra ne zaman bir ya da iki köylü bir araya toplansa ve yabancı yanlarından geçse, bu şarkının notaları ister bir perde tiz, ister bir perde pes olsun, aralarında ıslıkla çalınıyordu. Ayrıca karanlığa kalmış küçük çocuklar da arkasından "Gulyabani!" diye bağırdıktan sonra onu müthiş öfkelendiren aşırı bir neşe içinde tabanları yağlayıp hızla kaçıyorlardı.

Köyün pratisyen hekimi Cuss ise neredeyse meraktan ölmek üzereydi. Sargılar mesleki açıdan ilgisini çekmiş ve bin bir tane şişe ile ilgili söylentiler de onda kıskançlıkla karışık bir saygı uyandırmıştı. Nisan ve mayıs ayları boyunca yabancıyla konuşabilmek için fırsat kollamış ve sonunda Pantekot Yortusuna* doğru artık dayanamayıp köye bir hemşire getirilmesi için açılan bağış listesini gerekçe göstermeye karar vermişti. Bay Hall'ün, konuğunun ismini bilmemesi onu şaşırtmıştı. "Bir isim verdi" dedi Bayan Hall, "ama iyi duyamadım." Oldukça asılsız bir iddiaydı bu, adamın ismini bilmiyor olmasının da çok aptalca geldiğini düşünmüştü.

Cuss odasının kapısını çalıp içeri girdi. İçeriden oldukça sesli bir küfür duyuldu. "Rahatsız ettiğim için özür dilerim" dedi Cuss, sonra hemen kapıyı kapattı, böylece Bayan Hall'ün konuşmanın kalan kısmını duymasını engelledi.

Bayan Hall sonraki on dakika boyunca içerdekilerin konuşmasının ancak mırıltılarını duyabilmişti. Sonra bir hayret çığlığının peşi sıra harekete geçen ayak sesleri duyuldu, derken bir sandalye yana savruldu, bir kahkaha patladı, hızla kapıya yönelen ayak seslerinin ardından Cuss ortada belirdi, yüzü bembeyaz kesilmişti, gözlerini odadan ayırmadan om-

* Hamsin Yortusu olarak da bilinen Hıristiyanlıktaki başlıca bayramlardan biri. Paskalyadan sonraki yedinci pazar günü kutlanır. (y.h.n.)

zunun üzerinden bakarak dışarı fırladı. Arkasındaki kapıyı açık bırakarak ve Bayan Hall'ün yüzüne bile bakmadan uzun adımlarla koridoru geçip merdivenlerden aşağı indi. Bayan Hall onun yol boyunca hızlı adımlarla uzaklaştığını duydu. Şapkasını giymeyi unutmuş, elinde taşıyordu. Kadın, kapının arkasında, odanın açık kapısına bakıp öylece kalakalmıştı. Çok geçmeden yabancının sessizce güldüğünü ve odanın içinde kapıya doğru ilerleyen ayak seslerini duydu. Durduğu yerden yabancının yüzünü göremiyordu. Derken arka odanın kapısı hızla çarpılarak kapandı ve her yer tekrar sessizliğe büründü.

Cuss köyün içinden geçip doğruca Rahip Bunting'in yanına gitti ve din adamının eski püskü eşyalarla dolu küçük çalışma odasına dalar dalmaz, "Ben deli miyim?" demeye girdi birdenbire. "Ben delirmiş gibi mi görünüyorum?"

"Ne oldu?" dedi rahip, bunu sorarken gelecek vaazının dağınık duran sayfaları üzerine ammonit fosilini koydu.

"Şu handaki heri..."

"Ne olmuş ona?"

"Bana içecek bir şeyler ver" dedi Cuss ve oturdu.

İyi kalpli rahibin odasında bulunan tek içki olan bir kadeh ucuz Sherry* ile sinirlerini yatıştırdıktan sonra az önce yaptığı görüşmeyi ona anlatmaya başladı. "İçeri girdim" dedi soluk soluğa. "Sonra ona hemşire fonu için bağış yapmasını rica ettim. Ben içeri girdiğimde ellerini ceplerine sokmuş, sandalyesine gömülmüş oturuyordu. Burnunu çekti. Ona bilimsel konularla ilgilendiğini duyduğumu söyledim. Evet, dedi. Sonra yine burnunu çekti. Sürekli burnunu çekip duruyordu, anlaşılan şiddetli bir soğuk algınlığı vardı. Öyle sarınıp sarmalandığı için olsa gerek! Ona hemşire meselesi-

* Genellikle brendi ile sertleştirilerek imal edilen bir çeşit beyaz İspanyol şarabı. (y.h.n.)

ni anlatmaya başladım, bu arada gözlerimi dört açmıştım. Her yer şişelerle, kimyasallarla doluydu. Terazi, deney tüpü takımları ve eşekotuna benzer bir koku vardı. Bağış yapacak mıydı? Düşüneceğini söyledi. Sonra hiç lafı dolandırmadan ona 'bu konuda araştırma mı yapacağını' sordum. Öyle, dedi. 'Uzun bir araştırma mı?' diye sordum. Bozuldu. 'Lanet olası çok uzun bir araştırma' dedi, sinirden köpürmüş bir haldeydi. 'Demek öyle' dedim. Çok geçmeden onu bu kadar sinirlendiren şey ortaya çıktı. Adam bu konuya fena halde öfkelenmişti, benim sorum da üzerine tuz biber ekmişti. Biri ona bir reçete vermiş, çok değerli bir reçeteymiş ama ne için olduğunu söylemiyordu. Tıbbi bir reçete miydi? 'Kahrolası herif! Neyin peşindesin?' Özür diledim. Ağırbaşlı bir ifade takınarak burnunu çekti ve öksürdü. Devam etti. Reçeteyi okuyacaktı. Beş maddeden ibaretti. Sonra reçeteyi bırakıp başını çevirmişti. Ama o sırada pencereden gelen esinti kâğıdı havalandırmış ve kâğıt hışırtıyla uçup gitmişti. Üstü açık şömineli bir odada çalışıyordum, dedi. Bir alev görmüştü, bu alev yanarak bacaya doğru uçan reçeteye aitti. Kâğıt hızla bacaya yükselirken hemen ona doğru koşmuştu. Tam bunu anlatırken olayı canlandırmak için koluyla ileri doğru hamle yaptı.""Eee?"

"Eli yoktu, paltosunun kolunun içi boştu. Tanrım! Bir an için sakat olduğunu düşündüm. Takma kol kullandığını ve şu an onu çıkarmış olduğunu sandım. Sonra bir acayiplik olduğunu anladım. Eğer içinde bir şey yoksa o zaman bu paltonun kolunu yukarıda tutan ve içini dolduruyormuş gibi görünen lanet olası şey neydi, peki? İçinde hiçbir şey yoktu, gerçekten. Hiçbir şey. Taaa omzuna kadar hiçbir şey yoktu. Kumaşın yırtılmış olan yerinden parıldayan hafif bir ışık görülebiliyordu, o yüzden ta dirseğine kadar olan yeri görebiliyordum. "Ulu Tanrım!" dedim. O sırada o da durakladı. Kara gözlüklerinin ardından bir bana, bir de koluna baktı.

"Eee?"

"Hepsi bu. Hiçbir şey söylemedi, sadece ters ters baktı, sonra da paltosunun kolunu çabucak cebine soktu yine. 'Reçetenin yanmaya başladığını söylüyordum, değil mi?' diyerek sorgulayan bir ifadeyle öksürdü. 'Nasıl oluyor da' dedim, 'içinde hiçbir şey olmayan o lanet olası kolu öyle oynatabiliyorsun?'" "İçinde hiçbir şey olmayan bir kolu mu?" diye sordu.

"Evet" dedim. "İçinde hiçbir şey olmayan bir kolu."

" 'Yani bu kolun içi boş demek istiyorsun, öyle mi? Bu kolun içinin boş olduğunu mu gördün?' diyerek birden ayağa fırladı. Ben de ayağa kalktım. Yavaşça üç adımda bana doğru geldi ve çok yakınımda durdu. Zehir gibi bir ifadeyle burnunu çekti. Hiç kıpırdamadım. Sanki yumruya benzeyen o sargılı başı ve kocaman gözlüğü insanın sinirlerini bozmaya yetmiyormuş gibi bir de sessizce üzerime doğru gelince, taş kesilmiş gibi öylece kalakalmıştım."

" 'Sen bu kolun içinin boş olduğunu söyledin, öyle değil mi?' dedi. 'Kesinlikle' dedim. Bir şey söylemeden dik dik bakması halinde, yüzsüz, gözlüksüz bir adamın her şeye sıfırdan başlaması gerekir. Sonra çok yavaşça paltosunun kolunu cebinden çıkardı ve sanki tekrar göstermek istiyormuş gibi kolunu bana doğru kaldırdı. Oldukça yavaş kaldırdı. Kola baktım ama bu bana bir yıl sürüyormuş gibi geldi. 'Eee?' dedim ve hafifçe öksürüp boğazımı temizledim. 'İşte bunun içinde hiçbir şey yok.' Bir şey söylemem gerekiyordu. Korkmaya başlamıştım. Oşeyin ta dibini görebiliyordum. Derken kolunu bana doğru uzattı, yavaşça, çok yavaşça, işte böyle, kol yeni yüzümün on beş santimetre yakınına gelinceye kadar. İçi boş bir kolun bu şekilde size doğru gelişini izlemek çok tuhaf bir şey! Sonra..."

"Eee?"

"Bir şey burnumu sıktı. Tıpkı bir parmakla bir başparmak gibiydi."

Bunting gülmeye başladı.

"Ama orada hiçbir şey yoktu!" dedi Cuss. "Orada" derken sesi sanki çığlığa dönüşüyor gibiydi. "Senin için gülmek kolay ama dediğim gibi çok korkmuştum, adamın kol yenine sertçe vurdum, sonra hemen arkamı döndüm ve odadan dışarı fırladım, onu orada öylece bıraktım..."

Cuss sustu. Yaşadığı paniği ifade ederken sergilediği samimiyette bir kusur yoktu. Sonra aciz bir şekilde arkasına döndü ve erdemli rahibin son derece kalitesiz Sherry'sinden ikinci bir kadeh daha aldı. "Paltosunun koluna vurduğum zaman" dedi Cuss, "gerçekten bir kola vuruyormuşum gibi geldi diyorum sana. Ama kolu yoktu! Orada bir koldan en ufak bir belirti bile yoktu!"

Bay Bunting kısa bir süre düşündü. Şüpheli biçimde Cuss'a baktı. "Bu oldukça tuhaf bir hikâye" dedi. Bunu söylerken gerçekten çok vakur ve bilge bir kişilik gibi görünüyordu. "Gerçekten" dedi bu konudaki kesin yargısını vurgulayarak, "çok tuhaf bir hikâye."

rahip evindeki soygun

Rahibin evinde gerçekleşen soygun hakkındaki edindiğimiz bilgilerin büyük bir kısmı rahip ve karısı sayesinde bize ulaşmıştı. Soygun, Pantekot Yortusu haftasının pazartesi günü erken saatlerde olmuştu. Pazartesi Iping Kulüp festivali etkinliklerine ayrılan gündü. Bayan Bunting, şafaktan önceki o sessizliğin ortasında, yatak odalarının kapısının açılıp kapandığına ilişkin güçlü bir önseziyle aniden uykusundan uyanmıştı. Ama hemen kocasını uyandırmamış, önce yatakta oturup etrafı dinlemeye koyulmuştu. Sonra, açık ve seçik olarak pıt, pıt, pıt şeklinde yan taraftaki giyinme odasından gelen çıplak ayak seslerini ve birisinin koridordan merdivene doğru yürüdüğünü duymuştu. Bundan artık iyice emin olduğunda da olabildiğince sessiz bir şekilde muhterem peder Bay Bunting'i uyandırmıştı. Bay Bunting hiç ışık yakmamış ama gözlüğünü takmış, üzerine Bayan Bunting'in sabahlığını ayağına da kendi banyo terliklerini geçirip evdeki sesleri dinlemek için merdiven sahanlığına çıkmıştı. Oldukça belirgin biçimde aşağı kattaki çalışma masasında birinin el yordamıyla bir şeyler arandığını, sonra da fena halde hapşırdığını duydu. Bunu duyunca yatak odasına dönmüş, ortalıkta bulduğu ilk silah olan şömine demirini yanına alıp mümkün olduğunca sessiz bir şekilde merdivenlerden inmişti. Bayan Bunting de sahanlığa çıkmıştı.

Saat dört civarıydı, gecenin zifiri karanlığı aydınlanmaya başlamıştı. Hole hafif ve titrek bir ışık vurmaya başlamıştı ama çalışma odasının kapı aralığı koyu karanlıkta dipsiz bir uçurum gibi uzanıp gidiyordu. Bay Bunting'in ayaklarının altındaki basamaklardan çıkan gıcırtılar ve çalışma odasından gelen kımıltılar dışında her yer derin bir sessizlik içindeydi. Sonra bir şeyler çatırdadı, açılan çekmecenin ve hışırdayan kâğıtların sesleri duyuldu. Derken bir küfür savruldu, bir kibrit yandı ve çalışma odası sarı bir ışıkla aydınlandı. Bay Bunting derhal hole indi, kapının aralığından masayı, açık çekmeceyi ve masanın üzerinde yanan mumu görebiliyordu. Ama hırsızı göremiyordu. Holün ortasında ne yapacağına karar vermemiş halde öylece kalakaldı. Çok geçmeden Bayan Bunting de bembeyaz kesilmiş yüzündeki kararlı ifadeyle kocasının ardından yavaşça aşağı indi. Bay Bunting'in cesaretini toplaması gerekiyordu ama bunu engelleyen tek bir şey vardı, o da hırsızın köy sakinlerinden biri olma olasılığının kafasına saplanmış olmasıydı.

İçeriden para şıkırtısı geldiğini duyunca, hırsızın, ev masrafları için yarım liralar halinde toplam iki pound on şilin olarak ayırdıkları parayı bulduğunu anladılar. Bu sesi duyması Bay Bunting'e birden ihtiyaç duyduğu cesareti kazandırmıştı. Şömine demirini sıkıca kavrayıp hemen ardından gelen Bayan Bunting ile birlikte odaya dalarak, "Teslim ol!" diye bağırdı öfkeyle, sonra da hayretler içinde kalakaldı. Göründüğü kadarıyla oda boştu. Ama yine de odanın içinde birilerinin dolaştığını duyduklarına ilişkin kanaatleri kesindi. Yarım dakika boyunca ağızları açık bir halde çevrelerine bakındılar, Bayan Bunting odanın diğer tarafına gidip paravananın arkasına, Bay Bunting de aynı dürtüyle masanın altına baktı. Sonra Bayan Bunting perdeleri açıp baktı, Bay Bunting de bacadan yukarısını inceleyip şöminenin demiriyle içinde bir şeyler aradı. Daha sonra Bayan Bunting çöp

kutusunu inceledi, Bay Bunting de kömür kovasının kapağını açıp baktı. Sonunda bir noktada ikisi de durakladı ve sorgulayan gözlerle birbirlerine bakakaldılar.

"Yemin edebilirdim" dedi Bay Bunting.

"Mum!" dedi Bay Bunting. "Mumu kim yaktı?"

"Çekmece!" dedi Bayan Bunting. "Para da gitmiş!"

Kapı girişine doğru koştu.

"Tüm bunlar..."

O sırada koridorda yüksek sesle hapşıran birinin sesi geldi. Dışarı fırladıklarında mutfak kapısı çarparak kapandı. Önden giden Bay Bunting, "Mumu getir" dedi. İkisi de bir kapının sürgülerinin hızla açıldığını duydular. Bay Bunting mutfak kapısını açtığı sırada, aradaki bulaşık yıkama odasından arka kapının açıldığını ve şafağın ilk ışıklarının hafif aydınlığında kapının dışındaki bahçede karanlık cisimlerin dolaştığını gördü. Ama kapıdan dışarı hiçbir şeyin çıkmadığına kesinlikle emindi. Kapı açılmış, bir anlığına açık kalmış, sonra hızla çarparak kapanmıştı. Kapı kapanırken Bayan Bunting'in çalışma odasından getirdiği mum titreyerek alevlenmişti. Mutfağa girebilmeleri için birkaç dakika geçmesi gerekmişti. Etrafta hiçbir şey yoktu. Arka kapıyı tekrar sürgüleyip, mutfağı, kileri ve bulaşık yıkama odasını iyice araştırdılar ve son olarak da mahzene indiler. Ama her yeri inceden inceye araştırmalarına rağmen evin içinde hiç kimse yoktu.

Gün doğduğunda, rahiple karısı, garip giysiler içinde küçük bir çift olarak, eriyip bitmiş bir mumun artık gerek kalmayan ışığıyla, kendi evlerinin alt katında şaşkın şaşkın dolanıp duruyorlardı.

çıldıran eşyalar

Pantekot Yortusu haftasının pazartesi günü sabahın ilk saatlerinde bunlar olurken, Millie daha henüz uyanmadan önce, Bay Hall ve Bayan Hall uyanıp, sessizce mahzene inmişlerdi. Mahzendeki işleri biraz özel türden, biralarının özgül ağırlığıyla ilgili bir işti. Bayan Hall yan odadan saparna şişesini getirmeyi unuttuğunu anladığında mahzene daha yeni girmişlerdi. Bu işin uzmanı ve onu asıl gerçekleştiren kişi Bayan Hall olduğundan, şişeyi alacak en uygun kişi Bay Hall yukarı çıktı.

Merdiven sahanlığına vardığında, yabancının kapısının aralık olduğunu görmek onu şaşırtmıştı. Ama kendi odalarına doğru yola devam etti ve şişeyi ona tarif edilen yerde buldu. Şişeyi alıp dönerken ön kapının sürgülerinin açık ve kapının sadece mandalla kapanmış olduğunu fark etti. Aniden gelen bir ilhamla, bunun, yabancının yukarı kattaki odası ve Bay Teddy Henfrey'in iddialarıyla bağlantılı olduğunu keşfetti. Bayan Hall'ün geceleyin kapının sürgülerini çekerken mumu tutuğunu açıkça hatırlıyordu. Açık sürgüleri gördüğü anda durakladı, hayretten ağzı açık kaldı, sonra elindeki şişeyi bırakmadan tekrar yukarı çıkıp yabancının kapısını çaldı. Yanıt gelmedi. Tekrar çaldı, ardından kapıyı sonuna kadar açtı ve içeri girdi. Her şey beklediği gibiydi. Sadece oda değil, yatak da boştu. Hall'ün yavaş çalışan beynine göre daha da garip olan şey, yatağın yanındaki sandal-

yenin ve yatağın parmaklıklarının giysilerle kaplı olmasıydı, şimdiye kadar yabancı konuklarının üzerinde görmüş olduğu tek giysinin parçaları ve sargı bezleriyle doluydu. Yabancının kenarları aşağı eğik o koca şapkası bile kenarları yukarı kalkacak şekilde yatağın direğinin üzerine rastgele bırakılmıştı. Hall şaşkın bir halde orada dikilip dururken, karısının mahzenin derinliklerinden gelen sesini duydu. Karısı da tıpkı bir şeyi anlatmak için çok sabırsızlandıklarında heceleri hızla birbirinin içine geçiren West Sussex köylülerinden alışık olduğu gibi konuşuyor, son kelimelerinde de sorgulayan bir ifadeyle sesini iyice yükseltiyordu. "George! Alman gereken şeyleri aldın mı?"

Hall sesi duyduğu anda hemen dönüp karısının olduğu tarafa koştu ve mahzenin merdiven tırabzanının üzerinden, "Janny" diye ona seslendi, "Henfrey'in dedikleri doğruymuş. Odasında yok, gitmiş. Ön kapının sürgüsü de açık kalmış."

Bayan Hall önce olayı anlamamıştı ama çok geçmeden anladı ve o an hemen gidip boş odayı kendi gözleriyle görmeye karar verdi. Hall elindeki şişeyi hâlâ bırakmaksızın önden gitti. "O orada yoksa bile" dedi, "giysileri orada. Peki ama giysileri olmadan ne yapıyor bu adam, o zaman? Ne tuhaf bir şey bu."

Mahzenin merdivenlerinden yukarı çıkarken, ikisi de çok geçmeden gerçekten de öyle olduğunu öğrendikleri üzere ön kapının açılıp kapandığını duyar gibi oldular ama kapının kapalı olduğunu ve ortalıkta bir şey olmadığını görünce şaşkın bir halde birbirlerine bakıp tek kelime bile konuşamadılar. Sonra Bayan Hall koridorda kocasının önüne geçti ve önce o yukarı fırladı. O sırada merdivenlerde biri hapşırdı. Karısından altı basamak kadar arkadan gelen Hall, karısının hapşırmış olduğunu düşündü. Önde giden Bayan Hall da kocasının hapşırdığını sanıyordu. Bayan Hall odanın kapısını hışımla açtı. Ama odaya bakakaldı. "Ne kadar tuhaf!" dedi.

Başının hemen arkasında birisinin burnunu çektiğini duyar gibi oldu, arkasını döndüğünde Hall'ün üç buçuk metre kadar arkada, merdivenlerin başında olduğunu görmek onu şaşkınlığa düşürdü. Ama bir saniye sonra Hall yanında bitmişti. Bayan Hall hemen eğilip elini yastığın üzerine koydu, sonra da yatak örtüsünün altına soktu.

"Soğuk" dedi. "Kalkalı bir saatten fazla olmuş."

Ama tam bunu dediği sırada çok olağanüstü bir şey oldu. Yatak örtüsü kendi kendine toplanıp bir tür tepecik oluşturur gibi yukarı fırladı aniden, sonra da yatağın aşağı taraftaki parmaklıklarının üzerine yığılıp kaldı. Sanki bir el, örtüyü ortasından kavrayıp, yana savurmuş gibiydi. Bunun hemen ardından bu kez de yabancının şapkası yatağın direğinin üzerinden kendi kendine fırladı, havada bir daire çizerek döne döne uçtu ve doğruca gidip Bayan Hall'ün yüzünde patladı. Ardından aynı hızla lavabonun üzerindeki sünger, onun peşi sıra da sandalye, yabancının paltosuyla pantolonunu yana savurdu ve tıpkı yabancının sesine benzeyen tuhaf ve kuru bir gülüşle güldükten sonra, dört ayağı üzerinde Bayan Hall'e doğru döndü, sanki bir anlığına ona nişan alır gibi durdu ve aniden saldırıya geçti. Bayan Hall çığlık çığlığa döndüğünde, yavaş ama son derece düzgün bir şekilde arka ayakları sırtına doğru gelen sandalye onu ve kocası Hall'ü odanın dışına atıverdi. İkisinin ardından da kapı şiddetle çarparak kapanıp, kilitlendi. Sanki sandalye ve yatak bir an için zafer dansı yapıyorlarmış gibiydi, sonra birden her şey sessizliğe gömüldü. Neredeyse bayılmak üzere olan Bayan Hall kocasının kollarına yığılıp kalmıştı. Onun dehşetli çığlıkları yüzünden uykusundan uyanan Millie ile Bay Hall büyük güçlükle Bayan Hall'ü aşağı indirmeyi ve bu durumlarda kullanılması alışkanlık haline gelmiş olan ilaçları vermeyi başarmışlardı.

"Hayaletler" dedi Bayan Hall. "Bunların hayalet olduğundan eminim. Gazetede okumuştum. Yerinden sıçrayan, oynayan masalar, sandalyeler diye..."

"Bir yudum daha iç, Janny" dedi Hall. "Bu seni sakinleştirir."

"Onu dışarı at" dedi Bayan Hall. "İçeri girmesine izin verme. Aslında anlamıştım, böyle olacağını bilmeliydim. Onun o kurbağaya benzeyen gözlükleri, sargılı kafası ve pazarları kiliseye hiç gitmeyişinden anlamıştım. O şişeler bir adamın sahip olabileceğinden çok fazla sayıdaydı. Eşyaların içine de hayalet sokmuş işte. Benim güzelim eski eşyalarımın içine! O sandalyede, ben daha küçük bir kızken zavallı anneciğim otururdu. Onun kalkıp da onca yıl sonra bana saldıracağını düşünmek!"

"Tek bir yudum daha, Janny" dedi Hall. "Sinirlerin çok bozuldu."

Millie'yi altın renkli akşamüzeri güneşinin vurduğu yolun karşısına geçip, demirci Bay Sandy Wadgers'ı uyandırmaya gönderdiler. Bay Hall'ün selamları vardı ama yukarı kattaki eşyalar çok tuhaf hareketler sergiliyorlardı. Acaba Bay Wadgers hemen bir uğrayabilir miydi? Bay Wadgers anlayışlı olduğu kadar oldukça usta bir adamdı. Olaya çok soğukkanlı bir tavırla yaklaştı. "Tanrı bu büyücüleri kahretsin" dedi. "Onlardan birini alt etmek için at nalı gerekiyor."

Hana geldiğinde ise son derece endişeliydi. Ona yukarıdaki odaya nasıl çıkacağını göstermek istediler ama onun pek de acelesi varmış gibi görünmüyordu. Koridorda konuşmayı tercih etmişti. Yolun karşı tarafında, Huxter'ın çırağı dışarı çıkıp, tütün dükkânının kepenklerini açmaya başlamıştı. Onu konuyla ilgili tartışmaya katılmaya çağırdılar. Doğal olarak Bay Huxter da birkaç dakika sonra geldi. Parlamenter yönetim konusundaki Anglosakson dehası yine kendisini göstermişti. Herkes sürekli konuşuyordu ama sonuçta ortada kesin

bir eylem yoktu. "Önce elimizdeki gerçeklere bir bakalım" diye ısrar ediyordu Bay Sandy Wadgers. "Oradaki o kapıyı kırmadan önce, tam olarak doğru bir tavır sergileyip sergilemediğimizden emin olmalıyız. Kırılmamış bir kapıyı her zaman kırabilirsin ama eğer o kapı bir defa kırılmışsa, onu hiç kırılmamış bir duruma tekrar geri getiremezsin."

O sırada aniden ve çok şaşırtıcı bir şekilde yukarı kattaki odanın kapısı kendiliğinden açıldı ve onlar hayretler içinde kalmış, ağızları açık bir halde yukarı doğru bakarlarken, yabancının sargılar içindeki görüntüsüyle karşılaştılar. Sonra da yabancının o koca mavi gözlüğünün ardından, her zamankinden çok daha karanlık ve ifadesiz bakışlarla onlara bakarak merdivenlerden indiğine şahit oldular. Dimdik bir duruşla ve yavaşça merdivenlerden indi, koridordan geçti, sonra birden durdu. "Şuraya bakın!" dedi, toplanmış olan kalabalığın gözleri onun eldivenli elinin parmağıyla işaret ettiği yöne doğru döndü. Orada mahzen kapısının hemen yanında bir şişe saparna durduğunu gördüler. Sonra yabancı arka odaya girdi ve birden, hızla, şiddetle kapıyı suratlarına çarptı.

Kapının çarpışının çıkardığı gürültünün son yankıları sona erene kadar kimsenin ağzından tek bir sözcük dahi çıkmadı. Birbirlerine öylece bakakalmışlardı. Bay Wadgers, "Pekâlâ, eğer bu da her şeyi açıklamıyorsa!" dedi ve cümlesinin devamını getirmeye gerek duymadı. Ardından da Bay Hall'e dönüp, "Ben gidip soracağım" dedi. "Ondan bir açıklama yapmasını isteyeceğim."

Ev sahibesinin bunu kocasının yapması gerektiğine dair onu razı etmesi biraz zaman almıştı. Sonunda gidip yabancının kapısını çaldı ve tam kapıyı açıp ona "Affedersiniz..." derken, yabancı gürler gibi bir sesle, "Cehenneme git!" diye bağırdı. "Çıkarken de kapat şu kapıyı." Böylece bu kısa görüşme sona ermişti.

yabancının maskesi düşüyor

Yabancı, Araba ve Atlar Hanı'nın küçük arka odasına sabah saat beş buçukta girmiş ve orada, pencerenin storları inik, odanın kapısı kapalı ve Hall'ün kovulmasından sonra, kimse yanına yaklaşmaya cesaret edemeden öğle vaktine kadar kalmıştı. Bütün bu süre boyunca aç kalmış olmalıydı. Zili üç kez çaldı, üçüncüsünde öfkeyle ve durmaksızın çalmıştı ama kimse yanıt vermedi. "Asıl cehenneme gitmesi gereken onun bu ıvır zıvır dökün-tüleri" dedi Bayan Hall. O sırada rahibin evindeki soygunla ilgili yalan yanlış birtakım dedikodular gelmeye başlamıştı, bunun olacağı su götürmeyen bir gerçekti. Hall, Wadgers'ın da desteğiyle, Yargıç Bay Shuckleforth' u bulup tavsiyesini almaya gitti. Kimse yukarıya çıkmaya cesaret edemiyordu. Yabancının orada ne ile meşgul olduğunu da bilen yoktu. Zaman zaman şiddetle odanın içinde bir aşağı bir yukarı volta atıyordu, iki kez ağız dolusu küfür, bir kez bir kâğıdın yırtılış sesi ve bir kez de büyük bir gürültüyle şangır şungur yere düşen şişe sesleri duyulmuştu.

Korkmuş ama meraklı insanların oluşturduğu bu küçük grup, giderek kalabalıklaşmaya başlamıştı. Bayan Huxter da gelmişti, günlerden Pantekot Yortusu günü olan pazartesi olduğu için giydikleri özel kesim, siyah ceket ve pike kumaş-tan kravatlarıyla oldukça şık görünen bir grup genç delikan-lı da kafa karıştıran meraklı sorularıyla söz konusu

kalabalığa katılmıştı. İçlerinden Genç Archie Harker avludan yukarı tırmanıp, pencere storlarının arasından içeriyi gözlemeye çalışarak sivrilmeyi başarmıştı. Aslında bir şey göremiyordu ama insanların onun bir şeyler gördüğünü sanmalarına sebep oluyordu. Iping'in diğer gençleri de hemen ona katılmıştı.

Bu, bütün Pantekot pazartesilerinin en güzeliydi. Köyün aşağı tarafında bir düzine kadar baraka ile atış yapılan bir çadır dizilmişti ve demircinin yanındaki çimenlerin üzerinde sarı ve çikolata rengi üç yük arabası ve bir hindistancevizi çadırı kurmakta olan resimlerdeki kadar güzel giyinmiş erkek ve kadınlardan oluşan yabancılar vardı. Beyefendiler mavi jarse kumaştan ceketler, hanımefendiler de beyaz önlükler giyip kocaman tüylü, son moda şapkalar takmışlardı. "Alaca Geyik" meyhanesinin kiracısıyla ikinci el bisikletler de satan ayakkabı tamircisi Bay Jaggers yolun üzerine (ilk kez ellinci yıl kutlamalarında asılmış olan) İngiliz bayraklarını ve kraliyet armalarıyla kaplı bir ip asıyorlardı.

İçeride, arka odanın sadece zayıf bir gün ışığının girebildiği yapay karanlığında, yabancı aç ve korkmuş olmalıydı. Ama o, yakıcı, rahatsız sargılarının içinde gizlenmiş olarak, ya koyu renkli gözlüklerinin ardından elindeki sayfayı inceliyor ya da o küçük kirli şişelerini şıngırdatıyor ve bazen de, görünmez olmasına rağmen duyulabilir olduğu için, pencerenin dışındaki delikanlılara ağıza alınmadık küfürler savuruyordu. Şöminenin yanındaki köşede yere çarpılıp kırılmış yarım düzine kadar şişenin parçaları duruyor ve keskin bir klor kokusu içerinin havasını bozuyordu. O sırada duyulanlardan ve sonradan odanın içinde görülenlerden öğrenebildiklerimiz bu kadardı.

Öğleye doğru arka odanın kapısını birden açmış, bardaki üç dört kişiye dik dik bakarak bir süre öylece dikilip durmuştu. Sonra birden "Bayan Hall" diye bağırmıştı. Bunun

üzerine birisi itiraz etmeden koyun gibi gidip Bayan Hall'ü çağırmıştı. Bir süre sonra Bayan Hall görünmüştü, koşup geldiği için soluk soluğa kalmıştı ve aynı zamanda oldukça öfkeli görünüyordu. Hall, hâlâ dışarıdaydı. Bayan Hall sahnenin nasıl gerçekleşebileceğini önceden uzun uzun düşünmüş olmalı ki, üzerinde henüz ödenmemiş bir hesap pusulası olan küçük bir tepsiyle gelmişti. "Hesabınızı mı istiyorsunuz, bayım?" dedi Bayan Hall.

"Kahvaltım neden hazırlanmadı? Neden bana yemeklerimi hazırlamıyor, sizi çağırmak için çaldığım zillere cevap vermiyorsunuz? Yoksa benim hiçbir şey yemeden yaşadığımı mı sanıyorsunuz?"

"Peki benim neden hesabım ödenmiyor?" diye sordu Bayan Hall. "Ben de bunu öğrenmek istiyorum."

"Size üç gün önce bir havale beklediğimi söylemiştim."

"Ben de iki gün önce size, havale falan beklemek gibi bir durumum olmadığını söylemiştim. Eğer benim hesabım beş gündür bekliyorsa, o zaman bana kahvaltınızın geciktiğini söyleyip şikâyet etmeye hakkınız olamaz, öyle değil mi?"

Yabancı kısa ve rahatça duyulabilen bir küfür savurdu.

Bunun üzerine bardan onu kınayan, "Cık! Cık!" sesleri yükseldi.

"Eğer küfürlerinizi kendinize saklarsanız, çok memnun olurum, bayım" dedi Bayan Hall.

Yabancı tıpkı dalgıç miğferi gibi her zamankinden daha kızgın bir tavır takınmıştı. Bardakiler Bayan Hall için, onun ağzının payını verdi diye düşünüyorlardı. Nitekim yabancının bundan sonraki sözleri o kadarını gösteriyordu.

"Bana bakın güzel hanımefendi..." diye konuşmaya başladı.

"Bana böyle güzel hanımefendi gibi beylik laflar etmeyi bırakın" dedi Bayan Hall.

"Size havalenin henüz gelmediğini söyledim."

"Ne havaleymiş!" dedi Bayan Hall.

"Yine de zannedersem cebimde..."

"Ama iki gün önce bana üzerinizde tek bir gümüş liradan başka bir şey olmadığını söylemiştiniz."

"Şey, sonra biraz daha bir şeyler buldum..."

Bunun üzerine bardan, "Vay vay vay!" sesleri yükseldi.

"Nerede buldunuz acaba?" dedi Bayan Hall.

Bu söz yabancıyı oldukça kızdırmıştı. Öfkeyle ayağını yere vurdu. "Siz ne demek istiyorsunuz?"

"Parayı nereden bulduğunuzu merak ettiğimi söylemek istiyorum" dedi Bayan Hall. "Öncelikle bana hesabınızla ilgili hiçbir para ödemeden ya da size kahvaltı veya benzeri bir şey getirmeden, bana buradaki hiç kimsenin hiçbir şey anlamadığı ve herkesin çok merak ettiği birkaç şeyi açıklamalısınız. Yukarı odadaki sandalyeme ne yaptığınızı, odanın nasıl bomboş olduğunu ve içeri nasıl girdiğinizi öğrenmek istiyorum. Bu evde kalanlar genellikle odalarından içeri kapılarından girip çıkarlar. Evin kuralı böyledir, ama siz öyle yapmadınız. Nasıl içeri girdiğinizi sizden öğrenmek istiyorum. Ayrıca şunu da öğrenmek istiyorum..."

Yabancı birden eldivenli ellerini yumruk yapıp havaya kaldırırken, ayağını da sertçe yere vurdu. Ve aynı anda şiddetli bir şekilde, "Kes!' diye bağırınca, Bayan Hall hemen sustu.

"Anlamıyorsunuz işte" dedi, "kim olduğumu ya da ne olduğumu anlamıyorsunuz. Size göstereceğim. Ulu Tanrım! Size şimdi hemen göstereceğim." Bunları söyledikten sonra avucunu yüzüne götürüp geri çekti. Yüzünün ortasında kapkara bir boşluk belirdi. "İşte" dedi. Öne doğru bir adım attı ve Bayan Hall'ün eline, yabancının başkalaşım geçiren yüzüne bakakaldığı için düşünmeden kabul ettiği bir şey uzattı. Ama Bayan Hall çok geçmeden bunun ne olduğunu anladığı anda, yüksek sesle bir çığlık atıp elindekini hızla

yere fırlattı ve sendeleyerek geri çekildi. Elindeki bir burundu! Yabancının burnuydu! Parlak, pespembe burun bir süre yerde yuvarlandı.

Sonra yabancı gözlüğünü çıkardı, bardaki herkes nefesini tutmuştu. Ardından şapkasını çıkarıp, sert bir el hareketiyle favorilerini ve sargılarını da çekip aldı. Bir an için kimse ona bakmaya dayanamadı. Bütün barı korkunç bir beklenti kaplamıştı. Birisi, "Aman Tanrım!" dedi. Sargıların hepsi çıkmıştı.

Bu şimdiye kadarki her şeyden daha da kötüydü. Hayretten ağzı açık kalmış bir halde ve dehşet içinde bakakalan Bayan Hall, gördüğü manzara karşısında bir çığlık attı ve hemen hanın kapısına doğru hamle yaptı. Herkes ayaklanmıştı. Yara izlerine, şekil bozukluklarına, elle tutulabilecek olan tüm korkunç şeylere hazırlıklıydılar ama hiç olan, olmayan bir şeye değil! Sargılar ve takma sakal parçaları koridordan bara doğru uçtu. Sakar delikanlının biri, bunların kendisine çarpmasından kaçınmak için zıplamak zorunda kaldı. Herkes birbirinin üzerine yuvarlanarak merdivenlerden inmeye çalışıyordu. Çünkü orada durup bağırarak anlaşılmaz bir açıklama yapmaya çalışan adam biraz önce paltosunun yakasına kadar el kol hareketleri yapan elle tutulur bir varlıkken, şu an ona ait görülebilir hiçbir şey, adama dair hiçbir şey kalmamıştı!

Aşağı köydeki insanlar bağırışları duyup caddenin yukarı tarafına doğru baktıklarında, Araba ve Atlar Hanı'ndaki insanların gürültüyle dışarı fırladıklarını görmüşlerdi. Bayan Hall'ün düştüğüne, Bay Teddy Henfrey'in ona çarpıp düşmemek için sıçradığına şahit olmuşlar ve çıkan kargaşanın gürültüsüyle Millie'in mutfaktan ansızın fırlayıp yabancının başsız görüntüsü ile karşılaştığı anda attığı dehşet çığlıklarını duymuşlardı. Tüm bunlar aniden gelişmişti.

Hemen sonra sokağın aşağı tarafındaki herkes, tatlıcı, hindistancevizi çadırının sahibi ve yardımcısı, salıncakçı, küçük kızlar ve oğlanlar, köylü züppeler, şık genç kızlar, fırfırlı gömlekler giymiş yaşlı kadınlar ve önlüklü çingeneler hana doğru koşmaya başlamışlardı. Mucize denecek kadar kısa zaman içinde belki kırk kişiye yaklaşan ve hızla artan bir kalabalık Bayan Hall'ün hanının önünde toplanmış ve hepsi oraya, buraya savrulur gibi koşuştururken, bağırıp çağırarak bir şeyler sormaya ya da bir şeyler teklif etmeye yönelmişlerdi. Hepsi aynı anda konuşmaya hevesliydi ve ortaya çıkan sonuç Babil Kulesi gibiydi. Küçük bir grup çökmüş bir halde buldukları Bayan Hall'e destek olmaya çalışıyordu. Ortalık adeta bir konferansa dönmüştü, etrafta bağırıp çağıran çok sayıda görgü tanığı vardı. "Seni gulyabani kılıklı herif!", "Kıza ne yaptı?", "Kıza bir şey yapmadı, değil mi?", "Bence herifin üzerine bıçakla gitmiştir". "Başı yoktu, diyorum size. Nasıl söyleyeceğimi bilemiyorum ama herifin kafası yoktu işte!", "Zırvalık hokkabazlık gibi bir şeydir". "Sargılarını çıkarıp attı, gözlerimle gördüm..."

Açık kapıdan bakabilme çabaları içindeki kalabalığın en maceracı ucu hanın hemen yanında birikip üçgen bir küme oluşturmuştu. "Bir an için öylece dikildi, sonra kızcağızın bağırdığını duydum, sonra döndü. Kızın etekleri uçuşarak kaçtığını gördüm, herif de onun peşinden gitti. On saniye bile olmadı. Elinde bir bıçak ve ekmek parçasıyla geri geldi, bir yerlere bakıyormuş gibi öylece dikildi. Daha bir dakika önce, şuradaki kapıdan çıktı gitti. Kafası yoktu diyorum size ya, kafası yoktu. Kaçırdınız, göremediniz."

O sırada arka taraflarda bir karışıklık çıkmış ve konuşan adam yana kayarak son derece azimli adımlarla eve doğru yürüyen küçük bir alaya yol açmak için konuşmasına ara vermişti. Önde ziyadesiyle kararlı ve sinirden kıpkırmızı kesilmiş Bay Hall, arkasında köyün inzibatı Bay Bobby Jaffers

ve onun arkasında da temkinli bir tavır içinde görünen Bay Wadgers vardı. Ellerinde bir tutuklama emriyle gelmişlerdi. İnsanlar, gerçekleşen bu son olaylar hakkında bağırarak çelişkili şeyler söylüyorlardı. "Kafası olsun ya da olmasın" dedi Jaffers, "onu tutuklamam gerekiyor ve de tutuklayacağım."

Bay Hall uygun adımlarla merdivenlerden çıktı, yine uygun adımlarla doğruca arka odanın kapısına ilerledi ve kapıyı sonuna kadar açtı. "Memur bey" dedi, "görevinizi yapın."

Jaffers uygun adım içeri girdi, ardından Hall ve en son da Wadgers. Loş ışıkta onlara doğru bakan başsız nesneyi gördüler. Eldivenli ellerinden birinde ucundan ısırılmış bir ekmek kabuğu ve diğerinde de bir parça peynir vardı.

"İşte bu o!" dedi Hall.

Başsız figürün yakasının üzerinden öfkeyle karışık bir uyarı havasıyla, "Bu kahrolası şey de ne, ne demek oluyor bu?" sözleri yükseldi.

"Siz Tanrı'nın belası bir müşteri, antika herifin tekisiniz, bayım" dedi Bay Jaffers. "Ama başınız olsun ya da olmasın tutuklama emrinde 'bedeni' deniyor, bu durumda görev görevdir."

"Yaklaşmayın!" diyerek geri çekildi başsız figür. Sonra birden elindeki ekmekle peyniri yere fırlatıp attı. O sırada Bay Hall masanın üzerinde duran bıçağı tam zamanında kapmayı başardı. Yabancının sol elindeki eldiven çıkıp Jaffers'ın yüzünde patladı. Hemen akabinde Jaffers tutuklama emriyle ilgili birtakım klişe lafları kısa kesip, yabancıyı eli görünmeyen bileğinden yakaladı ve onun görünmeyen boğazına sarıldı. Baldırı üstüne yediği bir tekme canhıraş bir şekilde bağırmasına neden olsa da, kendisine hâkim olmayı başardı. Hall, bıçağı masanın üzerinden alarak, duruşuyla tıpkı ataklara karşı hazır bekleyen bir kaleciye benzeyen

Wadgers'a doğru gönderdi, sonra Jaffers'la yabancı sallanıp sendeleyerek ona doğru gelirken, ileri atılarak o da yakalayıp vurmaya başladı. Hemen önlerinde bir sandalye duruyordu, hep birlikte yere düşerlerken sandalye de gürültüyle yana savruldu.

Jaffers dişlerinin arasından tıslayarak, "Ayaklarını yakala" dedi. Bunun üzerine Bay Hall hemen onun talimatına uymaya çalıştı ama kaburgalarına yediği esaslı bir tekmeyle bir an için arkaya doğru savruldu. Bay Wadgers da kafası kopmuş yabancının yuvarlanıp Jaffers'ın üzerine çıktığını gördü ve hemen elindeki bıçakla arkaya doğru çekildi, o sırada kanunu ve düzeni korumak adına gelmiş olan Bay Huxter ve Siddermorton kasabasının arabacısıyla çarpıştılar. Aynı anda komodinin üzerindeki üç dört şişe yere düştü ve odanın içine keskin bir koku yayıldı.

Jaffers üstünde olmasına rağmen, "Teslim oluyorum!" diye bağırdı yabancı, soluk soluğa kalmış, başsız ve sağ elindeki eldiveni de sol elindeki gibi çıkarmış olduğu için elsiz halde, tuhaf görüntülü bir figür olarak öylece ayakta dikiliyordu. "Yararı yok" dedi, boğulmak üzereymiş gibi soluk soluğa kalmıştı.

Bomboş bir yerden gelen o sesi duymak çok tuhaftı ama Sussex köylüleri bu dünyadaki belki de en gerçekçi insanlardı. Jaffers ayağa kalkıp cebinden bir kelepçe çıkardı. Sonra gözlerini ona dikti. "Bana bak!" dedi. Aslında belli belirsiz de olsa yaptığı şeyin pek uygun olmadığını fark ederek tıkanıp kaldı. "Kahretsin! Anlaşılan bunları kullanamayacağım."

Yabancı kolunu yeleğinin üzerinde gezdirmeye başladı ve sanki mucizevi bir şeymiş gibi paltosunun içi boş kolunun ucundaki düğmeler kendiliğinden açılmaya başladı. Sonra baldırıyla ilgili bir şeyler söyledi ve aşağı doğru eğildi. Ayakkabıları ve çoraplarını çıkarmaya uğraşıyor gibiydi.

"Tuhaf!" dedi Huxter birden. "Bu bir adam bile değil ki. Sadece içi boş elbiseler yığını. Bakın! Yakasından aşağısını, elbiselerinin astarını görebiliyorsun. Kolumu uzatıp..."

Kolunu uzattı ve sanki kolu havanın ortasında bir şeye çarpar gibi oldu, sert bir şekilde kolunu geri çekti. "Parmaklarını gözüme sokmamasını tercih ederim!" dedi havanın içinden gelen o ses, vahşice bir uyarı edasıyla. "Bedenimin tamamının burada olduğu bir gerçek, başım, ellerim, bacaklarım ve geri kalan her şeyim burada ama ben görünmez biriyim. Biraz kafa karıştırıcı bir durum, rahatsızlık verici bir şey ama öyleyim işte. Fakat böyle biri olmam, Iping'teki her budalanın oramı buramı dürtükleyip itip kakabileceği anlamına gelmez, öyle değil mi?"

Artık düğmelerinin tamamı açılmış ve görünmeyen desteklerinin üzerinden gevşeyip sarkarak havada asılı kalan takım elbise, kollarını böğrünün üzerine götürerek ayağa kalkmıştı. O sırada toplanan grubun erkeklerinden birkaç kişi daha içeri girmiş, böylece içerisi bir anda oldukça kalabalıklaşmıştı. Huxter yabancının ettiği hakareti görmezden gelerek, "Görünmez, öyle mi?" dedi. "Hiç daha önce buna benzer bir şey duyan var mı?"

"Tuhaf bir şey olabilir ama bu bir suç değil. O halde neden bir polis tarafından saldırıya uğruyorum?"

"Ah! O başka mesele" dedi Jaffers. "Bu açıdan bakmanızın biraz güç olacağı kuşkusuz ama elimde bir tutuklama emri var ve bu tamamen doğru. Benim peşinde olduğum şey görünmezlik değil, hırsızlık. Soyulan bir ev ve çalınan bir para var."

"Eee?"

"Olaylar kesinlikle gösteriyor ki..."

"Bu tamamen zırvalık!" dedi Görünmez Adam.

"Umarım öyledir, efendim ama bana verilen talimatlar var."

"Pekâlâ" dedi yabancı. "Geleceğim. Geleceğim. Ama kelepçe takmak yok."

"Kurallar böyle" dedi Jaffers.

"Kelepçe yok" diye şart koşmakta ısrar etti yabancı.

"Affedersiniz" dedi Jaffers.

Adam birden yere çöktü ve daha kimse ne olduğunu bile anlayamadan, terlikler, çoraplar ve pantolon çoktan masanın altına fırlatılıp atılmıştı. Sonra yine ayağa fırladı ve paltosunu da çıkarıp attı.

Jaffers neler olduğunun farkına varıp, "Bana bak, kes şu saçmalığı!" dedi. Yeleği yakaladı ama yeleğin içindeki şey onunla mücadeleye girişti; sonra gömlek, yeleğin altından sıyrılıp kurtuldu ve yeleği içi bomboş, öylece sallanarak Jaffers'ın elinde bıraktı. "Tutun onu!" diye yüksek sesle bağırdı Jaffers. "Bu şeyleri bir çıkarırsa..."

"Tutun!" diye bağırıyordu herkes, o an yabancının görünen tek kısmı olarak kalan ve havada çırpınarak uçuşan beyaz gömleğin peşinde bir koşturmaca başlamıştı. Gömleğin kolu, kollarını açmış üzerine gelen Hall'ü, yüzüne isabetli bir darbe indirip durdurmuş ve onu arkaya yaşlı zangoç Toothsome'ın üzerine savurmuştu. Bir an kumaş parçası yukarı kalktı ve omuzların olduğu yerde sallanıp içi boş bir şekilde dalgalanmaya başladı, tıpkı bir adamın kafasının üstüne bastırılan bir gömleğe benziyordu. Jaffers gömleği yakaladı ama yapabildiği tek şey sadece çıkarılmasına yardım etmek oldu. Derken bomboş havada ağzının ortasına bir yumruk yedi ve artık kendisini tutamayıp copunu çıkardı, sonra da onu Teddy Henfrey'in kafasına vahşice indirdi.

Herkes gelişigüzel savunmaya geçmiş ama hiçbir şeye isabet edemeyerek, "Dikkat edin!" diye bağırıyordu. "Tutun! Kapıyı kapatın! Kaçmasına izin vermeyin! Bir şey yakaladım! İşte burada!" Her kafadan başka bir ses çıkıyordu. Göründüğü kadarıyla aslında hepsi birden aynı anda dayak yiyor-

du. Her zamanki gibi uyumlu bir adam olan ve burnuna yediği şiddetli yumrukla iyice aklı başına gelen Sandy Wadgers hemen kapıyı açıp bozguna uğrayanların kaçmasına ön ayak oldu. Bu arada kendilerine hâkim olamayarak onu izleyen diğerleri bir an için kapı eşiğinin yanındaki köşede sıkışıp kalmışlardı. O yüzden darbe yemeye devam ediyorlardı. Ünitaryen Phipps'in ön dişlerinden biri kırılmış, Henfrey de kulağının kıkırdağından yaralanmıştı. Jaffers çenesinin altından bir darbe almasına rağmen dönüp, dövüş sırasında onunla Huxter'ın arasında kalan ve yan yana gelmelerine engel olan bir şeyi yakalamıştı. Yakaladığı şeyin adaleli göğüs gibi bir şey olduğunu hissetti, tam o sırada can havliyle kaçışan telaş içindeki adamlardan oluşan bütün o kalabalık, tıkış tıkış hole boşaldı.

"Yakaladım onu!" diye bağırdı Jaffers, soluk soluğa kalmıştı ve morarmış suratı, şişmiş damarlarıyla tüm o adamların arasında oradan oraya dönerek görünmez düşmanıyla güreşiyordu. Bu olağanüstü dövüş sağa sola savrularak hızla evin kapısına doğru ilerleyip, hanın merdivenlerinin beş altı basamağını döne döne aşağı inerken, insanlar sendeleyerek kenarlara kaçışıyorlardı. Jaffers boğulur gibi bir sesle bağırıyor ama yine de elindekini sımsıkı tutmaya devam ediyordu, sonra diziyle bir oyun yaparak havada döndü ve çakılların üzerine şiddetle kafa üstü düştü. Ancak o zaman parmakları çözüldü. İnsanlar telaş içinde bağırıp, "Tutun onu!", "Görünmez o!" gibisinden şeyler söylüyorlardı. Genç bir adam köyün yabancısı olan ve ismi öğrenilemeyen biri, ileri atılmış, bir şeyleri yakalamış, sonra elinden kaçırmış, sonra da inzibatın yere yığılıp kalmış bedeninin üzerine düşmüştü. Derken kadının biri yolun ortasında sanki biri onu itip geçmiş gibi bir çığlık attı, aynı anda muhtemelen sert bir tekme yemiş olduğu anlaşılan bir köpek acı acı havladı ve uluyarak Huxter'ın avlusuna doğru kaçtı, böylece

Görünmez Adam'ın kaçışı da tamamlanmış oldu. Bir an insanlar şaşkınlık içinde öylece kalakalıp ancak el kol hareketleriyle birbirlerine bir şeyler anlatabildiler ama sonra panik başladı ve tıpkı yerdeki kurumuş yaprakları oradan oraya savurarak dağıtan şiddetli bir bora gibi insanlar da köyün içine dağıldı. Ama Jaffers sırtüstü devrilmiş, bacakları açık ve hâlâ hareketsiz bir halde yerde yatıyordu.

geçiş

Sekizinci bölüm oldukça kısadır ve konusu bölgenin amatör doğabilimcisi Gibbins'in duyduklarıyla ilgilidir. Anlattığına göre uzanıp giden yemyeşil yaylalarda, tek başına, birkaç kilometre yakınında bile hiç kimse olmaksızın yatıp uzanan Gibbins, neredeyse uyuklamak üzereyken yakınlarda bir yerde bir adamın öksürüp hapşırdığını duymuş. Sonra o kişi her kimse kendi kendine ağıza alınmadık küfürler savurmuş ama Gibbins etrafına bakındığında hiçbir şey görememiş. Yine de duyduğu sesin kesinlikle gerçek olduğunu düşünüyormuş ve ses ancak eğitim görmüş bir adamın edebileceği kadar geniş çeşitlilikte küfürler savurmaya devam ediyormuş. Sonra ses yaklaşırken giderek daha da yükselmiş, ardından tekrar azalmış ve Gibbins'in gördüğü kadarıyla Adderdean tarafına doğru uzaklaşarak kaybolup gitmiş. Saman alevi gibi aniden başlayıp biten hapşırıklara dönüşmüş, sonra da tamamen yok olmuş. Gibbins sabah yaşanan olaylar hakkında hiçbir şey duymamıştı ama bu fenomen öyle çarpıcı ve rahatsız ediciydi ki Gibbins'in o filozoflara özgü huzuru kaçmıştı. Alelacele kalkmış ve mümkün olduğunca hızlı bir şekilde tepenin dik yamacından aşağı köye doğru koşmaya başlamıştı.

bay thomas marvel

Bay Thomas Marvel'ı gözünüzün önüne getirmek isterseniz, tombul, yuvarlak yüzlü, kemerli burunlu, pejmürde kılıklı, iriyarı, dudakları sürekli kıpır kıpır eden bir ağzı ve fırça gibi tuhaf bir sakalı olan bir adam olarak hayal edebilirsiniz. Yapısı tombullaşmaya eğilimliydi, kollarının ve bacaklarının kısalığı da bu eğilimi iyice vurguluyordu. Başında kürklü bir silindir şapkası vardı, giysilerinin birleştiği iliklerde düğme yerine kullandığı iplikler ve ayakkabı ipleri, onun bekâr bir adam olduğunun apaçık kanıtıydı.

Bay Thomas Marvel, Iping'e iki buçuk kilometre kadar mesafede, yaylalardan Adderdean'e giden yolun kenarında ayaklarını bir hendeğe uzatmış oturuyordu. Her tarafı delinmiş yırtık pırtık çoraplarıyla aslında ayakları çıplak sayılırdı. Araları açılmış kocaman ayak parmakları hassas bir köpeğin kulakları gibi havaya dikilmişti. Her şeyde olduğu gibi yine tembel tembel önündeki bir çift postala bakıp, onları ayağına geçirip geçirmeme konusunda kararsızlık sergiliyordu. Aslında bunlar uzun zamandır karşısına çıkan en sağlam postallardı ama ayağına göre çok büyüktüler; oysaki onun kendi postalları hava yağışlı olmadığı sürece tam ayaklarına göreydi, sadece yağışlı havalarda onları giyemiyordu, tabanları çok inceydi. Bol postallardan nefret ederdi ama ayaklarının ıslanmasından da nefret ederdi. Doğ-

rusu bugüne kadar hangisinden daha çok nefret ettiğini hiç düşünmemişti ve işte bugün bunun için güzel bir gündü, yapacak daha iyi bir şeyi de yoktu. Bu yüzden dört postalı da zarif bir şekilde çimlerin üzerine yan yana dizip onları seyretti. Bir süre sonra orada, çimlerin ve topraktan fışkırır gibi çıkmış olan kasıkotlarının arasındaki postalların dördünün de yüzlerine bakılamayacak kadar çirkin olduklarının farkına vardı. Gözüne o kadar kötü görünmüşlerdi ki, arkasından gelen ses onu ürkütmemişti bile.

"Ne olursa olsun sonuçta postal işte" dedi Ses.

"Ama bunlar hani şu herkesin sadaka kabilinden verdiği tür postallar" dedi Bay Thomas Marvel. Başını yana eğmiş, hiç hoşnut olmayan bir suratla postallara bakıyordu. "Ve kahrolayım ki, hangisinin bu âlemin en çirkin postalı olduğunu kesinlikle bilemiyorum."

"Hımm" dedi Ses.

"Aslında çok kötü postallar da giydim, hatta ayağıma hiçbir şey giyemediğim zamanlar da oldu. Ama eğer tabirimi mazur görürseniz, hiç bu kadar aşırı çirkin olanını giymedim. Bu yüzden günlerce postal dilendim, çünkü artık bunları gözüm görsün istemiyordum. Yeterince sağlamlar *elbette*. *Ama sürekli* yaya olarak gezen bir beyefendinin ayağındaki postallara çok iş düşüyor. İnanır mısınız bilmem ama şu koca şehirde bir şey bulabilmek için ne kadar uğraştım ama maalesef BUNLAR dışında hiçbir şey bulamadım. Şunlara bakın! Üstelik burası postal bulmak için iyi bir şehirdir, yani genel anlamda demek istiyorum. Ama işte söz konusu benim şansım olunca, sonuç böyle oluyor. On küsur yıldır bu şehirde taban tepip duruyorum. Sonra da insana işte böyle davranıyorlar."

"Pis bir şehir" dedi Ses. "İnsanları da domuz gibi."

"Değil mi?" dedi Bay Thomas Marvel. "Tanrım! Ama bu postallar! Bence bunlar daha beter!"

Kıyaslama yapabilmek amacıyla konuştuğu adamın postallarına bir göz atmak için omzunun üzerinden sağ tarafa doğru baktı ama o da ne! Konuştuğu adamın postallarının olması gereken yerde postal falan olmadığı gibi, bacak da yoktu. Büyük bir şaşkınlık içinde kalmıştı ve çok geçmeden aklı başına geldi. "Neredesin?" diye sorup, omzu üzerinden sağa sola bakındı, sonra yuvarlanıp dört ayak üstüne düştü. Ama gördüğü sadece üzerinde salınan rüzgârla bomboş uzanan yaylalar ve uzaklardaki uçları yemyeşil katırtırnağı çalılıklarıydı.

"Kafayı mı buldum ne?" dedi Bay Marvel. "Hayal mi gördüm? Yoksa kendi kendime mi konuşuyordum? Bu ne biçim bir şey ki..."

"Korkma" dedi Ses.

"Bana vantrilokluk* yapmaya kalkma!" dedi Bay Thomas Marvel ve çabucak ayağa kalktı.

"Neredesin? Korktum ama gerçekten!"

"Korkma" diye tekrarladı Ses.

"Asıl bir dakika sonra sen korkacaksın, seni salak, aptal şey" dedi Bay Thomas Marvel.

"Neredesin? Seni bir bulayım..."

Bir süre bekledikten sonra, "Toprağın altında mısın?" dedi Bay Thomas Marvel.

Hiç cevap yoktu. Bay Thomas Marvel ayaklarında postalları olmaksızın, şaşkınlık içinde, ceketini çıkarmak üzereyken öylece dikilip kalmıştı.

"Füüvt" dedi bir kızkuşu çok uzaklardan.

"Füüvt, gerçekten!" dedi Bay Thomas Marvel. "Aptallığın hiç sırası değil." Yaylalar ıssızdı, doğu ve batı, kuzey ve güney, kenarlarındaki sığı hendekleri ve beyaz işaret kazıkları ile

* Vantrilok: Gösteri amacıyla konuşurken, sesin kendinden uzak bir yerden ya da başka bir nesneden geldiği izlenimini uyandırmak için ağız hareketi olmadan kelimelerin seslerini artikule etme sanatı, karından konuşma. (y.h.n.)

yol dümdüzdü, kuzeye ve güneye doğru bomboş uzanıyordu, o kızkuşu dışında gökyüzü de bomboştu. Paltosunu tekrar omuzlarının üzerine çekerken, "Tanrı yardımcım olsun" dedi Bay Thomas Marvel. "Bunlar hep o içkiden! Zaten böyle olacağı belliydi."

"İçkiden değil" dedi Ses. "Sinirlerine hâkim ol."

"Ahh!" dedi Bay Marvel, yüzünün sakallarından görünen kısmı bembeyaz kesilmişti. Dudakları sessizce, "İçkiden" diye tekrarlayıp duruyordu. Yavaşça arkasına dönüp çevresine bakmaya devam etti. "Ama gerçekten bir ses duyduğuma yemin edebilirim" diye fısıldadı.

"Duydun tabii."

"İşte yine duydum" dedi Bay Marvel, gözlerini kapayıp trajik bir ifadeyle elini alnına götürerek. Bir anda bir şey onu yakalayıp şiddetle sarstı ve öncekinden daha da büyük bir şaşkınlık içinde bıraktı. "Aptallaşma" dedi Ses.

"Kahrolası... kafamı.. yemeye... başladım... galiba" dedi Bay Marvel. "Hiç iyi bir şey değil bu. Bunlar hep o Tanrı'nın belası postalları düşünmekten. Sanırım sonunda kahrolası kafamı yedim. Ya da belki de hayaletlerdir."

"Ne o ne de diğeri" dedi Ses. "Dinle!"

"Yedim kafayı" dedi Marvel.

Kendine hâkim olarak, titrek titrek, içe işleyen bir tonla konuşarak, "Bir dakika bekle" dedi Ses.

"Eee?" dedi Bay Thoms Marvel, tuhaf bir şekilde sanki bir parmağın göğsüne dokunduğunu hissetti.

"Benim bir hayal olduğumu mu düşünüyorsun? Yani sadece bir hayal olduğumu?"

"Başka ne olabilirsin ki?" dedi Bay Thomas Marvel ve boynunun arkasını kaşıdı.

"Pekâlâ" dedi Ses rahatlamış bir halde. "O zaman fikrini değiştirene kadar sana sürekli şu çakmaktaşlarından atacağım."

"Peki ama neredesin sen?"

Ses yanıt vermedi. Bunun üzerine göründüğü kadarıyla havanın ortasından vızlayarak bir çakmaktaşı uçup geldi ve kıl payı Bay Marvel'in omzunu sıyırıp geçti. Bay Marvel dönerken bir çakmaktaşının havaya kalktığını, karmakarışık bir yol çizdiğini, bir an için havada asılı kaldığını, sonra da neredeyse görünmez bir hızla ayağına doğru fırladığını gördü. Kaçamayacak kadar şaşırmış, hayretler içinde kalmıştı. Vızlayarak gelmiş ve hendeğin içindeki çıplak bir parmağının üstünden sekip gitmişti. Bay Thomas Marvel tek ayağının üzerinde zıplayarak yüksek sesle inlemeye başladı. Sonra koşmaya başladı, görünmeyen bir engele çarpıp üstünden yuvarlandı ve tepetakla olup öylece oturdu kaldı.

"Şimdi" dedi Ses, üçüncü bir taş bir eğri çizerek havalanıp bu avare adamın üstünde, havada bir yerde asılı kalırken, "Ben bir hayal miyim?"

Bay Marvel yanıt vermek niyetiyle ayağa fırlamaya çalıştı ama tekrar yere yuvarlandı. Bir süre hiç kıpırdamadan kaldı. "Biraz daha uğraşırsan" dedi Ses, "taşı kafana atacağım."

"Bu adil bir anlaşma" dedi Bay Thomas Marvel, oturdu ve yaralı parmağını tutarak gözlerini üçüncü mermiye dikti. "Anlamıyorum. Kendi kendine fırlayan taşlar. Konuşan taşlar. Kendini yere bırak. Çekil git. Ben pes ediyorum."

Üçüncü taş yere düştü.

"Oysa mesele çok basit" dedi Ses. "Ben görünmez bir adamım."

"Bana bilmediğim bir şey söyle" dedi Bay Marvel ve acı bir şekilde soludu. "Nereye saklandın, bunu nasıl yapıyorsun, bilmiyorum ama ben pes ettim."

"Hepsi bu işte" dedi Ses. "Ben görünmez biriyim. Anlamanı istediğim şey sadece bu."

"Bunu herkes fark edebilir. Bu kadar Tanrı'nın belası, sabırsızın teki olmanıza gerek yok, bayım. Pekâlâ o halde. Söyle bakalım. Nasıl saklanıyorsun?"

"Ben görünmez biriyim. Bütün mesele bu işte. Anlamanı istediğim şey de bu zaten."

"İyi de neredesin?" diye araya girdi Bay Marvel.

"İşte! Beş metre ötende duruyorum."

"Hadi canım! Ben kör değilim. Bu gidişle birazdan da hava cıva olduğunu söyleyeceksin herhalde. Ben senin bildiğin o cahil serserilerden değilim."

"Evet, ben sadece havadan ibaretim. Benim içimden bakıyorsun."

"Ne! İçinde bir şey yok mu yani? *Vox et**... nedir bu?... Tam bir saçmalık. Öyle değil mi?"

"Ben sadece bir insanım, elle tutulur, yemeye, içmeye, giyinmeye ihtiyacı olan bir insanım. Ama görünmez biriyim. Anladın mı? Görünmez. Bu kadar basit. Görünmez."

"Ne yani, gerçekten mi?"

"Evet, gerçekten."

"Pekâlâ, elini uzat o zaman" dedi Marvel. "Eğer gerçeksen, o zaman o kadar da sapıtmış sayılmam yani. Tanrım! Nasıl da korkuttun beni! Öyle tutup!"

Bir karış açtığı parmaklarıyla bileğini tutan ele dokundu, sonra ürkekçe yukarıya, kola doğru çıktı, adaleli bir göğse hafifçe vurdu, sonra da sakallı yüzü iyice inceledi. Marvel'ın yüzü hayretten donakalmıştı. "Küçük dilimi yutmak üzereyim!" dedi. "Bu horoz dövüşünden bile daha heyecanlı bir oyun! Çok tuhaf! Senin tam içinden bir kilometre ötedeki tavşanı görebiliyorum! Tek bir hücren bile görünmüyor, sadece..."

Boş gibi görünen havayı dikkatle inceledi. Sonra görünmeyen kolu tutup, "Ekmek peynir mi yedin?" diye sordu.

"Böyle düşünmekte haklısın, daha sistem içinde tam olarak özümsenmedi."

Lat.: Vox et praeterea nihil: Sen sadece sessin, başka bir şey değilsin! (ç.n.)

"Ha!" dedi Bay Marvel. "Bu biraz hortlağımsı bir hikâyeye benziyor."

"Elbette. Bu senin sandığın kadar olağanüstü bir durum değil."

"Ama benim mütevazı ihtiyaçlarımın yanında oldukça fevkalade sayılır" dedi Bay Thomas Marvel. "Peki, nasıl yapıyorsun bunu? Nasıl bir şeytanlık bu?"

"Bu uzun bir hikâye. Ayrıca..."

"Dediğim gibi, yani bu iş gerçekten bana küçük dilimi yutturacak" dedi Bay Marvel.

"Sana şu an ancak şu kadarını söyleyebilirim: gerçekten yardıma ihtiyacım var. O durumdayken birden seninle karşılaştım. Yani öfkeden çıldırmış durumdaydım, anadan doğma bir haldeydim, yardıma muhtaç dolanıp duruyordum. Biri beni gördüğü anda öldürebilirdi. Ve ansızın seni gördüm..."

"Tanrım!" dedi Bay Marvel.

"Arkandan geldim, durakladım, sonra devam ettim..."

Bay Marvel'in yüzü dokunaklı bir hal almıştı.

"... sonra tekrar durdum. 'İşte' dedim, 'benim gibi toplumdışı bırakılmış bir adam. İşte aradığım adam bu.' Sonra geri döndüm ve senin yanına geldim, senin yanına. Ve..."

"Tanrım!" dedi Bay Marvel. "Ama kafam çok karıştı. Peki, şeyi sorabilir miyim... nasıl oluyor bu? Senin nasıl bir yardıma ihtiyacın olabilir ki? ... Böyle görünmez biri iken!"

"Senden giyecek bir şeyler bulmama yardım etmeni istiyorum... ve de barınacak bir yer... ve sonra da başka şeyler. Yeterince dışarıda kaldım. Eğer yardım etmezsen... peki! Ama edersin ...etmelisin!"

"Bana bak" dedi Bay Marvel, "Ben de yeterince şaşırdım kaldım. Artık beni öyle yerden yere vurmayı bırak. Bırak artık gideyim. Biraz kendime gelmem gerek. Üstelik neredeyse parmağımı kırıyordun. Ayrıca bütün bunlar çok saçma.

Boş yaylalar, bomboş gökyüzü. Tabiat ananın kucağında uçsuz bucaksız uzanan kilometreler boyunca, görünen hiçbir şey yok. Sonra birden bir ses geliyor. Cennetten düşme bir ses! Sonra havada uçuşan taşlar! Üstüne bir de yumruk... Tanrım!"

"Topla kendini" dedi Ses, "senin için seçtiğim işi yapmak zorundasın."

Bay Marvel sıkıntıyla püfledi, gözleri devrildi.

"Seni seçtim" dedi Ses. "Şu aşağı köydeki aptallardan, görünmez adam diye birinin olabileceğini anlayacak birkaçı dışında, bir tek sen varsın. Benim yardımcım olmak zorundasın. Yardım et bana... Ben de senin için çok güzel şeyler yapayım. Görünmez bir adam, güçlü bir adamdır." Yüksek sesle hapşırmak için bir an durakladı, ardından devam etti.

"Ama eğer bana ihanet edersen, eğer sana verdiğim talimatları yerine getirmezsen..." Durakladı ve Bay Marvel'ın omzunu sıvazladı. Bay Marvel bu dokunuşla dehşetli bir inilti kopardı. Görünmez parmakların güçlü kıskacından uzaklaşmaya çalışarak, "Sana ihanet etmek istemiyorum" dedi, "sakın böyle bir şey düşünme, her şeyi düşün, bunu düşünme. Tek isteğim sana yardım etmek... Sen sadece ne yapmam gerektiğini söyle yeter. (Tanrım!) Sen *ne yapmamı* istiyorsan, ben çoktan onu yapmak istiyor olacağım."

bay marvel'ın ıping'i ziyareti

İlk fırtına geçince, Iping köyü yaşanan panik sonrası tartışan insanlarla dolmuştu. Ahalinin arasında şüphe saplantıları tekrar ortaya çıkmış, özellikle nasıl ortaya çıktığı belli olmayan asabi bir şüphecilik belirmişti ama sonuçta bu da bir şüphecilikti. Görünmez bir adama inanmamak çok daha kolaydı ve Görünmez Adam'ın havaya karışmasını gözleriyle görenlerin ya da kolunun gücünden payını alanların sayısı iki elin parmaklarından fazla değildi. Buna tanık olanlardan Bay Wadgers şu anda ortadan kaybolmuştu, evinin kapı ve pencerelerini ışık bile sızamayacak şekilde kapatıp, bir köşeye çekilmişti. Jaffers da Araba ve Atlar Hanı'nın avlusunda baygın bir halde yatıyordu. Deneyimlerin ötesinde kalan büyük ve garip fikirler, genellikle insanların üzerinde küçük ve elle tutulur düşüncelerden daha az etkili olurlar. Iping bayraklarla süslenmiş, herkes bayramlık giysilerini giymişti. Bir aydan fazla zamandan beri Pantekot Yortusu'nun kutlandığı pazartesi gününü dört gözle bekliyorlardı. Öğleden sonraya doğru Görünmez Adam'a inananlar, onun çoktan gitmiş olduğunu varsayarak en azından deneme kabilinden kendi küçük eğlencelerine dönmeye başlamışlardı. Şüpheciler ise bunun sadece bir şaka olduğunu düşünüyorlardı.

Ama insanların tümü, gerek inananlar, gerekse şüpheciler olsun, gün boyu dikkat çekecek derecede arkadaş canlısı bir tutum sergilemişlerdi.

Haysman'ın çayırlarında neşeyle kurulmuş bir çadır vardı, Bayan Bunting ve diğer hanımefendiler orada çay hazırlarken, Bayan Cuss ve Bayan Sackbut'ın gözetimindeki Pazar Okulu çocukları yarışlar yapıp, gürültülü oyunlar oynuyorlardı. Havada hafif bir huzursuzluk kokusu olduğu kuşkusuzdu ama insanların çoğu içlerinde yaşadıkları karamsarlığı gizlemeyi bilecek kadar düşünceliydiler. Köy merasında, gerilmiş bir makaraya tutunup, diğer taraftaki bir saman çuvalını hızla savurabilen eğimli bir ip, köyün delikanlıları arasında oldukça ilgiyle karşılanmıştı. Salıncaklar, hindistancevizi çadırlar, gezinti yerleri vardı. Salıncaklara bağlanan buharlı org havayı keskin bir petrol kokusuyla doldururken, müzik de aynı keskinlikteydi. Sabahleyin kilisede hazır bulunan, yeşilli pembeli rozetler takmış kulüp üyeleri son derece gösterişli giysiler içindeydiler ve daha şen yaradılışlı olan bazıları da melon şapkalarını parlak renkli kurdelelerle süslemişlerdi. Tatil anlayışı oldukça tatsız ve kasvetli olan yaşlı Fletcher ise, penceresini saran yaseminlerin arasından ya da açık duran kapısının ardındaki iki sandalyeden destek alan bir tahta kalasın üzerinde zarif bir şekilde dengede durup, ön taraftaki odanın tavanını badana yaparken görülebilirdi.

Saat dört civarında köye yaylaların tarafından gelen bir yabancı girdi. Aşırı derecede eski püskü bir silindir şapka giymiş, kısa boylu, topluca bir adamdı ve soluk soluğa kalmıştı. Koca yanakları bir şişip bir iniyordu. Benek benek terlemiş yüzü oldukça endişeliydi ve biraz gönülsüzce yürüyordu. Kilisenin yanındaki köşeden döndü ve Araba ve Atlar Hanı'na yöneldi. Diğerlerinin arasında Fletcher da onu gördüğünü hatırlıyordu; doğrusu yaşlı adam, yabancının sallanarak yürüdüğü o tuhaf yürüyüşünden öyle etkilenmişti ki ona bakarken bir miktar kirecin elinde olmadan boya fırçasından akıp ceketinin koluna dökülmesine neden olmuştu.

Bu yabancı hindistancevizi çadırının sahibinin gördüğüne göre, kendi kendine konuşuyor gibiydi, Bay Huxter da aynı şeyi gördüğünü öne sürmüştü. Araba ve Atlar'ın merdivenlerinin başında durmuş ve Bay Huxter'a göre eve girmeye karar vermeden önce kendi içinde yaşadığı şiddetli bir çatışmaya katlanmak zorunda kalmış gibiydi. Sonunda basamaklardan asker gibi çıkmış ve Bay Huxter onun sola dönüp arka odanın kapısını açtığını görmüştü. Bay Huxter odanın içinden ve bardan adama hata yaptığını hatırlatan birtakım seslerin yükseldiğini duymuştu. "O özel bir oda!" demişti Hall ve yabancı bunun üzerine beceriksizce kapıyı kapatıp bara geçmişti. Birkaç dakika sonra sakin bir ifadeyle tekrar görünmüş ve Bay Huxter'a numara yapıyor gibi gelen bir memnuniyet ifadesiyle elinin tersiyle dudaklarını silmişti. Bir süre öylece etrafına bakınarak dikilip durmuş, sonra Bay Huxter onun garip denecek sinsi bir ifadeyle arka odanın penceresinin açıldığı avlu kapısına doğru ilerlediğini görmüştü. Yabancı bir süre tereddüt ettikten sonra avlu kapısının direklerinden birine yaslanmış, kilden yapılmış küçük bir pipo çıkarmış ve pipoya tütün doldurmaya başlamıştı. Tütünü doldururken elleri titremişti. Pipoyu beceriksizce yakmış ve arada bir avluya doğru attığı havalı bakışların tamamen tersine, bezgin bir tavırla kollarını göğsünde kavuşturup içmeye başlamıştı.

Bay Huxter bütün bunları tütün dükkânının penceresinin önündeki madeni çay ve kahve kutularının arasından görmüştü ve adamın davranışlarının tuhaflığı, onu gözlemlerine devam etmeye sevk etmişti. Bu arada yabancı birden ayaklanmış ve pipoyu cebine koymuştu. Sonra da avluya girip gözden kaybolmuştu. Akabinde küçük bir hırsızlığa tanık olduğunu anlayan Bay Huxter hemen tezgâhın arkasından süzülmüş ve hırsızı yakalamak için yola fırlamıştı. O bunu yaptığı sırada Bay Marvel, yana yatmış şapkası, bir

elinde mavi bir masa örtüsüne sarılmış koca bir çıkın, diğerinde de sonradan rahibin pantolon askıları olduğu anlaşılan bir iple bağlanmış üç kitapla tekrar ortaya çıkmıştı. Huxter'ı gördüğü anda püfler gibi bir ses çıkarmış ve hemen sola doğru keskin bir dönüş yapıp kaçmaya başlamıştı. "Dur, hırsız!" diye bağıran Huxter hemen adamın arkasından koşmaya başlamıştı. Ama Bay Huxter'ın izlenimleri canlı olsa da kısa sürmüştü. Adamın hemen önünde olduğunu, hızla kilisenin köşesine ve tepeye giden yola doğru atıldığını görmüştü. İleride köyün bayraklarını ve festival alanını görüyordu, birkaç kişinin yüzü ona doğru dönmüştü. Tekrar "Dur!" diye bağırmıştı. Ama sadece on adım kadar gidebilmişti, bir şey gizemli bir şekilde bacaklarını yakalamıştı. O andan itibaren koşamıyor ama inanılmaz bir hızla havada uçuyordu. Bir anda yerin yüzüne yaklaştığını gördü. Tüm dünya hızla dönen milyonlarca parlak küçük noktaya dönüşmüştü, bundan sonra olanlar artık onu ilgilendirmiyordu.

araba ve atlar hanı'nda

Şimdi tam olarak hanın içinde neler olduğunu anlamak için Bay Marvel'ın, Bay Huxter'ın penceresinin önünde ilk göründüğü âna dönmemiz gerekiyor. Tam o sırada Bay Cuss ve Bay Bunting arka odadaydılar. Sabahki tuhaf olaylarla ilgili ciddi bir araştırma yapıyorlar ve Bay Hall'ün izniyle de Görünmez Adam'ın eşyalarını tek tek gözden geçiriyorlardı. Jaffers düşüşünden sonra kısmen iyileşmiş ve yardımsever arkadaşlarının gözetiminde evine gitmişti. Yabancının dört bir tarafa saçılan sargılarını Bayan Hall kaldırmış ve odayı toplamıştı. Cuss, yabancının sürekli olarak çalıştığı pencerenin önündeki masada üzerleri "Günlük" şeklinde etiketlenmiş üç kocaman elyazması defterle karşılaşmıştı.

"Günlük!" dedi Cuss, defterlerin üçünü de masaya bırakarak. "Şimdi ne şekilde olursa olsun bir şeyler öğreneceğiz." Rahip, elleri masada öylece duruyordu.

"Günlük" diye tekrarladı Cuss, oturdu ve iki defteri destek olması için üçüncünün altına koyup günlüğü açtı. "Hım... İlk sayfada isim yok. Hay Aksi! ... şifre. Ve rakamlar."

Rahip yanına gelip omzunun üzerinden günlüğe baktı. Cuss yaprakları çevirmeye başladığında yüzü birden hayal kırıklığına uğramış bir ifade aldı. "Aman... Aman Tanrım! Bunun hepsi şifre, Bunting."

"Şema ya da kroki gibi falan bir şey yok mu?" diye sordu Bay Bunting. "Yani bir şeyler anlamamızı sağlayacak bir çizim..."

"Kendin bak" dedi Bay Cuss. "Bir kısmı matematik hesabı, bir kısmı harflere bakılırsa Rusça ya da ona benzer bir dil ve bir kısmı da Yunanca. Bu durumda şimdi sen biraz Yunanca..."

"Elbette" dedi Bay Bunting, gözlüğünü çıkarıp silmeye koyuldu ama sonra birden kendini rahatsız hissetti, çünkü hafızasında öyle dikkate alınacak derecede Yunanca bilgisi kalmamıştı. "Evet, Yunanca, elbette, belki bir ipucu yakalayabiliriz."

"Sana oturacak bir yer bulayım."

"Önce şu ciltlere bir göz atmayı tercih ederim" dedi Bay Bunting, hâlâ gözlüğünün camlarını silmeye devam ediyordu. "Cuss, önce genel bir izlenim edinmem gerek, sonra senin de bildiğin gibi ipucu aramaya başlayabiliriz." Hafifçe öksürüp boğazını temizledi, gözlüğünü taktı, titiz bir şekilde onları yerine yerleştirdi, tekrar boğazını temizledi ve artık kaçınılmaz olduğu görünen yakalanışından kurtulmak adına içinden bir şeyler iledi. Sonra Cuss'un ona uzattığı cildi acele etmeksizin aldı. Ve o anda gerçekten de bir şey oldu. Birden kapı açıldı. Beyefendilerin ikisi birden alelacele ayaklanıp çevrelerine bakındılar, karşılarında kürklü bir silindir şapkanın altında nadir cinsten pespembe bir yüz görünce rahatladılar. Pembe yüz onlara dönüp bakarak "Bar?" diye sordu.

"Hayır" dedi ikisi de aynı anda.

"Diğer tarafta, arkadaşım" dedi Bay Bunting. Ardından, "Lütfen şu kapıyı kapatır mısın?" diye sinirli bir şekilde ekledi.

Davetsiz konukları ilk sorusunu sorduğu boğuk sesten tuhaf denecek derecede farklı bir sesle, "Pekâlâ" dedi. Sonra

yine boğuk bir sesle, "Haklısınız" diye ekledi. Ardından, "Yol açın!" dedi ve gözden kaybolup kapıyı kapattı.

"Bir denizci olsa gerek" dedi Bay Bunting. "Doğrusu çok hoş adamlar. Yol açın, öyle mi? Odadan çıkacağını belirtmek için kullandığı, denizcilikle ilgili bir ifade olsa gerek."

"Sanırım" dedi Cuss. "Bugün benim sinirlerim iyice bozuldu. Kapı öyle birden açılınca, yerimden sıçradım."

Bay Bunting ise sanki kendisi sıçramamış gibi gülümsedi. "Şimdi" dedi, "şu defterler."

"Bir dakika" dedi Cuss ve gidip, kapıyı kilitledi. "Artık bizi kimse rahatsız edemez sanırım."

O bunu dediği anda biri burnunu çekti.

"Bir şey su götürmez" dedi Bunting, Cuss'ın sandalyesinin yanına bir sandalye çekerek. "Şu son günlerde Iping'de kesinlikle çok tuhaf şeyler oluyor, çok ilginç şeyler. Tabii ki bu saçma sapan görünmezlik hikâyesine inanacak değilim."

"Hiç akıl almayacak bir şey" dedi Cuss, "... kesinlikle akıl almayacak bir şey. Ama yine de gördüğüm gerçek... Paltosunun kolunun içini gördüm kesinlikle..."

"Ama gördüğünden... gerçekten emin misin? Bir ayna olduğunu düşün, mesela... halüsinasyon dediğimiz şeyler kolayca ayarlanabilir. Gerçekten iyi bir sihirbaz görüp görmediğini bilmiyorum ama..."

"Yine tartışmak istemiyorum" dedi Cuss. "Bunu seninle konuşmuştuk, Bay Bunting. Şimdi de bu defterler... Ah! İşte Yunanca olduğunu düşündüklerimden bazıları! Kesinlikle Yunan harfleri bunlar."

Sayfanın ortasını gösterdi. Bay Bunting hafifçe kızardı ve günlüğe doğru eğildi. Anlaşılan gözlüğüyle ilgili bir sorunu vardı. Birden ensesinde tuhaf bir dokunuş hissetti. Başını kaldırmaya çalıştı ama kıpırdamasını engelleyen bir direnme ile karşılaştı. Bu tuhaf bir baskıydı; sağlam, güçlü bir el boynunu kavramış ve çenesini karşı koyamayacağı şekilde ma-

saya doğru itiyor gibiydi. "Kıpırdamayın, küçük adamlar" diye fısıldadı Ses, "yoksa ikinizin de kafasını kırarım!" Cuss'ın yüzüne baktı, hemen yanındaydı, ikisi de korkudan bembeyaz kesilmiş yüzlerinde birbirlerinin şaşkınlık yansımasını görüyordu.

"Sizi böyle kabaca tuttuğum için üzgünüm" dedi Ses, "ama başka çare yok."

"Bir araştırmacının özel notlarına böyle gizlice bakmayı ne zaman öğrendiniz bakalım?" dedi Ses, iki çene de masaya vurdu ve ikisinin de dişleri birbirine çarpıp aynı anda takırdadı.

"Başına şanssız bir şey gelen bir adamın özel odasına girip, orayı işgal etmeyi ne zaman öğrendiniz bakalım?" dedi ve çeneler masaya bir kez daha çarptı.

"Kıyafetlerimi nereye koydular?"

"Dinleyin" dedi Ses. "Pencereler kapalı, anahtarı da kapının altından dışarı attım. Oldukça güçlü biri sayılırım ve şömine demiri de elimde, tabii ki görünmez olmamın avantajını kullanıp istesem ikinizi de öldürür ve buradan kolayca çıkıp giderim, bu kuşku götürmez bir gerçek... Anlıyor musunuz? Pekâlâ. O halde sizi bırakırsam bir saçmalık yapmayacağınıza ve size söylediklerimi yapacağınıza dair şimdi bana söz verir misiniz?"

Rahiple doktor birbirlerinin yüzüne baktılar, doktor yüzünü astı. "Evet" dedi Bay Bunting, doktor da onu onayladı. Sonra boyunlardaki baskı gevşedi ve doktorla rahip tekrar kafalarını kaldırabildiler, ikisinin de yüzleri kıpkırmızı olmuştu ve boyunlarını oynatıyorlardı.

"Lütfen olduğunuz yerde oturmaya devam edin" dedi Görünmez Adam. "İşte şömine demiri, görüyorsunuz."

"Bu odaya geldiğim zaman" diye devam etti Görünmez Adam, şömine demirini her iki konuğunun da burnunun dibine soktuktan sonra, "içinde hiç kimsenin olmadığını

sanıyordum. Ve günlüklerimin yanı sıra giyecek bir şeyler de bulmayı bekliyordum. Neredeler? Hayır, kalkmayın. Gitmiş olduklarını anlayabiliyorum. Şimdi, şu aralar, gündüzleri görünmez bir adamın anadan üryan ortalıkta gezebileceği kadar sıcak olsa da, akşamları serin oluyor. O yüzden giyecek bir şeyler ve konaklayacak başka bir yer istiyorum, ayrıca o üç defteri de almalıyım."

görünmez adam öfkeleniyor

Hikâyemizi anlatmayı, az sonra ortaya çıkacak çok üzücü bir sebep yüzünden, bu noktada tekrar kesmemiz kaçınılmaz. Arka odada bunlar olurken ve Bay Huxter, Bay Marvel'ın avlu kapısının önünde piposunu içişini izlerken, onlardan on metre kadar ötede Bay Hall ile Teddy Henfrey bulanık bir bilinmezlik içinde Iping'in gündemindeki tek konuyu tartışıyorlardı. Birden arka odanın kapısından şiddetli bir gümbürtü sesi duyuldu, ardından da keskin bir çığlık. Sonra her şey tekrar sessizliğe gömüldü.

"Hey!" diye bağırdı Teddy Henfrey.

"Hey!" diye bir ses geldi barın olduğu yönden.

Bay Hall yavaş biri olabilirdi ama her şeyi kesinlikle anlıyordu. "Bu iyi değil" dedi ve barın arkasından çıkıp, arka odanın kapısına doğru yöneldi.

O ve Teddy birlikte, kararlı ifadelerle, kapıya doğru yaklaştılar. Gözleri düşünceli bakıyordu. "Tuhaf bir şeyler var" dedi Hall, Henfrey de başını sallayarak onu onayladı. Kötü bir kimyasal koku onlara kadar ulaşmıştı, içerden boğuk bir şekilde konuşan birilerinin sesi geliyordu. Çok hızlı ama alçak tonda konuşuyorlardı.

Bay Hall kapıyı tıklatıp, "Siz oradakiler, iyi misiniz?" dedi.

İçerideki mırıltılı konuşmalar ansızın kesildi, bir an için sessizlik oldu ama sonra tekrar fısıltılar başladı, ardından

keskin bir çığlık duyuldu. "Hayır! Hayır olmaz!" İçerde ani bir hareketlenme oldu ve bir sandalyenin çekildiği, kısa süren bir mücadelenin olduğu duyuldu. Ardından tekrar sessizlik.

"Bu da ne?" dedi Henfrey alçak bir tonda.

"Siz, oradakiler, iyi misiniz?" diye tekrar sordu Hall sert bir şekilde.

Rahip tuhaf tuhaf titreyen bir ses tonuyla yanıt verdi. "Çok iyi...yiz. Lütfen bizi rahat bırakın."

"Çok tuhaf!" dedi Bay Henfrey.

"Çok tuhaf!" dedi Bay Hall.

"Bizi rahat bırakın diyor" dedi Henfrey.

"Duydum" dedi Hall.

"Biri burnunu çekiyordu" dedi Henfrey.

İçeriyi dinleyerek sessizce beklemeye başladılar. İçerdekiler hızlı ve kısık sesle bir şeyler konuşuyorlardı. Bay Bunting sesini yükselterek, "Yapamam" dedi. "Size söyledim ya efendim, yapmayacağım."

"O neydi?" diye sordu Henfrey.

"Yapmayacağını söylüyor" dedi Hall. "Bizimle konuşmuyordur, değil mi?"

İçerden Bay Bunting'in sesi duyuldu. "Çok ayıp!"

"Çok ayıp diyor" dedi Bay Henfrey. "Gayet açık ve seçik olarak duydum."

"Şimdi konuşan kim peki?" diye sordu Henfrey.

"Bay Cuss, herhalde" dedi Hall. "Bir şey duyabiliyor musun?"

Sessizlik. İçerden anlaşılmaz ve insanın kafasını karıştıran birtakım sesler duyuldu.

"Masa örtüsünü bir yerlere savuruyor galiba" dedi Hall.

Barın arkasında Bayan Hall göründü. Hall, el kol hareketleri yaparak sessiz olmasını ve yanlarına gelmesini işaret etti. Bu da Bayan Hall'e kadınlara özgü muhalefet duygusunu hatırlattı. "Ne dinliyorsunuz orada öyle, Hall?" diye sordu.

"Senin yapacak daha önemli bir işin yok mu, hem de böyle işlerin çok olduğu bir günde?"

Hall her şeyi yüzünü ekşiterek ve mimiklerle anlatmaya çalıştı ama Bayan Hall'ün inadı tutmuştu bir kere. Sesini gittikçe yükselterek konuşmaya başlamıştı. Bu yüzden Hall'le Henfrey, biraz da bıkkınlıkla, parmaklarının ucuna basarak bara geri döndüler ve olanları el kol hareketleriyle ona anlatmaya çalıştılar. Bayan Hall önce Hall'le Henfrey'in duyduklarının ilginç şeyler olduğunu kabul etmek istemedi. Sonra Henfrey ona olanları anlatırken Hall'ün sesini kesmesinde ısrar etti. Ona göre bütün bunlar saçmalıktan başka bir şey değildi, belki de sadece mobilyaları çekiyorlardı. "Çok ayıp dediğini duydum, gerçekten bunu net olarak duydum" dedi Hall.

"Ben de duydum Bayan Hall" dedi Henfrey.

Bayan Hall, "Sanki sizin yaptığınız..." diye tam cümlesine başlayacaktı.

"Şişşt!" dedi Bay Teddy Henfrey. "Duyduğum pencere sesi miydi?"

"Ne penceresi?"

"Arka odanın penceresi" dedi Henfrey.

Herkes kulak kesilip dinlemeye koyuldu. Doğrudan önüne bakan Bayan Hall'ün gözleri hanın dörtgen şeklindeki kapısının ilerisinde bembeyaz ve ışıltıyla parlayan yolu ve Huxter'ın dükkânın önündeki camların haziran güneşinde ışıldadığını tam olarak görmeden bakıyordu. Birden Huxter'ın dükkânın kapısı açıldı ve Huxter belirdi, gözleri telaş ve panik içinde bir yere doğru bakıyor ve kollarını sallıyordu. "Dur!" diye bağırdı Huxter. "Hırsız, dur!" ve hanın kapısının dörtgen şeklindeki girişinden aşağı, avlu kapısına doğru koşturarak ortadan kayboldu.

Aynı anda arka odadan bir gürültü ve kapanan pencerelerin sesi geldi. Hall, Henfrey ve barın içinde ne kadar

insan varsa hepsi birden gürültüyle sokağa fırladı. Bir adamın yaylalara giden yolun köşesini döndüğünü ve Bay Huxter'ın havada, yüzü ve omuzlarının üzerinde sona eren karmakarışık bir uçuş gerçekleştirdiğini gördüler. Yolun aşağı tarafında insanlar ya hayretten şaşkına dönmüş bir halde dikilmiş onlara bakıyor ya da onlara doğru koşuyorlardı.

Bay Huxter bayılmıştı. Henfrey ne olduğunu anlamak için durmuş ama Hall'le barda duran iki işçi anlaşılmaz bir şeyler bağırıp alelacele köşeye doğru koşmuşlar ve Bay Marvel'ın kilise duvarının yanındaki köşeden dönüp gözden kaybolduğunu görmüşlerdi. Anlaşıldığı üzere, ansızın bu adamın görünür hale gelen Görünmez Adam olduğu şeklindeki imkânsız bir düşünceye kapılıp, hemen adamın peşinden sokaklarda koşturmaya başlamışlardı. Ama henüz daha on metre kadar koşmuş olan Hall şaşkınlık dolu sesli bir yaygarayla yan tarafa doğru uçtu, bu arada işçilerden birine tutunmaya çalışırken onu da yere düşürdü. Futbolda olduğu gibi omzundan darbe almıştı. İkinci işçi bir daire çizerek Hall'ün yanına dönmüş, ona bakmış ve kendi kendine takılıp düştüğüne karar vererek adamı kovalamaya devam etmek için döndüğü anda da aynı Huxter'ın yediği gibi ayak bileğine takılan bir çelme ile yere düşmüştü. Sonra da ilk işçi ayağa kalkmaya çalışırken yan tarafından, bir öküzü yere yıkacak şiddette bir tekme yemişti.

O yere düştüğü sırada köy tarafından koşup gelenler, köşede belirmişti. İlk beliren hindistancevizi çadırının sahibiydi. Mavi jarseler içinde iriyarı bir adamdı. Saçma bir şekilde yerde sürünen üç adam dışında sokağın boş olduğunu görmek onu şaşırtmıştı. Sonra gerideki ayağına bir şey olmuştu ve gürültüyle yuvarlanarak yana doğru savrulmuş, yine paldır küldür yere inen kardeşiyle ortağının ayaklarını sıyırıp geçmişti. Sonra telaş içinde koşturan oldukça fazla

sayıda insan bu ikisini tekmeleyerek, dizlerini çarpıp küfürler savurarak üzerlerinden geçmişti.

Hall, Henfrey ve işçiler evden dışarı fırladıklarında Bayan Hall, uzun yılların deneyiminin kazandırdığı disiplinle barda kasanın yanında kalmıştı. Sonra birden arka odanın kapısı açılmış, Bay Cuss ortada belirmiş ve ona bir bakış bile atmadan hemen merdivenlerden inip köşeye doğru koşmuştu. "Yakalayın onu!" diye bağırıyordu. "O paketi bırakmasına izin vermeyin! O paketi tuttuğu sürece onu görebilirsiniz." Görünmez Adam defterleri ve bohçayı Bay Marvel'a avluda verdiği için Bay Marvel'ın varlığı hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Bay Cuss'un yüzünde öfkeli ve kararlı bir ifade vardı ama giysileri pek uygun sayılmazdı, altında ancak Yunanistan'da kabul görebilecek beyaz renkte bir tür sarkık beyaz eteklik vardı. "Yakalayın onu!" diye bağırıyordu. "O benim pantolonumu aldı! Rahibin üzerinde de bir parça giysi bile bırakmadı!"

Yere serilmiş Huxter'ın yanından geçerken, "Ona birazdan bakarım!" diye seslendi Henfrey'e ve kargaşanın içine girmek için köşeyi döndüğü sırada ayakları hızla yerden kesilerek, kendisini pek de terbiye dahilinde olmayan bir pozisyonda yerde yatarken buldu. Bağırıp tekrar ayağa kalkmaya çalışırken birileriyle çarpışıp dört ayaküstüne düşmüştü yine. Ve o zaman kendisinin bir yakalamaya değil, bir bozguna dahil edildiğini fark etti. Herkes köye doğru kaçıyordu. Tekrar ayaklandığı sırada kulağının arkasından sert bir darbe aldı. Bunun etkisiyle düşecek gibi oldu, sonra Araba ve Atlar Hanı'na doğru koşmaya başladı, yolda önüne çıkan, bir ara kalkıp tekrar oturmuş olan, herkesin bırakıp kaçtığı Huxter'ın üzerinden atlayıp geçti.

Hana kadar olan mesafenin yarısındayken birden arkasında öfkeli bir çığlık, sertçe yükselen bağırtılı bir kargaşa ve birinin suratına indirilen esaslı bir yumruk sesi duydu.

Sesin Görünmez Adam'a ait olduğunu fark etti, çığlığın tonu acı bir darbe yediğinde aniden çılgına dönen bir adamın sesi gibiydi. Çok geçmeden Bay Cuss arka odaya geri dönmüştü. "Geri geliyor, Bunting!" diyerek hızla içeri daldı. "Koru kendini! Herif çıldırmış!"

Bay Bunting pencerenin önünde dikilmişti, şöminenin önündeki kilim ve eline geçirdiği bir West Surrey gazetesiyle üstünü başını örtmeye çalıştı. "Kim geliyor?" dedi, giysisinin neredeyse parçalandığı gözden kaçmaz diye çok korkmuştu.

"Görünmez Adam" dedi Cuss ve pencerenin önüne koştu. "Buradan hemen çıksak iyi olacak! Deli gibi dövüşüyor! Delirmiş!"

Çok geçmeden pencereden avluya atlamıştı.

"Aman Tanrım!" dedi Bay Bunting, iki korkunç seçeneğin arasında kalmıştı. Hanın önündeki yoldan korkunç bir kavganın sesleri duyuluyordu ve o anda kararını verdi. Pencereden dışarı çıktı ve çabucak üzerindeki giysiyi düzeltti ve küçük ayaklarının taşıyabildiği kadar hızla köyün yukarısına doğru kaçtı.

Görünmez Adam'ın o öfkeli bağırışını ve Bay Bunting'in köyün içinde hafızalardan silinmeyecek o kaçışını gerçekleştirdiği andan itibaren Iping'de olanları belli bir sıralama dahilinde anlatabilmek artık imkânsız hale gelmişti. Büyük olasılıkla Görünmez Adam'ın asıl niyeti, Marvel'ın giysiler ve defterlerle birlikte kaçışını kolaylaştırmaktı. Ama zaten hiçbir zaman çok da iyi olmayan sinirleri, aldığı darbeyle tamamen kontrolden çıkmış gibiydi. Nitekim çok geçmeden gözüne saf görünen birilerinin canını yakmanın hazzına varmak için önüne gelene vurmaya, kırıp dökmeye başlamıştı. Cadde oradan oraya koşuşup duran, kapıları çarpan ve saklanacak bir yer bulabilmek için birbirleriyle kavga eden insanlarla doluydu, bu manzarayı gözünüzün önüne getire-

bilirsiniz. Bütün o kargaşanın koca Fletcher'ın kalaslarına ve iki sandalyesine çarparak zaten pek de sağlam olmayan dengesini bozuşunu ve bunun ancak kıyamet gününde olabilecek sonuçlara yol açışını da hayal edebilirsiniz. Bir de söz konusu kargaşaya şanssızlık eseri bir salıncakta yakalanınca dehşet içinde kalan bir çifti düşünün. Sonra tüm o kargaşa içindeki kaçış sona ermişti ve süslerle, bayraklarla kaplı Iping sokakları hâlâ ortalıkta kol gezen Görünmeyenin dışında oldukça ıssız kalmıştı. Sokaklar hindistancevizleri, yerlere devrilmiş çadır bezinden paravanalar ve küçük tatlı dükkânının tezgâhı önünde yerlere saçılmış tatlılarla kaplanmıştı. Her yerden kapanan pencerelerin ve sürgüleri çekilen kapıların sesleri geliyordu, insanlıkla ilgili ortada görülebilen tek şey ise arada bir pencere camlarının kenarına gelip giden, kaşları havaya kalkmış, imalı bakışlara sahip gözlerdi.

Görünmez Adam kısa bir süre Araba ve Atlar Hanı'nın bütün camlarını kırarak çılgınca eğlenmiş, sonra da Bayan Gribble'ın oturma odasının penceresine bakan bir sokak lambasına dayanmıştı. Higgins'in Adderdean yolu üzerindeki kulübesinin az ilerisinde bir yerlerde Adderdean'e giden telgraf hattını kesen de o olmalıydı. Ondan sonra da tuhaf olan özelliklerinin izin verdiği gibi insanların algılarının tamamen ötesine geçmişti. Iping'de onu bir daha gören ya da duyan hiç kimse olmamıştı, onlara dokunduğunu hissedenden birileri de yoktu. Adam tamamen ortadan kaybolmuştu. Ama yine de Iping Caddesi'nin ıssızlığına çıkmaya cesaret edebilen tek bir kişi ortada görülünceye kadar en az iki saat geçmişti.

bay marvel istifasını görüşüyor

Akşam karanlığı çöktüğünde ve bu resmî tatil gününde Iping sakinlerinin pencerelerinin arkasından ortalığı enkaz haline döndüren yıkıntılara gizlice bakabildikleri sırada, kafasına eski püskü demode bir silindir şapka giymiş, kısa boylu, tıknaz bir adam, alacakaranlığın ortasında, kayın ormanlarının olduğu koruluğun arka tarafında, Bramblehurst'e giden yolda güçlükle yürüyordu. Elinde bir tür süslü, lastikli bir bağ ile bağlanmış üç defter ve mavi bir masa örtüsüne sarılmış bir bohça taşıyordu. Kıpkırmızı olmuş yüzünden dehşet dolu bir ifade ve büyük bir bitkinlik okunuyordu, arada sırada adımlarını hızlandırmaya çalışmasından sanki gitgide daha da alevlenen acil bir durum içindeymiş gibiydi. Yanında onunla yürüyen, kendisininkinden başka bir ses daha vardı ve arada bir görünmez ellerin dokunuşlarıyla ürperiyordu.

"Eğer beni kandırırsan" dedi, "eğer beni yine atlatmaya kalkışırsan..."

"Tanrım!" dedi Bay Marvel. "Omzun tamamen yara bere içinde."

"... şerefim üzerine yemin ederim ki, " dedi Ses, "seni öldürürüm."

"Ben seni atlatmaya çalışmadım" dedi Marvel, ses tonu ağlamaklıydı. "Yemin ederim yapmadım. O kahrolası dönemecin nerede olduğunu gerçekten bilmiyordum, bütün hatam

bu! O Tanrı'nın belası dönemecin nerede olduğunu nereden bileyim? Üstelik bir araba da dayak yedim."

"Eğer sesini kesmezsen bir araba daha dayak yiyeceksin" dedi Ses ve Bay Marvel ânında sustu. Yanaklarını şişirerek üfleyip püfledi, bakışlarından derin bir ümitsizlik ifadesi okunuyordu.

"Ayağıma dolanıp duran şu taşralı hödüklerin benim küçük sırrımı keşfetmiş olmaları yeterince kötü değilmiş gibi, bir de sen defterlerimi alıp kaçmaya kalkıyorsun. Dövüşü bırakıp kaçmaları, bazıları için gerçekten de iyi oldu. Sonuçta işte buradayım. Kimse görünmez olduğumu bilmiyordu. Peki, şimdi ne yapacağım?"

"Peki, ben şimdi ne yapacağım?" diye sordu Marvel alçak sesle.

"Herkes duydu. Yakında gazetelere çıkacağım! Herkes beni arıyor olacak, herkes bana karşı hazırlıklı olacak..." Ses ağıza alınmayacak küfürler etmeye başlayarak gittikçe alçaldı, sonra da kesildi.

Bay Marvel'ın yüzünde okunan ümitsizlik daha derinleşmiş ve adımları iyice yavaşlamıştı.

"Hadi yürüsene!" dedi Ses.

Bay Marvel'ın yüzünün kırmızılığı yer yer beyazlayıp solmaya başlamıştı.

Ses, Marvel'ın yanına yetişip, "Sakın o kitapları düşüreyim deme, salak herif!" dedi sert bir şekilde.

"Sorun şu ki, seni bir an önce işe yarar bir hale getirmem gerekiyor, çünkü pek işe yarar bir alet değilsin ama seni kullanmam gerekiyor."

"Ben *acınası* bir aletim" dedi Marvel.

"Öylesin" dedi Ses.

"Ben senin temin edebileceğin en kötü aletim" dedi Marvel. Onu cesaretlendiren bir sessizlikten sonra, "Pek güçlü sayılmam" diye tekrarladı.

"Evet?"

"Üstelik kalbim de çok zayıf. Şu küçük işi bile... Gerçi becerdim çok şükür ama beceremeyebilirdim."

"Eee?"

"Senin istediğin gibi bir iş için yeterince cesur ve güçlü değilim."

"Seni canlandırırım."

"Bunu yapmasan daha iyi olur. Planlarını bozmak istemem tabii ki, biliyorsun. Ama sırf korkaklık ve perişanlıktan dolayı bozabilirim."

"Bozmasan iyi edersin" dedi Ses, hafif imalı bir vurguyla.

"Bunu yapmaktansa ölmüş olmayı dilerdim" dedi Marvel. "Bu adil bir davranış değil" diye ekledi, "sen de kabul etmelisin ki, bunu yapmaya hakkım var."

"Yürü hadi!" dedi Ses.

Bunun üzerine Bay Marvel adımlarını düzeltti ve bir süre daha sessizlik içinde yürüdüler. "Bu, benim için çok zor bir iş" dedi Marvel.

Ama bu yöntemin bir yararı olmamıştı. Başka bir yol denedi.

"Peki, bunu yapmak bana ne kazandıracak?" diye tekrar söze başladı, ses tonu katlanılamaz bir haksızlığa maruz kalmış gibiydi.

"Ah! Kes şu sesini!" dedi Ses, sesi anısızın şaşırtıcı derecede dinç çıkmıştı. "Sana hakkını vereceğim. Sen sadece sana söyleneni yap. Becereceksin. Salak herifin tekisin ama yine de yapacaksın."

"Size dedim ya efendim, ben bu iş için uygun biri değilim. Saygı duyuyorum ama öyle..."

"Eğer sesini kesmezsen yine bileğini ters çeviririm" dedi Görünmez Adam. "Düşünmek istiyorum."

O sırada ağaçların arasından dörtgen biçiminde iki adet sarı ışık kümesi belirmiş ve bir kilisenin kare şeklindeki

kulesi akşamın karanlığında uzaklardan görünmeye başlamıştı. "Elim omzunda olacak" dedi Ses. "Bütün köy boyunca. Dosdoğru, dümdüz yürü ve aptalca bir şey yapmaya kalkma. O zaman senin için daha da kötü olur."

"Biliyorum" diyerek derin bir iç çekti Bay Marvel. "Hepsini biliyorum."

Böylece, modası geçmiş çok eski bir silindir şapka giymiş, kederli bir figür, elindeki yükleri taşıyarak, bu küçük köyün anacaddesinden geçip gitmiş ve pencerelerin ışıklarının ilerisinde çökmekte olan karanlığa karışıp, gözden kaybolmuştu.

port stowe limanı'nda

Ertesi sabah saat onda Bay Marvel tıraşsız, kir pas içinde, yolculuğun tüm tozu toprağı üzerinde, Port Stowe'un eteklerinde küçük bir hanın dışındaki bir bankta, ellerini ceplerine sokmuş, yanına koyduğu kitaplarıyla birlikte oturuyordu. Çok yorgun, oldukça sinirli ve rahatsız görünüyor, ikide bir yanaklarını şişirip püflüyordu. Kitapları yanında duruyordu ama bu kez bir sicimle bağlanmışlardı. Görünmez Adam'ın planlarında değişiklik olduğu için bohçayı Bramblehurst'ün ilerisinde kalan çam ormanlarında bırakmışlardı. Bankta öylece oturan Bay Marvel bu haliyle kimsenin en ufak şekilde dikkatini çekmemesine rağmen, heyecanı kırk derecenin altına düşmüyordu. Sürekli olarak tuhaf ve sinirli bir aranma halindeydi, durmadan ellerini bir cebinden çıkarıp diğerine sokuyordu. Yaklaşık bir saate yakın oturduktan sonra yaşlıca bir denizci elinde bir gazeteyle handan çıktı ve Marvel'ın yanına oturdu. "Güzel bir gün" dedi denizci.

Bay Marvel sanki dehşet içinde kalmış gibi çevresine bakındı. "Çok" dedi.

"Yılın bu zamanına göre tam bir bahar havası" dedi denizci, itiraz kabul etmez bir kararlılık içindeydi.

"Öyle" dedi Bay Marvel.

Denizci bir kürdan çıkardı ama kürdana bakmaksızın birkaç dakika boyunca onunla oynadı. Bu süre içinde Bay

Marvel'ın kir pas içindeki görüntüsünü ve yanındaki defterleri inceliyordu. Bay Marvel'a yaklaştığı sırada cepte şıngırdayan bozuk paraları andıran birtakım sesler duymuştu. Bay Marvel'ın görüntüsüne tezat olarak böyle bir zenginlik belirtisi onu çok şaşırtmıştı. Sonra tekrar tuhaf bir şekilde zihnini meşgul eden bir konuyu düşünmeye başladı.

"Kitaplar?" dedi ansızın ve kürdanla oynamayı bırakıp onu çatırtıyla kırdı.

Bay Marvel toparlanıp defterlere baktı. "Ah, evet" dedi. "Evet, bunlar kitap."

"Kitaplarda olağanüstü şeyler oluyor" dedi denizci.

"İnanırım" dedi Bay Marvel.

"Ama kitaplarda olmayan olağanüstü şeyler de oluyor" dedi denizci.

"Olabilir" dedi Bay Marvel. Konuştuğu adama göz ucuyla baktı, ardından çevresine bakındı.

"Gazetelerde de olağanüstü şeyler var" dedi denizci.

"Vardır."

"Örneğin bu gazetede" dedi denizci.

"Ah!" dedi Bay Marvel.

"Örneğin" dedi denizci, sert ve düşünceli bir şekilde bakışlarını Bay Marvel'ın üzerine dikerek. "Örneğin görünmez bir adamla ilgili bir hikâye var."

Bay Marvel dudaklarını büküp yanağını kaşıdı, kulaklarının alev gibi yandığını hissetti. "Bakalım bundan sonra ne yazacaklar?" diye sordu hafif bir ses tonuyla. "Avusturya'da mı yoksa Amerika'da mıymış bu adam?"

"İkisi de değil" dedi denizci. "Burada!"

"Tanrım!" dedi Bay Marvel, heyecanlanmıştı.

"Burada derken" dedi denizci, Bay Marvel'ın rahat bir soluk almasına yardım ederek, "tam bu noktada değil tabii ki, yani buralarda demek istiyorum."

"Bir Görünmez Adam!" dedi Bay Marvel. "Eee, ne halt karıştırıyormuş bu adam peki?"

"Her haltı" dedi denizci, bu arada gözü Bay Marvel'ın üzerindeydi, ardından daha yüksek bir ses tonuyla, "yani senin anlayacağın aklına gelen her türlü kahrolası haltı."

"Son dört gündür hiç gazete okumadım" dedi Marvel.

"Iping'de başlamış bu işe" dedi denizci.

"Ya!" dedi Bay Marvel.

"Orada başlamış ama nereden geldiğini kimse bilmiyor. İşte bak: 'Iping'den Tuhaf Bir Hikâye.' Gazetede dediğine göre kanıtlar oldukça sağlammış, olağanüstü denecek kadar sağlam."

"Tanrım!" dedi Bay Marvel.

"Ama gerçekten çok olağanüstü bir hikâye, bir rahip ve bir tıp adamı da tanıkmış. Onu tam olarak görmüşler ya da aslında görmemiş ama öyle kabul etmişler. Yazdığına göre Araba ve Atlar Hanı'nda kalıyormuş ve kimse onun başına gelen bu talihsiz olayın farkında değilmiş. Öyle yazıyor. Ta ki handa bir dönüşüm oluncaya kadar. Başındaki sargılar yırtılana kadar. Ancak o zaman kafasının görünmez olduğunu fark etmişler. Onu hemen emniyete almaya çalışmışlar ama o giysilerini çıkarıp atmış ve kaçmayı başarmış, öyle yazıyor. Fakat korkunç bir mücadeleden sonra değerli ve başarılı polis memuru Bay J.A. Jaffers'ın ciddi bir şekilde yaralanmasına neden olduğu da yazıyor. Çok esaslı bir hikâye, değil mi? İsimler ve diğer şeyler, hepsi."

"Tanrım!" dedi Bay Marvel, sinirli bir şekilde çevresine bakındı. O sırada aklına gelen tuhaf bir fikirle, parmak uçlarıyla ceplerindeki parayı saymaya çalışıyordu. "Gerçekten de epey şaşırtıcı."

"Değil mi? Bana göre olağanüstü. Daha önce Görünmez Adam'dan söz edildiği hiç duyulmadı, ben duymadım ama bugünlerde insan çok fazla olağanüstü olay duyuyor."

"Yaptıklarının hepsi bu muymuş?" diye sordu Marvel, rahatlamış gibi görünmeye çalışıyordu.

"Bunlar yetmez mi?" dedi denizci.

"Şans eseri geri dönmüş olamaz mı?" diye sordu. "Sadece kaçmış ve hepsi bu, öyle mi?"

"Hepsi bu!" dedi denizci. "Neden! Bu yetmez mi?"

"Kesinlikle yeter" dedi Bay Marvel.

"Ben yeterli olduğunu düşünürdüm" dedi denizci. "Ben yeterli olduğunu düşünürdüm."

"Arkadaşı yok muymuş? Arkadaşı olduğunu yazmıyor, öyle değil mi?" diye sordu Bay Marvel endişe içindeydi.

"Bu cinsten sana bir tane yetmez mi?" diye sordu denizci. "Hayır, bu durumda sanırım Tanrı'ya şükür demek lazım, yokmuş."

Yavaşça başını salladı. "O adamın sadece ortalıkta dolaştığının düşüncesi bile beni rahatsız ediyor! Şu anda kaçak durumda, ortadaki kanıtlardan anlaşıldığı kadarıyla Port Stowe'un yolunu tutmuştur, yani sanırım tutmuş olmalı, sanırım öyle demek istiyorlar. Gördüğün gibi olayın tam olarak içindeyiz. Bu kez Amerikan mucizeleri de bir işe yaramaz. Kaldı ki, bir de yapabileceklerini düşün! Bir iki kadeh içmiş olsa ve canı seninle dövüşmek istese, nereye saklanacaksın? Hırsızlık yapmaya kalktığını düşün, onu kim durdurabilir ki? İstediği yere girebilir, istediği her şeyi çalabilir, polis kordonunun arasından, senin, benim tıpkı kör bir adamı aldatıp yanından kolaylıkla geçebileceğimiz kadar kolayca geçip gidebilir. Hatta bizden bile kolay geçer. Duyduğuma göre kör adamlar olağanüstü derecede iyi duyarlarmış. Ve nerede canının istediği bir içki varsa..."

"Gerçekten de inanılmaz bir avantaja sahip, bu kesin" dedi Marvel. "Ve... Ee..."

"Haklısın" dedi denizci. "O büyük bir avantaja sahip."

Tüm bu sohbet süresince Bay Marvel dikkatle çevresine bakınıyor, hafif ayak sesleri olup olmadığını dinlemeye, hissedilmeyecek kadar hafif hareketler olup olmadığını algılamaya çalışıyordu. Önemli bir karar verme aşamasındaymış gibiydi. Eliyle ağzını kapatarak öksürdü. Sonra tekrar çevresine bakındı, etrafı dinledi, sonra da denizciye doğru eğilip sesini alçaltarak: "Gerçeği söylemek gerekirse, ben bu Görünmez Adam hakkında bir iki şey biliyorum. Özel kaynaklardan edindim."

"Ah!" dedi denizci. "Sen mi?"

"Evet" dedi Bay Marvel. "Ben."

"Gerçekten mi? " dedi denizci. "Sorabilir miyim?"

"Çok şaşıracaksın" dedi Bay Marvel elinin ardından konuşuyordu. "İnanamayacaksın."

"Gerçekten mi?" dedi denizci.

Bay Marvel gizli bir şey anlatılırken yapıldığı gibi alçak bir sesle, "Gerçek şu ki" diye anlatmaya başladı. Ansızın yüzünün ifadesi hayret verici şekilde değişmişti. "Ah!" dedi. Oturduğu yerde doğruldu. Yüzünden fiziksel bir acı çektiği okunuyordu. "Ahh!" dedi.

Denizci ilgi göstererek, "Ne oldu?" dedi.

"Dişim ağrıyor" dedi Bay Marvel ve elini kulağına götürdü. Defterlerine sarıldı. "Sanırım artık gitme vaktim geldi" dedi. Bankın üzerinde oturup tuhaf bir sohbet yaptığı adamdan uzaklaşıp, az ileri kaydı.

"Ama tam da bana şu Görünmez Adam'ı anlatacaktın" diyerek ona karşı çıktı denizci.

Bay Marvel sanki içinden bir şeyler düşünüyor gibiydi.

"Palavra" dedi Ses.

"Palavra" dedi Bay Marvel.

"Ama gazetede yazıyor" dedi denizci.

"Hepsi palavra" dedi Marvel. "Bu yalanı ortaya atan adamı tanıyorum. Görünmez Adam ya da artık her neyse, öyle bir şey yok. Yemin ederim."

"Peki ama bu gazeteye ne demeli? Yani sen bu da şey mi diyorsun...?"

"Her kelimesi hem de" dedi Marvel, gayet kararlı bir tavırla.

Denizci elinde gazeteyle öylece bakakalmıştı. Bay Marvel ise boş bakışlarla çevresine bakınıyordu.

"Dur, bir dakika" dedi denizci ve ayağa fırlayıp kelimelerinin üzerine basarak, yavaşça konuştu. "Yani sen şey mi, diyorsun...?"

"Evet" dedi Bay Marvel.

"O halde neden beni durdurmadın da bütün bu lanet olası şeyleri bana anlattırdın? Bir adamın kendisini aptal yerine koymasına izin vererek ne demek istiyorsun? Ha?"

Bay Marvel sinirli bir şekilde üfleyip püfledi. Denizci aniden öfkeden kıpkırmızı kesilmişti, yumruklarını sıkıyordu. "Burada on dakikadır konuşuyorum" dedi, "ve senin gibi koca göbekli, patates suratlı görgüsüz herifin teki kalkıp en basit adap kurallarını bile hiçe sayarak..."

"Bana böyle laflar savurup üstüme gelme" dedi Bay Marvel.

"Üstüne gelmek! Benim keyfim gayet yerine..."

"Hadi gel" dedi bir ses ve Bay Marvel aniden olduğu yerde dönüp tuhaf bir şekilde yürümeye başladı, sanki arkasından biri onu dürtüklüyor gibiydi. "Git yoluna bakalım!" dedi denizci.

"Giden kim?" dedi Bay Marvel ama arada bir tuhaf şekilde ileri doğru atılım yapıyor, sonra acele ile yan tarafa doğru geriliyordu. Yolun ortalarında bir yerlerde kendi kendine homurdanmaya başladı, sürekli olarak söyleniyordu, sanki kendi kendine inatlaşır gibiydi.

"Geri zekâlı yaratık!" dedi denizci, tuhaf bir şekilde sürekli geri çekilmekte olan adamı, bacakları iki yana açık, kollarını göğsünün üzerinde bağlamış bir halde izliyordu.

"Beni aptal yerine koymak nedir sana gösteririm, aptal herif, bana numara çekmeye kalkıyorsun demek! Al işte gazetede yazıyor!"

Bay Marvel birilerine birtakım anlamsız yanıtlar vermeye çalışarak geri geri gidiyordu, sonra da bir köşeyi dönüp gözden kaybolmuştu. Ama denizci bir kasap arabası gelip onu kenara çekilmeye zorlayıncaya kadar, yolun ortasında azametle dikilmeye devam etmişti. Sonra Port Stowe'a doğru döndü. "Dünya ileri derecede aptal yaratıklarla dolu" diyerek kendi kendine hafifçe söylendi. "Sırf beni birazcık olsun kandırabilmek için... Aklınca bana oyun oynayıp aptal yerine koymaya kalktı... Al işte gazetede yazıyor!"

Daha duymadığı ama çok geçmeden duyacağı, hemen çok yakınında gerçekleşen başka bir olağanüstü olay daha vardı. Bu da bir avuçtan daha az olmayan bir paranın, gözle görülen herhangi bir araçtan destek almaksızın St. Michael's Sokağı'nın köşesinde duvar boyunca havada uçtuğunun görülmüş olmasıydı. Ona bunu sabah gören denizci arkadaşlarından biri söylemişti. Adam hemen paranın üzerine hamle yapmış ama ne olduğunu anlamadan paldır küldür yere yuvarlanmıştı. Ayağa kalkmayı başardığında ise az önce havada kelebekler gibi uçan paraların aniden yok olduğunu görmüştü. Bizim denizci arkadaşına artık böyle şeylere rahatlıkla inanabileceğini söylemişti ama aslında bu hikâye de biraz fazla abartılıydı yani. Nitekim olayları sonradan daha iyi düşündüğünde öyle olduğunu kendisi de anlamaya başlamıştı.

Ancak uçan para hikâyesi doğruydu. O gün dışarıda güneşli bir hava olduğu için kapılarının açık bırakıldığı o civardaki bütün dükkânların, hanların, hatta Londra ve Çevresi Banka İşletmeciliği Şirketi'nin kasasından bile gün boyunca, kaşla göz arasında, akıllara durgunluk verecek şekilde avuç dolusu paralar alınmıştı. Ve bu paralar duvar-

ların ya da gölgelik yerlerin üzerinde sessizce havada yüzer gibi, insanların gözleri önünde havada uçup yok olmuştu. Ve kimsenin nereye gittiğini takip edemediği bütün bu paraların gizemli yolculuğu, Port Stowe'un eteklerindeki o küçük hanın dışında oturmakta olan, eski moda silindir şapkalı, aşırı öfkeli adamın cebinde sona ermişti.

On gün sonra, Burdock hikâyesi halihazırda eskiyince, denizci tüm bunları kafasında derleyip toparlamış, aslında muhteşem Görünmez Adam'a o zaman ne kadar yakın olduğunu anlamaya başlamıştı.

koşan adam

Akşama doğru Doktor Kemp, Burdock'a bakan tepenin üzerinde kurulu evinin en üst katındaki çalışma odasında oturuyordu. Burası küçük ve güzel bir odaydı. Kuzeye, batıya ve güneye bakan üç cephede de penceresi, kitaplarla ve bilimsel yayınlarla dolu kitap rafları, geniş bir yazı masası, kuzeye bakan pencerenin altında bir mikroskop, lam ve lameller, birtakım hassas araç ve gereçler, bakteri kültürleri ve etrafa saçılmış laboratuvar şişeleri vardı. Gökyüzü hâlâ daha günbatımının ışığıyla aydınlıktı ama buna rağmen Doktor Kemp lambasını yakmıştı. Bu noktada insanların dışarıdan içeriyi gözlemesi gibi bir tehlike söz konusu olmadığından pencerelerin storları indirilmemişti. Doktor Kemp, sapsarı saçları ve neredeyse bembeyaz olmuş bıyığı olan ince, uzun yapılı bir gençti, üzerinde uğraşmakta olduğu çalışmasının ona Kraliyet Akademisi üyeliği getireceğini ümit ediyordu, çalışmasından bu derece umutluydu.

Gözlerini işinden kaldırıp çevresine bakındığı sırada, evinin tam karşısına düşen tepenin arkasında, yanan bir alev topuna benzeyen günbatımını gördü. Yaklaşık bir dakika kadar kalemi ağzında tutarak tepenin üzerindeki o yoğun altın rengini hayranlıkla izlemek için oturdu. Sonra ilgisi tepenin yamacından aşağı, ona doğru koşan bir adam figürüne yöneldi, günbatımının önündeki kapkara görün-

tüsüyle dikkatini dağıtmıştı. Kısa boylu, ufak tefek biriydi, başına silindir bir şapka geçirmişti ve hızlı koşamaya çalışan bacakları birbirine dolanır gibiydi.

"İşte şu salak heriflerden biri daha" dedi Doktor Kemp. "Bu sabah tam köşeyi dönerken bana 'Görünmez Adam geliyor, efendim!' diye çarpan o aptal herif gibi. Bu insanlara ne oldu böyle anlayamıyorum doğrusu. Duyan da on üçüncü yüzyıldayız sanacak."

Kalkıp pencerenin yanına gitti ve tepenin artık yarı karanlıkta kalan yamacıyla, yamaçtan aşağı koşmaya devam eden figüre baktı. "Adam sanki korkudan aklı başından gitmiş gibi koşuyor" dedi Doktor Kemp, "ama görünüşe bakılırsa pek hızlı koşamıyor. Cepleri kurşun dolu olsa bundan daha yavaş koşamazdı."

"Ha gayret, bayım" dedi Doktor Kemp.

Bunu söyler söylemez koşan adam Burdock'tan tepeye doğru tırmanan villaların en yukarısındakilerin arasında gözden kayboldu. Sonra bir an için tekrar göründü, tekrar kayboldu, göründü, kayboldu, sonra bir kez daha göründü, kayboldu, ileride birbirinden ayrı duran üç evin arasında üç kez, sonra da sıra evlerin arkasında görünüp, kayboldu.

"Budala herifler!" dedi Doktor Kemp ve topukları üzerinde dönerek yazı masasına yöneldi.

Ama dışarıda ve yolda oldukları için koşmakta olan kaçağı daha yakından gören ve ter içinde kalmış yüzündeki o dehşet ifadesini fark edenler, tabii ki doktor gibi ona tepedeki evinden bakma şansına sahip değillerdi. Adam koşarken attığı her adımda, sağa sola savrulurken şıngırdayan içi dolu bir para kesesi gibi sesler çıkarıyordu. Hiç çevresine bakmıyordu, sadece kocaman açılmış gözlerini dosdoğru tepenin aşağısında ve şu an artık lambaların yakıldığı, insanların kalabalık oluşturduğu caddelere doğru dikmişti. Yana yamulmuş ağzı kocaman açılmış, dudaklarının üzeri yumurta

akı bulaşmış gibi yapış yapış bir köpükle kaplanmış, nefes nefese kalmıştı ve boğuk boğuk soluyordu. Yanından geçenler durup, onun geçtiği yoldan bir aşağı, bir yukarı bakıyor, onun bu kadar panik ve korku içinde kaçmasının nedenini anlayabilmek için birbirlerine soruyorlardı.

O sırada uzakta, tepenin yukarısındaki yolda dolaşan bir köpek kesik kesik havlamaya başlamış, hemen bir sokak kapısının altına doğru kaçmıştı. İnsanlar daha ne olduğunu anlayamadan rüzgâr gibi bir şey, pat pat pat diye bir ayak sesi, nefes nefese kalmış bir soluk, hızla yanlarından geçmişti.

İnsanlar çığlık çığlığa kaçışmış, panik içinde kaldırımlardan yuvarlanmışlardı. Ve haber, hayret nidaları eşliğinde tepeden aşağı doğru giderek yayılmıştı. Marvel daha yolun yarısındayken onu fark eden caddedeki insanlar çığlık çığlığa kaçışıyordu. Haberi duyanlar kendilerini eve kapatmaya, kapıları arkalarından sürgüleyip kilitlemeye başlamışlardı. Marvel bunları duydu ve ümitsizce ileri doğru son bir hamle yaptı. Dehşet duygusu ondan daha hızlı bir şekilde, oldukça uzun adımlarla gelmiş ve bir anda bütün kasabayı kaplamıştı.

"Görünmez Adam geliyor! Görünmez Adam!"

şen kriketçiler hanı'nda

Şen Kriketçiler Hanı tepenin hemen dibinde tramvay hatlarının başladığı yerdeydi. Kıpkırmızı şişman kollarını tezgâha dayamış olan barmen, kanı çekilmiş bir arabacıyla atlar hakkında sohbet ederken, gri elbiseler giymiş kara sakallı bir adam içtiği Burton birasının yanında bisküvi ve peynir atıştırıyor, bir taraftan da Amerikan aksanıyla o sırada görevde olmayan bir polisle konuşuyordu.

"Bu vaveyla da neyin nesi?" dedi kanı çekilmiş arabacı, birden sohbet konusunu değiştirip hanın alt penceresinin kirli sarı storlarının ardından tepenin yukarısına doğru bakmaya çalıştı. Dışarıda birileri koşuşturuyordu.

"Bir yerlerde yangın çıkmıştır belki" dedi barmen.

Derken hızla koşan ayak sesleri iyice yaklaştı. Çok geçmeden kapı gürültüyle açıldı ve gözyaşları içinde, üstü başı darmadağın bir halde olan Marvel içeri daldı. Şapkası gitmiş, paltosunun boyun kısmı yırtılıp açılmıştı, çırpınır gibi dönüp kapıyı kapatmaya çalıştı. Kapı aralık kalması için bir kayışla tutturulmuştu.

"Geliyor" diye bağırdı, sesi dehşetten titriyordu. "Geliyor! Görünmez Adam! Arkamda! Tanrı aşkına! İmdat! İmdat! İmdat!"

"Kapıları kapatın!" dedi polis. "Kim geliyor? Olay nedir?" Kapıya doğru gitti, kayışı çözdü, kapı çarparak kapandı. Amerikalı da diğer kapıyı kapadı.

"Bırakın içeri gireyim" dedi Marvel. Ayakta sendeleyip ağlıyor ama elindeki defterleri bırakmıyordu.

"Bırakın içeri gireyim. Beni içerde bir yere kilitleyin. Size onun benim peşimde olduğunu söylüyorum. Onu şimdilik atlattım. Ama beni öldüreceğini söyledi, öldürür de."

"Burada güvendesin" dedi kara sakallı adam. "Kapı kapalı. Nedir bütün bunlar?"

"Bırakın içeri gireyim" dedi Marvel ve o sırada aniden kapalı kapıya vurulan bir yumruk, kapının titremesine neden olup, dışarıdan da hızlı hızlı kapıya vurarak bağıran birinin sesi duyulunca, bir çığlık kopardı. "Hey" diye bağırdı polis, "kim var orada?" Bay Marvel çıldırmışçasına ona kapı gibi görünen panellerin üzerine hamle yaptı. "Öldürecek beni, elinde bıçak gibi bir şey var. Tanrı aşkına!"

"İşte" dedi barmen. "Buraya gel." Barın küçük kapısını açtı.

Kapıyı açmaları için dışarıdan gelen sesler tekrarlanırken, Bay Marvel barın arka tarafına doğru atıldı. "Kapıyı açmayın" diye bağırdı. "Lütfen kapıyı açmayın. Ben nereye saklanacağım?"

"Bu, bu görünmez adam da ne demek?" diye soran kara sakallı adam, bir elini arkasında tutarak, "sanırım artık onunla karşılaşmanın zamanı geldi" dedi.

Aniden hanın penceresi şangırtıyla aşağı indi ve dışarıdan gelen bir çığlığın peşi sıra, sağa sola koşturup duran insanların sesleri duyuldu. Polis kanepenin üzerinde dikilmiş, kapıda kimin olduğunu görebilmek için turna kuşu gibi boynunu uzatmış, dışarı bakıyordu. Kaşlarını kaldırarak kanepeden indi. "Bu o' dedi. Barmen şimdi Bay Marvel'ın üzerine kilitlenmiş olan küçük bar salonunun kapısı önünde bir süre durup kırılan pencereye baktı, sonra diğer iki adamın yanına geldi.

Birden etraf sessizliğe gömülmüştü. "Keşke copum yanımda olsaydı" dedi polis ve kararsız bir tavırla kapıya doğru gitti. "Kapıyı açtığımız anda, hemen içeri dalar. Onu durdurmak imkânsız."

"O kapıyı açmak için acele etme" dedi kanı çekilmiş arabacı endişeyle.

"Sürgüleri aç" dedi kara sakallı adam, "içeri gelirse..." Elinde tuttuğu altıpatları gösterdi.

"Olmaz" dedi polis, "bu cinayet olur."

"Hangi ülkede olduğumu biliyorum" dedi kara sakallı adam. "Sürgüleri aç. Sadece onun bacaklarına sıkacağım."

"O şey arkamda patlayacakken olmaz" dedi barmen, storların üzerinden boynunu uzatıp dışarı baktı.

"Pekâlâ" dedi kara sakallı adam, altıpatları elinde tutarak eğildi ve sürgüleri açtı. Barmen, arabacı ve polis birbirlerine bakakalmışlardı.

"İçeri gel" diye seslendi sakallı adam alçak sesle, geriye doğru çekilip tabanca arkasında, sürgüleri açılmış kapıya baktı. Kimse gelmedi, kapılar kapalı kalmaya devam etti. Beş dakika kadar sonra ikinci bir arabacı dikkatlice kafasını içeri uzattığında da hâlâ bekliyorlardı. Küçük bar salonundan dışarı bakan endişeli bir yüz onları bilgilendirdi.

"Hanın bütün kapıları kapalı mı?" diye sordu Marvel. "Arkaya dolanmıştır, içeri girecek yer arıyordur. O bir şeytan kadar hünerlidir. Bana bakın... !" Çaresizce etrafına bakındı. Küçük bar salonunun kapısı gürültüyle kapanırken anahtarın kilidin içinde döndüğünü duydular. "Avlu kapısı var, bir de özel kapı. Avlu kapısı..."

Bardan dışarı fırladı.

Bir dakika kadar sonra elinde bir et bıçağıyla tekrar ortada belirdi. "Avlu kapısı açıktı!" dedi ve o iri altdudağı bir karış aşağı sarktı.

"Şu an hanenin içinde olabilir!" dedi ilk arabacı.

"Mutfakta değil" dedi barmen. "Orada iki kadın var ve elimdeki bu küçük et bıçağıyla mutfağın her köşesini arayıp taradım. Kadınlar da içeri girdiğini hiç sanmıyorlar. Görmemişler..."

"Kapıyı kapadın mı?" diye sordu ilk arabacı.

"Artık kısa pantolonla dolaştığım yaşta değilim" dedi barmen.

Sakallı adam elindeki altıpatları yerine soktu. Ama bunu yaptığı anda barın küçük kapısının kapanıp kilitlendiği duyuldu. Sonra inanılmaz bir gümbürtüyle kapının kilidi açıldı ve küçük bar salonunun kapısı çatırtıyla kırılıp açıldı. Marvel'in yakalanmış bir tavşan yavrusu gibi ciyak ciyak bağırdığını duydular ve yardımına koşmak için hemen barın üzerine atıldılar. O sırada kara sakallı adamın tabancası ateş aldı ve salonun arka tarafındaki aynaya isabet eden kurşunla ayna parıldayarak parçalara ayrılıp, şangırtıyla yere indi.

Barmen odaya girdiği anda Marvel'ı gördü, başını elleri arasına alıp dertop olmuş, avluya ve mutfağa giden kapıya doğru tuhaf bir şekilde sürükleniyordu. Barmen tereddüt ederken kapı hızla açıldı ve Marvel mutfağın içine doğru çekildi. İçeriden bir çığlık ve yere düşen tavaların tangırtıları duyuldu. Marvel, başı öne eğik bir halde inatla çekmeye çalışarak mutfak kapısını zorlayınca, kapının sürgüleri açıldı.

Ardından, şimdiye kadar barmeni geçmeyi çalışan polis içeri daldı, arabacılardan biri de peşinden gitti ve Marvel'ı yakasından sürüklemekte olan o görünmez eli bileğinden yakaladı, bileği tutar tutmaz yüzünün ortasına şiddetli bir yumruk yiyip, sırtüstü yere yuvarlandı. Derken kapı açıldı ve Marvel kapının arkasında kendisine bir yer açabilmek için çılgınca bir mücadeleye girişti. Sonra arabacı bir şeyleri tutup, "*Yakaladım onu*" diye bağırdı. Barmenin kıpkırmızı elleri görünmeyen adamı pençeleri arasına aldı. "İşte burada!" dedi barmen.

Bu arada yakasını bir şekilde kurtarmayı başaran Marvel birden yere düştü ve dövüşen adamların ayaklarının arasından sürünerek arkaya kaçmaya çalıştı. Dövüşenler kapının kenarına doğru yığıldılar. Görünmez Adam'ın sesi ilk kez duyulmuştu, polis ayağına bastığında tiz bir çığlık atmış, sonra da öfkeyle bağırıp yumruklarını rüzgâr gibi savurmaya başlamıştı. Arabacı birden haykırarak öne doğru eğilirken Görünmez Adam'ın böğrüne doğru bir tekme atmıştı. O sırada mutfaktan küçük bar salonuna açılan kapı çarparak kapanmış ve Bay Marvel'ın kaçışı gözlerden gizlenmiş, mutfaktaki adamlar da kendilerini bomboş havaya saldırıp dövüşmeye çalışırken bulmuşlardı.

"Nereye gitti?" diye bağırdı kara sakallı adam. "Dışarı mı kaçtı?"

"Bu tarafa gelin" dedi polis, avluya çıkıp orada bir süre durdu.

Bir kiremit parçası ıslık çalar gibi kafasının yanından geçip gitti ve mutfak masasının üzerindeki tabaklara çarpıp parçalandı.

"Ona şimdi gününü göstereceğim" dedi kara sakallı adam, bunu dediği anda polisin omzunun üzerinde çelik bir namlu parladı ve çok geçmeden loş karanlıkta kiremidin atıldığı yöne doğru birbiri ardına beş adet mermi patladı. Kara sakallı adam ateş ederken silahı yatay bir çizgi üzerinde hareket ettirmişti, böylece attığı mermiler dar avlunun içinde bir tekerleğin çubuklarından çıkan çizgiler gibi dağılmıştı. Sonra ortalık sessizliğe gömüldü. "Beş mermi" dedi kara sakallı adam. "En iyisi buydu. Dört as bir joker. Şimdi biri gidip bir fener getirsin, sonra gelin de şunun cansız bedenini bulalım."

doktor kemp'in ziyaretçisi

Tabanca sesleri onun birden yerinden fırlamasına neden olana kadar Doktor Kemp çalışma odasında yazı yazmaya devam etti. Tabanca sesleri tak, tak, tak, şeklinde birbiri ardına gelmişti.

"Hey!" dedi Doktor Kemp kalemini tekrar ağzına sokup sesleri dinlerken. "Burdock'ta tabanca kullananlar da kim böyle? Bu budalalar şimdi neyin peşindeler acaba?"

Gidip güney tarafındaki pencereyi açtı ve pencereden sarkıp, kasabanın gece manzarasını oluşturan çatı ve avlulardaki simsiyah aralıklar sayesinde boncuk taneleri gibi dizilmiş olan gaz lambalarına ve dükkânların ışıklarına baktı. "Tepenin dibinde biriken bir kalabalık var sanırım" dedi. "Kriketçilerin olduğu yerde" diye ekledikten sonra izlemeye devam etti. Sonra bakışları kasabanın üzerinden uzaklara, gemilerin ışıklarının yandığı ve iskelenin sapsarı, parlak bir mücevhere benzeyen küçük bir bahçe köşkü gibi parıldadığı tarafa doğru kaydı. Ayın ilk dördün hali batıdaki tepenin üzerinde asılı gibi duruyor, yıldızlar neredeyse tropikal bir parlaklıkta görünüyordu.

Zihninin geleceğin toplumsal şartları üzerine uzak düşüncelere daldığı ve sonunda zaman boyutu içinde kendisini kaybettiği beş dakikalık bir boşluktan sonra, Doktor Kemp içini çekip kendine geldi, pencereyi kapattı ve tekrar yazı masasına döndü.

Ön kapının zili çaldığında bunun üzerinden bir saat kadar geçmiş olmalıydı. Tabanca seslerinden beri arada bir düşüncelere dalıp, yavaş yavaş yazmaktaydı. Durup kimin geldiğini dinledi. Hizmetçinin kapıyı açtığını duydu ve merdivenlerden onun ayak seslerinin gelmesini bekledi ama hizmetçi yukarı gelmedi. "Neydi bu acaba?" dedi kendi kendine Doktor Kemp. Umursamayıp çalışmasına geri dönmeye çalıştı ama başaramadı, kalktı, çalışma odasından merdiven sahanlığına indi, zili çaldıktan sonra, aşağıdaki holde beliren hizmetçiye tırabzanların üzerinden, "Mektup mu geldi?" diye seslendi.

"Sadece zili çalıp kaçan çocukların işi, efendim" dedi hizmetçi.

"Bu gece nedense çok huzursuzum" dedi kendi kendine. Çalışma odasına döndü ve bu kez kararlı bir şekilde çalışmaya koyuldu. Çok geçmeden tekrar sıkı bir şekilde çalışmaya başlamıştı, odada saatin tik taklarından ve abajurdan masaya düşen daire şeklindeki ışığın tam ortasında hızla gidip gelen kaz tüyü kaleminin hafifçe çıkardığı cızırtılı seslerden başka bir şey duyulmuyordu. Doktor Kemp o geceki çalışmasını bitirdiğinde saat iki olmuştu. Kalktı, esnedi ve aşağıya, yatak odasına indi. Susamış olduğunu fark ettiğinde, ceketini ve yeleğini çoktan çıkarmıştı bile. Bir mum alıp, bir şişe sodayla viski aramak için yemek odasına indi.

Doktor Kemp'in bilimsel araştırmaları onu epey gözlemci bir insan yapmıştı, holden geri dönerken, merdivenlerin başındaki paspasın yanında, döşeme muşambasının üzerinde koyu bir leke olduğunu fark etti. Yukarı çıkmaya devam etti, sonra birden aklına muşambadaki o lekenin ne olduğu takıldı. Anlaşılan bu bilinçaltında bir şeyleri harekete geçirmişti. Elinde bir şeyler olmasına rağmen onlarla birlikte geri dönüp hole gitti, sodayla viskiyi yere bıraktı ve eğilip lekeye dokundu. Lekenin yapışkanlığının ve renginin

kuruyan kan lekesininkine benzediğini fark etmek onu pek şaşırtmadı.

Sodayla viskiyi alıp, etrafına bakınarak ve kan lekesinin nereden çıktığını düşünerek, yeniden yukarıya döndü. Sahanlıkta bir şey gördü ve hayretler içinde donup kaldı. Kendi odasının kapı tokmağının üzerinde de kan lekesi vardı.

Eline baktı. Eli temizdi, sonra kapının o çalışma odasından indiği zaman da açık olduğunu, bu yüzden tokmağa zaten hiç dokunmadığını hatırladı. Hemen odasına daldı, son derece sakin, hatta her zamankinden daha da kararlı olduğu söylenebilirdi. Etrafta dolaşan meraklı bakışları sonunda yatağa yöneldi. Yatak örtüsünün üzerinde küçük bir kan gölü oluşmuştu. Çarşaf da yırtılmıştı. Daha önce doğruca tuvalet masasına yöneldiği için bunu fark etmemişti. Yatağın diğer tarafındaki yatak örtüleri sanki az önce birileri orada oturmuş gibi bozulmuştu.

Derken birinin yüksek sesle, "Aman Tanrım! ... Kemp!" dediğini duymuş gibi garip bir hisse kapıldı. Ama Doktor Kemp gaipten sesler geldiğine inananlardan değildi.

Bakışları, üzerinde çöküntülerin oluştuğu yatak örtüsüne takıldı. O gerçekten birinin sesi miydi? Tekrar etrafına bakındı ama örtüsü bozulmuş ve kan lekeleriyle dolu yataktan başka bir şey dikkatini çekmiyordu. Sonra odanın içinde, lavabonun yanında bir hareket olduğunu duydu. İnsan ne kadar iyi eğitim almış olsa da, herkesin içinde birtakım batıl inançlar vardı. Doktor Kemp de içini tuhaf ve ürkütücü bir duygunun kapladığını hissetti, bunun adı *tırsmak* olmalıydı. Odanın kapısını kapayıp tuvalet masasına doğru ilerledi ve elindekileri masaya bıraktı. Birden yerinden zıplayarak kendisiyle lavabo arasında, yatak örtüsü kumaşından, halka şeklinde, kan lekeli bir sargının havada asılı durduğunu fark etti. Şaşkınlıkla bu şeye bakakaldı. Bomboş bir sargıydı, düzgün bir şekilde sarılmıştı. Sargıyı ele geçirmek için hamle

yaptığı sırada koluna dokunan bir şey ve hemen yanında onunla konuşmaya başlayan bir ses onu durdurdu.

"Kemp!" dedi Ses.

"Ha?" dedi Kemp, ağzı şaşkınlıktan bir karış açık kalmıştı.

"Sakin ol" dedi Ses. "Ben bir Görünmez Adamım."

Kemp bir an bir şey söylemedi, sadece sargıya bakıyordu. "Görünmez Adam" dedi Kemp.

"Ben bir Görünmez Adamım" diye tekrarladı ses.

Birden Kemp'in aklına daha bu sabah alay edip eğlendiği hikâye geldi. O an öyle korkmuş ya da çok şaşırmış bir hali yoktu. Ancak daha sonra bunun bir gerçek olduğunun farkına varabilmişti.

"Tüm bunların yalan olduğunu düşünmüştüm" dedi. O anda aklını en çok meşgul eden şey kafasında evirip çevirdiği sabahki tartışmalardı. "Üzerinde bir sargı mı var?" diye sordu.

"Evet" dedi Görünmez Adam.

"Ah!" dedi Kemp ve kendini topladı. "Bana bak!" dedi. "Ama saçmalık bu, bir numara olmalı." Öne doğru bir adım attı, sargıya doğru uzattığı eli görünmez parmaklara dokundu. Bu dokunuşu hissettiği anda geri çekildi, birden benzi atmıştı.

"Sakin ol, Kemp, Tanrı aşkına! Fena halde yardıma ihtiyacım var. Dur!"

Görünmez el onun kolunu yakaladı. Kemp ele vurmaya çalıştı.

"Kemp!" diye bağırdı Ses. "Kemp! Sakin ol!" Sonra Kemp'in kolunu daha da sıkı tuttu.

Çılgınca bir kurtulma arzusu Kemp'in her yanını kaplamıştı. Sargılı kolun eli, omzunu yakaladı ve birden onu yatağa götürüp, sırtüstü yatağın üzerine fırlattı. Bağırmak için ağzını açtığı anda çarşafın kenarı dişlerinin arasına tıkıldı.

Görünmez Adam vahşice boğazına sarılmıştı ama kolları boştaydı. Kemp kollarını savurmaya ve vahşice tekme atmaya çalışmaya başladı.

"Biraz mantıklı ol, tamam mı?" dedi Görünmez Adam. Kaburgalarına yediği ağır darbeye rağmen Kemp'in kollarına yapıştı. "Tanrı aşkına! Bir dakika daha uğraşırsan beni delirteceksin!"

"Kıpırdama, aptal!" diye Kemp'in kulağına bağırdı Görünmez Adam.

Kemp bir dakika kadar daha uğraştı, sonra hareketsiz kaldı. "Bağırırsan suratını dağıtırım" dedi Görünmez Adam ve Kemp'in ağzındaki çarşafı çıkardı.

"Ben bir Görünmez Adamım. Bu, sandığın gibi saçmalık değil. Büyü de değil. Gerçekten Görünmez Adamım. Ve bana yardım etmeni istiyorum. Seni incitmek istemiyorum ama böyle çılgın bir köylü gibi davranmaya devam edersen, buna mecbur kalacağım. Beni hatırlamadın mı? Griffin, University College'dan."

"Bırak beni de kalkayım" dedi Kemp. "Olduğum yerde kalacağım. Bırak beni bir dakika da rahat bir soluk alayım."

Kalkıp oturdu ve boğazını ovuşturdu.

"Ben Griffin, University College'dan ama kendimi görünmez yaptım. Yani ben sonradan görünmez olmuş normal bir adamım, tanıdığın bir adam."

"Griffin mi?" dedi Kemp.

"Griffin" diye yanıtladı Ses. Senin alt döneminden neredeyse albino sayılabilecek kadar açık renkte, 1,83 boyunda, yapılı, pembe beyaz yüzü ve kırmızı renkte gözleri olan bir öğrenci. Kimya madalyasını kazanmıştım."

"Kafam karıştı" dedi Kemp. "Karmakarışık oldu. Bunun Griffin'le ne ilgisi var?"

"Ben Griffin'im."

Kemp düşündü. "Bu korkunç" dedi. "Bir adamı görünmez yapan nasıl bir şeytanlıktır ki?"

"Şeytanlık değil bu. Yeterince mantıklı ve anlaşılır bir süreç."

"Bu korkunç!" dedi Kemp. "Ne tür bir halt işledin de...?"

"Yeterince korkunç zaten. Bir de yaralıyım, acı içindeyim ve yorgunum. Ah Tanrım! Kemp, bir insanlık yap. Sakin ol. Bana biraz yiyecek içecek ver ve bırak şurada oturayım."

Kemp odanın içinde hareket eden sargıyı izledi, sonra hasır bir sandalyenin yerde sürüklenerek geldiğini ve yatağın kenarında durduğunu gördü. Sandalye gıcırdadı, oturacak yeri de yarım santim kadar içine göçtü. Kemp gözlerini ovuşturdu, tekrar boynunu ovaladı. "Bu hayaletlerden de beter" diyerek kendi kendine aptalca güldü.

"Neyse ki biraz olsun aklın başına geldi, buna da şükür."

"Ya da aklım başımdan gitti" dedi Kemp, bu arada parmaklarının tersiyle gözlerini ovuşturuyordu.

"Bana bir viski ver. Neredeyse öleceğim."

"Pek öyle görünmüyordu. Neredesin? Kalkarsam sana çarpar mıyım? *Orada*! Tamam. Viski? İşte. Nereden vereyim sana bunu?"

Sandalye gıcırdadı ve Kemp kadehin elinden alındığını hissetti. Kadehi bırakmak için mücadele vermesi gerekiyordu ama içgüdüleri buna izin vermemekte direniyordu. Kadeh sandalyenin oturak kısmının ön kenarının yarım metre kadar üzerinde dengede kaldı. Büyük bir şaşkınlıkla bardağa bakakaldı. "Bu ... Bu bir tür hipnotizma olmalı. Bana senin görünmez olduğunu telkin etmiş olmalısın."

"Saçmalık" dedi Ses.

"Ama bu çılgınlık."

"Beni dinle."

"Bu sabah kesinlikle ispatladım ki" diye söze başladı Kemp, "görünmezlik diye bir şey ..."

"Sen ne ispatladığını boş ver şimdi! Açlıktan ölüyorum" dedi Ses. "Üstelik hava da üzerinde giysileri olmayan bir adam için oldukça soğuk sayılır."

"Yiyecek mi istiyorsun?" dedi Kemp.

Viski kadehi havada kendi kendine eğildi. "Evet" dedi Görünmez Adam, bardağı yavaşça yere bıraktı. "Robdöşambrın var mı?"

Kemp alçak sesle bir şeyler söylendi. Sonra bir gardıroba gitti ve mat kırmızı renkte bir robdöşambr çıkardı. "Bu olur mu?" diye sordu. Robdöşambr elinden alındı. Bir an havada gevşek olarak asılı kaldı, sonra esrarengiz bir şekilde silkelendi, dik bir durum aldı ve uygun bir şekilde düğmelerini ilikledikten sonra sandalyeye oturdu. "İç çamaşırı, çorap, terlik de verirsen iyi olur" dedi Görünmez Adam ters bir şekilde. "Bir de yemek."

"Ne istersen veririm. Ama bu hayatımda gördüğüm en tuhaf durum, cidden!"

İç çamaşırı bulmak için çekmeceleri karıştırdı, sonra da kilerde ne olduğuna bakmak için aşağı kata indi. Biraz soğuk söğüş et ve ekmekle geri döndü, küçük bir masa yanaştırıp getirdiklerini misafirinin önüne koydu. "Bıçağı boş ver" dedi misafiri ve bir söğüş et parçası havada asılı kaldı, ardından iştahlı ısırık sesleri duyuldu.

"Görünmez ha!" dedi Kemp ve yatak odasındaki sandalyelerden birine oturdu.

"Bir şeyler yemeden önce üstüme başıma bir şeyler giymeyi seviyorum hep" dedi Görünmez Adam, ağzı tıka basa dolu halde, oburca tıkınıyordu. "Tuhaf bir istek!"

"Umarım bileğin iyidir" dedi Kemp.

"Emin olabilirsin" dedi Görünmez Adam.

"Hayatımda hiç bu kadar tuhaf ve acayip bir şey görmedim."

"Kesinlikle öyle. Ama kolumu sarmak için *senin* evine dalmak zorunda kalmam da tuhaf. Hayatta ilk kez şansım döndü. Her neyse, bu gece bu evde kalmaya kesin kararlıydım. Sen de buna dayanmak zorundasın! Çarşafların üzerindeki kanım iğrenç bir pislik oluşturmuş, değil mi? Orası göl gibi olmuş. Pıhtılaştıkça daha da belirgin hale gelmiş. Ne de olsa üç saattir içerideyim."

"Ama bunu nasıl yapıyorsun?" diye başladı Kemp, sesi meraktan çatlamak üzere olduğunu gösteriyordu. "Aklım çok karıştı! Bütün bu olay, başından sonuna kadar bana çok mantıksız geliyor."

"Tersine çok mantıklı" dedi Görünmez Adam. "Kesinlikle mantıklı."

Uzanıp viski şişesini aldı. Kemp içkiyi gövdesine indiren robdöşambra bakakaldı. Sabahlığın sağ omzundaki bir yırtıktan içeri giren bir mum ışığı huzmesi, sol kaburgaların altında ışıklı bir üçgen oluşturuyordu. "O tabanca sesleri de neyin nesiydi?" diye sordu. "Neden ateş ettiler?"

"Aptal herifin biri vardı, ona suç ortağım da diyebilirsin. Lanet herif! Paramı çalmaya kalkıştı. Nitekim çaldı da."

"O da senin gibi görünmez mi?"

"Hayır."

"Eee?"

"Sana bütün bunları anlatmadan önce bir şeyler daha yiyemez miyim? Karnım hâlâ çok aç ve canım yanıyor. Bu haldeyken kalkmış benden ısrarla hikâyemi anlatmamı istiyorsun!"

Kemp ayağa kalktı. "Yoksa sen de mi ateş ettin?" diye sordu.

"Ben etmedim" dedi misafiri. "Daha önce hiç görmediğim aptal herifin teki rastgele ateş etti. Çoğu korkmuştu. Hepsi birden benden korkmuştu. Lanet herifler! Bana bak... Sana söylüyorum, daha fazla yiyecek bir şeyler istiyorum, Kemp."

"Aşağıda yiyecek ne kalmış gidip bir bakayım" dedi Kemp. "Korkarım pek fazla bir şey kalmadı."

Oldukça sağlam bir yemek yiyen görünmez adam, yemeğini bitirdikten sonra bir puro istedi. Kemp daha bir bıçak bulamadan puronun ucunu vahşice ısırdı, üstteki yaprak gevşeyince de bir küfür savurdu. Onu puro içerken görmek oldukça tuhaftı, döne döne çıkan dumanı dışarı verirken ağzı, boğazı, yutağı ve burun delikleri iyice görünür hale geliyordu.

"Ah şu kutsal tütün!" dedi, esaslı bir nefes çekip püfledi. "Sana rastladığım için şanslıyım, Kemp. Bana yardım etmelisin. Gerçekten tam şu anda sana rastlamam büyük şans! Kahrolası bir belanın içine düştüm ve sanırım aklımı kaçırdım. Neydi başıma gelen bütün o olaylar! Ama daha seninle bir şeyler yapacağız. Bak sana ne söyleyeceğim..."

Gidip kendine biraz daha viski ve soda koydu. Kemp ayağa kalkıp etrafına bakındı, sonra misafir odasından kendine bir bardak alıp geldi. "Biraz garip ama sanırım bir şeyler içebilirim."

"Pek değişmemişsin Kemp, neredeyse bir düzine yıldan sonra bile hiç değişmemişsin. Zaten siz iyi adamlar değişmiyorsunuz. Genelde sakinsiniz ve hep aynı yöntemleri uyguluyorsunuz ama tabii ilk şoku atlattıktan sonra. Bak sana ne diyeceğim. Seninle beraber çalışacağız!"

"Peki ama bütün bunları nasıl becerdin?" dedi Kemp. "Nasıl bu hale geldin?"

"Tanrı aşkına biraz rahat bırak da huzur içinde şunu biraz tüttüreyim. Sonra anlatacağım."

Ama beklenen hikâye o gece anlatılmadı. Görünmez Adamın bileği acımaya başlamış ve ateşlenmişti. Çok bitkindi, tepeden aşağı Marvel'ı kovalayışı sürekli aklına geliyor ve handaki kavga hakkında derin düşüncelere dalıyordu. Marvel'la ilgili parça parça bir şeyler söylerken, puroyu daha hızlı

içine çekiyor, sesi de gitgide öfkeleniyordu. Kemp onun anlattıklarını anlamaya çalışıyordu.

"Benden korkmuştu, benden korktuğunu görebiliyordum" dedi Görünmez Adam ve bunu pek çok kez, üst üste tekrarladı. "Beni atlatmaya kalkıştı. Zaten hep bunu planlıyordu! Ne aptalmışım!"

"İt oğlu it!"

"Onu öldürebilirdim..."

"Parayı nereden buldun?" dedi Kemp aniden.

Görünmez Adam bir an sustu. Sonra, "Sana bunu bu gece anlatamam" dedi. Ardından inleyerek görünmez başını görünmez ellerinin üzerine yaslayıp, öne doğru yattı. "Kemp, bir iki saatlik uyuklamalar dışında neredeyse üç gündür uyumadım. Artık uyusam iyi olur."

"Şey, benim oda da uyuyabilirsin, bu odayı al."

"Ama nasıl uyuyabilirim? Eğer uyursam, o kaçacak. Of! Aslında ne fark eder ki?"

"Aldığın o kurşun yarası nasıl?" diye sordu Kemp aniden.

"Bir şey yok, sadece bir sıyrık ve biraz da kan. Ah, Tanrım! Feci uykum var!"

"O halde neden uyumuyorsun?"

Görünmez Adam, Kemp'e bakıyormuş gibi o yöne döndü. "Çünkü özellikle arkadaşlarım tarafından yakalanmak pek hoşuma gitmez."

Kemp birden ürkerek yerinden sıçradı.

"Ne aptalım!" dedi Görünmez Adam ve şiddetli bir şekilde masaya vurdu. "Üstelik bu fikri kafana ben soktum."

görünmez adam uyuyor

Oldukça bitkin ve yaralı olsa da Görünmez Adam, Kemp'in, onun özgürlüğüne saygı göstereceğine ilişkin verdiği sözü tutacağından pek emin olamıyordu. O yüzden gidip yatak odasının iki penceresini de inceledi, storları açtı ve Kemp'in oradan kaçmasının mümkün olabileceğine dair ona söylediklerini teyit etmek için sürgülü pencereleri kaldırıp, dışarı baktı. Dışarıda, gece çok sakin ve sessizdi, önünde göz alabildiğine uzanan düzlüğün üzerinde yeni ay doğmak üzereydi. Bütün bunların birer özgürlük habercisi olduğunu düşündü ama bundan yeterince emin olup içinin rahat olmasi için yatak odasının ve iki giyinme odasının kapı anahtarlarını da kontrol etti. Sonunda tatmin olduğunu hissetti. Şöminenin önündeki kilimin üzerinde durdu, o sırada Kemp bir esneme sesi duydu.

"Eğer yaptıklarımı bu gece anlatamazsam, kusuruma bakma" dedi Görünmez Adam. "Ama gerçekten çok yorgunum. Bu kuşkusuz, çok tuhaf, hatta korkunç! Ama inan bana iddialarına rağmen bu son derece mümkün olan bir şey, Kemp. Bir keşif yaptım. Aslında bunu kendime saklamak niyetindeydim. Ama yapamayacağım. Bu işte bir ortağım olması gerekiyor. Ve sen... Bunu seninle yapabiliriz... Ama yarın. Şimdi uyumalıyım, Kemp, eğer hemen uyumazsam, içimde ölecekmişim gibi bir his var."

Kemp başı olmayan elbise parçasına bakarken, odanın ortasında dikilip kaldı. "Sanırım şimdi seni yalnız bırakmam gerekiyor" dedi. "Bu inanılmaz. Şu olan üç şey tüm önyargılarımı kırıp yok etti, kendimi çıldıracak gibi hissediyorum. Ama hepsi gerçek! Peki, senden öğrenebileceğim başka bir şey daha yok mu?"

"Sadece iyi geceler dile" dedi Griffin.

"İyi geceler" dedi Kemp, görünmez bir elle tokalaştı ve yanlamasına ilerleyip kapıya doğru gitti. Birden robdöşambr ona doğru yürüdü.

"Anla beni!" dedi sabahlık. "Bana engel olmaya ya da beni yakalamaya çalışmak yok! Aksi halde..."

Bu söz üzerine Kemp'in yüz ifadesi az da olsa değişti. "Sana söz verdiğimi sanıyordum" dedi.

Kemp kapıyı ardından yavaşça kapattı. Sonra da anahtar ona doğru döndü. Yüzündeki donuk şaşkınlık ifadesiyle *orada dikilip dururken*, içeriden hızla yürüyen ayak sesleri duyuldu, giyinme odasına doğru yönelmişlerdi, ardından o kapı da kilitlendi. Kemp elini alnına vurdu. "Rüya mı görüyorum? Bütün dünya mı çıldırdı, yoksa sadece ben mi çıldırdım?"

Güldü ve elini kilitli kapının üzerine koydu. "Kendi yatak odamdan kovuldum, hem de tek kelimeyle bir saçmalık yüzünden!" diye kendi kendine söylendi.

Merdivenlerin başına doğru yürüdü, ardından geri döndü ve kilitli kapılara baktı. "Bu gerçek" dedi kendi kendine. Parmak uçlarıyla morarmaya başlayan boynuna hafifçe dokundu. "Hem de inkâr edilemeyecek bir gerçek."

"Ama..."

Ümitsizce başını salladı, sonra dönüp aşağı indi. Yemek odasının lambasını yaktı, bir puro çıkardı ve kendi kendine bir şeyler mırıldanarak odanın içinde bir aşağı, bir yukarı

yürümeye başladı. Arada bir kendi kendine söylenip, kendisiyle tartışıyordu. "Görünmez!" dedi.

"Acaba görünmez bir hayvan var mıdır? Denizde, evet, vardır. Hem de binlerce! Milyonlarca! Bütün o larvalar, bütün o küçük naupliuslar, tornarialar, bütün o mikroskobik yaratıklar, denizanaları. Denizde zaten gözle görülenden ziyade görülmeyen vardır. Göllerde de öyle. Bütün o tatlı su canlıları, renksiz, yarı şeffaf pelte zerrecikleri. Ama havada? Hayır!"

"Olamaz."

"Ama yine de neden olmasın?"

"Bir insan camdan da olsa yine görünür olurdu."

Kafasındaki düşünceler iç içe geçmiş haldeydi. Aklı odada içilen üç puroya rağmen hiç duman çıkmayışına takılı kalmıştı, nasıl görünmez olabiliyordu, yoksa daha konuşmaya başlamadan halının üzerinde beyaz bir küle mi dönüşüyordu? Çok geçmeden düşünceleri sayıklamaya dönüştü. Sonra döndü ve odadan çıktı, küçük bir muayene odasına girdi, oradaki gaz lambasını yaktı. Burası küçük bir odaydı, çünkü Dr. Kemp hayatını, yaptığı muayenelerin ücretlerinden kazanmıyordu ve içerde o günün gazeteleri vardı. Sabahki gazete darmadağınık bir halde açılıp bir tarafa saçılmıştı. Gazeteyi kapıp arkasını çevirdi ve Port Stowe'daki denizcinin Bay Marvel'a bin bir zahmetle heceleyerek okuduğu 'Iping'den Tuhaf Bir Hikâye' makalesinin başlığını gördü. Kemp makaleye hızla bir göz attı. "Sargılar içinde!" dedi Kemp. "Kılık değiştirmiş! Saklanıyor! Kimse onun bu şanssızlığının farkında değil. Bu lanet herif nasıl bir numara yapıyor acaba?"

Kemp elinden gazeteyi bıraktı ama gözleri hâlâ başka bir gazete aranmaya devam ediyordu. "Ah!" diyerek, geldiğinden beri katlı duran St. James's Gazette'ye doğru hamle yaptı. "İşte şimdi doğru bir şeyler öğrenebiliriz" dedi ve gazeteyi yırtarcasına açtı, önünde bir çift sütun duruyordu.

Başlıkta "Sussex'te Bir Köyün Bütün Sakinleri Çıldırdı" yazıyordu.

"Aman Tanrım!" dedi Kemp ve bizim daha önce anlatmış olduğumuz, önceki öğleden sonra Iping'de meydana gelen olaylara pek de itibar etmeyen bir dille yazılmış makaleyi okumaya başladı. Sayfanın üst kısmında sabah gazetesindeki haber tekrar basılmıştı. Haberi yeniden okudu. "Sağa sola saldırıp sokaklarda koşturup durdu. Jaffers baygın. Bay Huxter büyük acı içinde ve hâlâ ne gördüğünü anlatabilecek durumda değil. Rahibin üzücü bir şekilde küçük düşürülmesi, yaşadıkları korku ve dehşetten yatağa düşen kadınlar, paramparça pencereler. Bu olağanüstü hikâye büyük olasılıkla uydurma. Ama onu yayımlamadan geçemeyeceğimiz kadar iyi... *cum grano – elbette ki* çekincelerimiz saklı kalmak kaydıyla!"

Gazeteyi bırakıp boş gözlerle önüne bakmaya başladı. "Büyük olasılıkla uydurma!"

Sonra tekrar gazeteyi kaptı ve bütün konuyu bir kez daha okudu. "Ama şu serseri herif ne zaman ortaya çıkar? Bir serserinin peşinde koşturmakla ne halt ediyordu ki?"

Birden ameliyat masasının üzerine çöktü. "Bu herif sadece görünmez değil, aynı zamanda deli" dedi. "O bir cani!"

Şafak vaktinin soluk aydınlığı yemek odasının lamba ışığına ve sigara dumanlarına karıştığında, Kemp sürekli olarak odanın içinde bir aşağı, bir yukarı yürüyerek hâlâ bu akıl almaz olayı anlamaya çalışıyordu. Aşırı heyecan olduğu için uyku tutmamıştı. Uykulu bir halde alt kata inen hizmetçileri onu orada bulmuşlar ve çok fazla çalışmaktan dolayı hastalanıp bu hale düştüğünü düşünmüşlerdi. Kemp ise, onlar çok şaşırsalar da, hizmetçilerinin tepe köşkündeki çalışma odasında iki kişilik bir kahvaltı hazırlamalarını ve bodrum katıyla zemin katının dışına çıkmamalarını isteyerek, oldukça açık ve net talimatlar vermişti. Son sabah gaze-

tesi gelinceye kadar yemek odasında volta atmaya devam etmişti. Gazetede yazılanlar önceki akşamın haberlerinin teyidi ve Port Burdock'taki başka bir çarpıcı hikâyenin oldukça kötü bir şekilde anlatıldığı bir yazı dışında, sadece laf kalabalığından ibaretti. Bu son hikâye Kemp'in Şen Kriketçiler Hanı'nda olanlar ve Marvel adı hakkında bir fikir edinebilmesini sağlamıştı. Marvel bir tanık olarak, "Beni yirmi dört saat boyunca zorla yanında tuttu" şeklinde rapor vermişti. Iping hikâyesinde de özellikle köyün telgraf hattının kesilmiş olması gibi birtakım küçük ayrıntılar eklenmişti. Ama ortada Görünmez Adam'la serseri arasındaki ilişkiyi açığa çıkaracak hiçbir bilgi yoktu, Bay Marvel gerek o üç defter, gerekse ceplerine doldurduğu paralar hakkında hiçbir bilgi vermemişti. Hikâyeye kuşkuyla yaklaşan anlatım biçimleri ortadan kaybolmuştu ve gazetecilerden oluşan bir muhabir ordusu olayı çoktan büyük bir dikkatle incelemeye başlamıştı.

Kemp haberin her bir bölümünü okumuş, sonra da hizmetçisini dışarı gönderip bulabildiği tüm sabah gazetelerini almasını söylemişti. Sonra bu gazeteleri de bir solukta okumuştu.

"Bu gerçekten de görünmez bir adam!" dedi. "Öfkesi gittikçe artıyor, artık çılgın bir boyuta ulaşıyor gibi! Peki ya yapabilecekleri! Ya yapabilecekleri! Üstelik şu an evimin üst katında kuşlar gibi özgürce uyuyor. Ben şimdi ne yapacağım? Mesela şey yapsam, acaba ona karşı vefasızlık etmiş olur muyum? Hayır."

Köşede üzeri darmadağınık bir halde duran küçük masanın yanına gidip bir not yazmaya başladı. Notun yarısını yazmışken yırtıp attı ve sonra yeni bir not yazdı. Yazdıklarını tekrar okuyup, üzerinde biraz düşündü. Sonra bir zarf aldı ve üzerine adres olarak, "Albay Adye, Port Burdock" yazdı.

Görünmez Adam tam Kemp'in bunu yazdığı sırada birden öfke içinde uyandı. Kemp ise gelecek herhangi bir sese karşı tetikte bekleyip kulak kabartmaktaydı, nitekim birden yukarı kattan gelen patırtılı ayak seslerinden onun yatak odasında gezinmeye başladığını anladı. Sonra bir sandalyenin devrildiğini ve lavabonun üzerindeki bardağın kırıldığını duydu. Hemen yukarı kata fırladı ve sabırsızca kapıyı çaldı.

belli başlı ilkeler

Görünmez Adam onu içeri aldığında, "Sorun ne?" diye sordu Kemp.

"Hiçbir şey" dedi.

"İyi de Tanrı'nın cezası! Ya o şangırtıya ne demeli?"

"Kendimi kaybetmiştim" dedi Görünmez Adam. "Kolumun böyle olduğunu unutmuşum, çok acıdı."

"Sen de zaten böyle şeylere epey yatkın sayılırsın."

"Öyleyimdir."

Kemp odanın diğer tarafına giderek kırık cam parçalarını topladı. Sonra da elinde cam parçaları olduğu halde dikilip, "Dışarıda senin hakkındaki her şeyi öğrenmişler" dedi. "Iping'de olanları ve tepenin dibindekileri. Yani senin anlayacağın dünyanın görünmez vatandaşından haberi var. Ama kimse senin burada olduğunu bilmiyor."

Görünmez Adam bir küfür savurdu.

"Anladığım kadarıyla bu bir sırdı ve sırrın ortaya çıktı. Şimdi ne planladığını bilmiyorum ama tabii ki sana yardım etmeyi çok istiyorum."

Görünmez Adam yatağa oturup kaldı.

"Yukarıda kahvaltı hazır" dedi Kemp, mümkün olduğunca sakin bir şekilde konuşmaya çalışıyordu. Tuhaf misafirinin istekli bir şekilde kalktığını görmek de onu memnun etmişti. Tepe köşküne çıkan dar merdivenler boyunca önden gidip yol gösterdi.

"Başka bir şey yapmadan önce" dedi Kemp, "senin bu görünmezlik olayın hakkında bir şey daha öğrenmek istiyorum." Önemli bir şeyler konuşacak bir adam havasıyla, asabi bir şekilde pencereden dışarıya bir göz attıktan sonra oturmuştu. Griffin'in kahvaltı masasında oturduğu yere doğru baktı, bütün bu olayın mantıklı olup olmadığı hakkındaki kuşkuları zihninin içinde yanıp sönerken, karşısında mucizevi bir şekilde havada duran bir sofra peçetesiyle görünmeyen dudaklarını silen, başsız ve elsiz bir robdöşambr duruyordu.

"Yeterince basit ve yeterince anlaşılır" dedi Griffin, peçeteyi bir kenara koyup görünmeyen başını görünmeyen eline yaslarken.

"Kuşkusuz senin için öyledir ama..." diye güldü Kemp.

"Şey, evet, önce bana da çok şaşırtıcı gelmişti, kuşkusuz. Ama şimdi, ulu Tanrım! Daha seninle çok müthiş şeyler yapacağız! Bu olayla ilk kez Chesilstowe'da karşılaştım."

"Chesilstowe?"

"Londra'dan ayrıldıktan sonra oraya gitmiştim. Tıbbı bırakıp fiziğe geçtiğimi biliyorsun, değil mi? Hayır. Yani öyle yaptım. Işık beni büyülüyordu."

"Ah!"

"Optik yoğunluk! Bütün bu mesele bulmacalardan oluşan bir ağ gibi, çözümlerin içinde ulaşılmaz bir şekilde parıldadığı bir ağ gibi. Daha yirmi ikisinde ve bilim aşkı ile dolu bir adam olarak, 'Hayatımı buna adayacağım. Buna değer' dedim. Yirmi ikisindeyken ne kadar aptal adamlar olduğumuzu hatırlıyor musun?"

"O zaman mı aptaldık, yoksa şimdi mi aptalız?" dedi Kemp.

"Sanki bilgi insanı tatmin edebilirmiş gibi!"

"Ama köle gibi hiç durmadan çalışmaya başladım. Çalışmaya ve bu konu üstünde düşünmeye başlayalı daha altı ay

kadar olmuştu ki ağın deliklerinden birinin arasından bir ışık, kör edici bir ışık sızdı! Pigmentler ve ışığın kırılmasıyla ilgili genel bir kural, bir formül, dört boyutu da içeren geometrik bir ifade bulmuştum. Aptallar, sıradan insanlar, hatta sıradan matematikçiler böyle genel bir ifadenin bir moleküler fizik öğrencisi için ne anlama geldiğini tahmin bile edemezler. O defterlerde, o serseri herifin sakladığı defterlerde, mucizeler, harika şeyler var. Ama bu henüz daha bir yöntem değildi. Bu, maddenin başka hiçbir özelliğini değiştirmeden, sadece bazı durumlarda rengini değiştirerek, katı ya da sıvı bir malzemenin tüm pratik amaçlarına göre havadaki kırılma katsayısını düşürmeyi mümkün kılacak bir yönteme ulaşmayı sağlayabilecek bir fikirdi."

"Aman!" dedi Kemp. "Acayip! Ama hâlâ tam olarak anlayamadığım şey şu ki, bu yöntemle bir mücevheri değersiz bir taşa çevirebilirsin, bunu anlayabilirim, fakat bir insanı bununla görünmez kılmak bunun çok ötesinde bir şey."

"Kesinlikle" dedi Griffin. "Ama görünürlük, görünür cisimlerin ışığın içindeki hareketlerine bağlıdır. Bir cisim ışığı ya emer ya yansıtır ya da kırar veya bunların hepsini birden yapar. Eğer ne emer, ne yansıtır ne de kırarsa, o zaman kendisi görünür olamaz. İnsan şeffaf olmayan kırmızı bir kutunun al rengini, renk ışığın bir kısmını emip, geri kalanı olan kırmızı kısmının tümünü yansıttığı için görür. Eğer ışığın herhangi bir kısmını emmeyip hepsini birden yansıtsa, o zaman onu ışıl ışıl parıldayan bembeyaz bir kutu olarak görürdü. Gümüş gibi! Elmas bir kutu ışığın büyük bir kısmını ne emecek, ne de üst yüzeyinden yansıtacaktır ama yüzeyler nerede uygun gelirse ışık oralarda kırılacak ya da yansıyacak, böylece elde edeceğin parlak yansımalar ve geçirgenliklerden oluşan ışıl ışıl bir görüntü, ışığın iskeletine benzer bir şey ortaya çıkacaktır. Cam bir kutu ise elmas kadar parlak ya da o kadar açıkça görünür olmayacaktır, bunun

nedeni daha az kırılma ve yansıma olacağından dolayıdır. Anlayabiliyor musun? Belirli bakış açılarından camın arkasını son derece açık bir şekilde görmen mümkün olacaktır. Ancak bazı cam çeşitleri diğerlerinden daha görünür olacaktır, örneğin kristal bir kutu normal camdan daha parlak olacaktır. Çok ince normal camdan yapılmış bir kutuyu ise az ışıkta görmek çok zor olacaktır. Çünkü ışığı neredeyse hiç emmeyecek ve çok azını yansıtıp kıracaktır. Eğer normal beyaz camdan bir levhayı suyun içine koyarsan, dahası levhayı bir de sudan çıkarıp daha yoğun bir sıvının içine koyarsan, sudan cama geçen ışık çok az miktarda kırılıp yansıyacaktır ya da hiçbir şekilde etkilenmeyeceği için neredeyse tamamen gözden kaybolacaktır. Sonunda da tıpkı havaya sıktığın havagazında ya da hidrojende olduğu gibi kesinlikle aynı nedenden dolayı görünmez olacaktır.""Evet" dedi Kemp, "buna basit bir akıl yürütme denebilir."

"Ayrıca doğru olduğunu bildiğin bir başka gerçek daha var. Eğer bir cam levhayı parçalarsan ve dövüp toz haline getirirsen, havadayken çok daha görünür bir hale gelip, şeffaf olmayan beyaz bir toza dönüşür. Bunun nedeni toz haline getirme işleminin camın yansıma ve kırılmaların olduğu yüzeylerinin sayısını arttırmasıdır. Cam levhada sadece iki yüzey vardır, toz durumunda ise ışık, içinden geçtiği her cam parçacığında yansımaya ya da kırılmaya uğrar ve çok azı tozun içinden geçip gidebilir. Ama eğer beyaz bir toz haline gelmiş cam suya konursa, ânında gözden kaybolur. Toz haline getirilmiş camla suyun kırılma katsayıları neredeyse aynıdır, yani ışık birinden diğerine geçerken çok az kırılmaya ya da yansımaya uğrar.

"Kısacası camı kendisininkine yakın bir kırılma katsayısına sahip bir sıvının içine koyarak görünmez hale getirebilirsin. Çünkü saydam bir cisim neredeyse aynı kırılma katsayısına sahip herhangi bir ortama konduğunda görünmez

olur. Ve eğer bir saniye daha düşünürsen, eğer ışığın kırılma katsayısı havanın kırılma katsayısıyla aynı hale getirilirse, cam tozunun aynı şekilde havanın içinde de gözden kaybolmasının mümkün kılınabileceğini görürsün, çünkü o zaman ışık camdan havaya geçerken kırılma ya da yansıma olmayacaktır."

"Evet" dedi Kemp. "Ama bir insan cam tozu değildir!"

"Saçma!"

"Bunu bir doktor mu söylüyor? İnsan nasıl da unutabiliyor! On yıl boyunca gördüğün fizik ilmini ne çabuk unuttun? Saydam olup da görünmeyen şeyleri hatırlasana, mesela kâğıt saydam liflerden yapılmıştır, beyaz ve ışık geçirmez olmasının nedeni, cam tozunun beyaz ve ışık geçirmez olma nedeniyle tıpatıp aynıdır. Yağlı beyaz kâğıdın parçacıklar arasındaki boşluklarını yağla doldur, böylece yüzeylerde olanın dışında kırılma ya da yansıma olmayacaktır ve cam kadar saydam hale gelecektir. Dahası Kemp, sadece kâğıt değil, pamuk lifi, keten lifi, yün lifi, ağaç lifleri ve kemikler, et, saç, tırnaklar, sinirler, aslında kanının kırmızısı ve saçının siyah pigmenti dışında bir insanın tüm bedeni saydam ve renksiz dokulardan oluşmaktadır. Yani birbirimizi görmemizi sağlayan azıcık bir şeydir. Bir canlının liflerinin büyük kısmı sudan daha az saydam değildir.""Aman Tanrım!" diye bağırdı Kemp. "Tabii, tabii ya! Daha dün gece deniz larvalarını ve denizanalarını düşünüyordum."

"İşte şimdi beni anladın! Londra'dan ayrıldıktan bir yıl sonra, bundan altı yıl önce, bütün bildiklerim ve aklımdakiler de bu kadardı. Ama bunları kendime saklamıştım. Çalışmalarımı korkunç denecek kadar kötü ve talihsiz şartlar içinde yapmak zorundaydım. Hocam Oliver tek kelimeyle bilgi küpü bir hayduttu, doğuştan gazeteciydi, bir fikir hırsızıydı, sürekli olarak beni gözlüyordu. Bilim dünyasında sistemin nasıl bir sahtekârlıkla işlediğini bilirsin. Ama ke-

sinlikle çalışmamı yayımlamasına, tamamen kendi kendime kazandığım başarımı paylaşmasına izin vermeyecektim. Çalışmaya devam ettim. Böylece giderek formülümü bir deneye, bir gerçeğe dönüştürmeye daha fazla yaklaşıyordum. Hiç kimseye bundan söz etmemiştim amacım çalışmamı dünyaya gürültülü bir şekilde sunmak ve bir anda ünlü olmaktı. Renk hücreleri olan pigmentlerin belirli boşlukları nasıl dolduracağı konusunu ele aldım ve birden, kasıtlı olarak değil, şans eseri fizyoloji ile ilgili bir keşif yapmış oldum."

"Evet?"

"Kanın kırmızı rengini veren maddenin beyaz, yani renksiz hale getirilebileceğini ve sahip olduğu tüm fonksiyonları gerçekleştirmeye devam edebileceğini sen de biliyorsun."

Kemp kuşkulu bir şaşkınlık içinde ağzını açıp bağırmak istedi. Bunun üzerine Görünmez Adam kalkıp küçük çalışma odasının içinde dolaşmaya başladı. "İstersen bağırabilirsin. O geceyi hatırlıyorum. Gece geç saatlerdi, gündüzleri sürekli karşımda esneyip duran bir yığın aptal öğrenciyle uğraşmak zorunda kalıyordum ve o sıralar bazen tan vaktine kadar çalışıyordum. Birdenbire o fikir aklıma geldi, hem de mükemmel bir şekilde ve tamı tamına. Yukarıdaki ışıklar ışıl ışıl, içten içe yanarken, laboratuvar sessizliğe gömülmüştü, yalnızdım. Zaten hep önemli anlarımda yalnız olmuşumdur. Bir hayvanı, bir dokuyu, saydam hale getirebilirsin! Onu görünmez yapabilirsin! Sadece renk hücreleri dışında her şeyi görünmez yapabilirsin. O zaman kendi kendime benim de görünmez olabileceğimi düşündüm. Birden böyle bir bilgiye sahip bir albino olmanın ne demek olduğunun farkına vardım. Bu karşı konulmaz bir duyguydu. Yapmakta olduğum filtreleme işlemini bıraktım ve gidip o büyük pencereden yıldızlara baktım. "Ben görülmez olabilirim!" diye tekrarladım.

"Bunu yapmak büyünün bile ötesine geçmek olacaktı. Ve ben içimde en ufak bir kuşku olmaksızın bir insan için gö-

rünmezliğin sağlayabileceği her şeyle, gizem, güç ve özgürlükle dolu o müthiş rüyaya bakıyordum. Sakıncalarını aklımdan bile geçirmiyordum. Bir düşün! Kıyıda köşede kalmış bir taşra kolejinde aptallardan oluşan öğrencilerine ders vermeye çalışan, oraya sıkışıp kalmış bir yardımcı öğretmen, kılıksız ve yoksul bir adamken, ansızın *b*öyle olabilirdim . Şimdi sana soruyorum Kemp, benim yerimde sen olsaydın ya da başka biri olsaydı kendisini bu araştırmaya bu derece adar mıydı? Tam üç yıl boyunca durmadan çalışıp üstesinden gelmeyi başardığım her zorlu dağın zirvesinden yeni bir dağ ortaya çıkıyordu. Sonu gelmeyen ayrıntılar! İnsanı çileden çıkaranlar! Devamlı gözetleyen bir profesör, bir taşra profesörü! "Şu senin çalışmayı ne zaman açıklayacaksın?" diye durmadan soruyordu. Ve o öğrenciler, aptal yaratıklar! Üç yıl boyunca onlardan da çok çektim.

"Ve üç yıl gizlilik içinde, beni çileden çıkaranlara katlanarak çalıştıktan sonra, bu işi tamamlamamın mümkün olmadığını fark ettim... Bunu gerçekleştirmem imkânsızdı."

"Neden?"

"Para" dedi Görünmez Adam ve yine pencereye gidip dışarıyı seyretmeye koyuldu. Sonra birden geri döndü, "Moruğu soydum... Babamı soydum."

"Ama para zaten onun değildi, bu yüzden o da kendisini vurdu."

great portland caddesi'ndeki evde

Kemp bir an için penceredeki o başsız figürün sırtına takılıp kalmış olan bakışlarla sessizce oturdu, sonra aklına gelen bir düşünceyle birden ayağa fırlayıp harekete geçti. Görünmez Adam'ın kolunu yakaladı ve onu çevirip dışarıdaki manzarayı seyretmekten alıkoydu.

"Yorgunsun" dedi, "ben otururken sen ortalıkta dolanıyorsun. Benim sandalyeme otur." Kendi de Griffin'le en yakın pencere arasında bir yere yerleşti. Griffin bir süre sessizce oturdu, sonra birden tekrar anlatmaya başladı:

"Chesilstowe'daki kulübeden çoktan ayrılmıştım zaten" dedi. "O şey olduğunda geçen aralık ayıydı. Londra'da bir oda tutmuştum, Great Portland Caddesi yakınlarındaki bir gecekondu mahallesinde, adı yeterince duyulmamış koca bir pansiyonda, büyük ve eşyasız bir odaydı. Oda kısa zamanda onun parası ile aldığım araç gereçle dolmuştu. Çalışmam düzenli ve başarılı gidiyordu, yakında bir sonuca ulaşacak gibiydim. Bir ormanın içinden dışarı fırlamış ve ansızın anlamsız bir trajedi ile yüz yüze kalmış bir adama benziyordum. Onu gömmeye gittim. Aklım hâlâ bu araştırmadaydı, o yüzden onun adını korumak için parmağımı bile oynatmadım. Cenazeyi hatırlıyorum, ucuz cenaze arabasını, kısa töreni, rüzgârlı tepenin buz tutmuş eteklerini ve babam için son konuşmayı yapan, salya sümük nezle olmuş, kılıksız,

kapkara, sırtı bükülüp kamburu çıkmış yaşlı bir adam olan eski kolej arkadaşını."

"Artık bomboş olan eve geri dönerken yürüyerek gittiğimi hatırlıyorum, bir zamanlar bir köy olan ve şimdi Alman müteahhitlerin parça parça arazilerin üzerlerine derme çatma teneke evler yapıp, ilkel bir kasabaya benzeyen çirkin bir görüntüye çevirdikleri yerlerden geçtim. Etrafımdaki her yolun sonu tam tabiriyle tecavüze uğramış arazilere çıkıyor, moloz yığınları ve upuzun büyüyüp gitmiş ıslak yabani otların bittiği tarlalarda son buluyordu. Parlak kaygan kaldırımda yürürken kendimi sanki kapkara, kasvet saçan bir figür gibi gördüğümü ve içinde bulunduğum ortamın sefil, tamamen ticari çıkarcılık kokan saygınlığından ne kadar uzak olduğuma ilişkin tuhaf bir duygu hissettiğimi hatırlıyorum. Babam için azıcık bile üzgün değildim. O, benim için, kendi aptalca duygusallığının kurbanı olmuş bir adamdı. Aslında benim meselem değildi ama o günkü ikiyüzlülük ortamı onun cenazesine katılmamı gerektiriyordu.

"Gelgelelim High Caddesi'nde yürürken, on yıl önce tanıdığım bir kızla karşılaştım, bir an eski yaşantım gözlerimin önüne geldi. Bakışlarımız kavuştu. İçimden bir şeyler beni dönüp onunla konuşmaya zorladı. Son derece sıradan bir kızdı."

"Eski mekânları ziyaret etmek, her şey sanki bir rüya gibiydi. O zaman yalnız olduğumu, dünyadan ayrılıp ıssız bir yerlere geldiğimi henüz hissetmemiştim. Duygularımın kaybolduğunun farkındaydım ama bunu her şeyde varolan genel anlamsızlığa yormuştum. Döndüğümde yine odama girmek, gerçeğe geri dönüş yapmak gibiydi. İşte tanıdığım ve sevdiğim şeyler bunlardı. İşte araç gereçler, deney takımları hazır bekliyordu. Artık ayrıntıların ayarlanması dışında geriye pek bir zorluk kalmamıştı.

"Sana tüm o karmaşık işlemleri bir gün mutlaka anlatacağım, Kemp. Ama şimdi bu konulara girmemize gerek yok. Hatırlamak istediğimden dolayı hatırladığım birkaç husus dışında, çoğu o serseri herifin sakladığı defterlerde şifreli olarak yazılmış halde duruyor. O herifi mutlaka yakalamalıyız. O defterleri ondan geri almalıyız. Ama işin asıl kısmı kırılma katsayısı düşürülecek olan saydam nesneyi, daha sonra sana tüm detaylarıyla anlatacağım bir tür hava titreşiminin dalga yayan iki merkezinin arasına yerleştirmekten oluşuyor. Hayır, röntgen titreşimleri değil, bu türden, benimkinden başka tanımlanan bir titreşim olup olmadığını bilmiyorum ama yine de yeterince açıkça ortadalar. Bu arada iki küçük dinamoya gereksinim duymuştum, bunları da ucuz bir gaz motoruyla çalıştırıyordum. İlk deneyimi beyaz bir yünlü kumaş parçasıyla yaptım. Yün parçasının yumuşak, beyaz ışıltılar arasında titreyişini, sonra da bir duman halkası gibi yavaşça silinip ortadan kayboluşunu izlerken halimi görmeliydin."

"Bunu yaptığıma inanamıyordum. Elimi boşluğun üzerine koydum, yün parçası her zamanki katılığıyla orada duruyordu. Ama beceriksizce tuttuğum için onu yere düşürdüm. Tekrar bulmak için epeyce uğraştım. Sonra acayip bir olay oldu. Arkamda bir miyavlama sesi duydum, döndüğümde pencerenin dışındaki su deposunun kapağının üzerinde pislik içinde sıskası çıkmış bir kedi gördüm. Hemen aklıma bir fikir geldi. "Her şey hazır efendim" diyerek pencereye gittim ve onu açıp kediyi çağırdım. Mırıltılı sesler çıkararak yanıma geldi, zavallı hayvan neredeyse açlıktan ölmek üzereydi, ona biraz süt verdim. Tüm yiyeceğim odanın köşesindeki bir dolapta duruyordu. Sütünü içtikten sonra etrafı koklayarak odanın içinde gezinmeye başladı, kendini evinde hissetmeye çalıştığı belliydi. Görünmez kumaş parçası biraz keyfini bozmuştu, nasıl tıslandığını görsen hayret

ederdin. Ama onu tekerlekli karyolamın yastığı üzerine yatırıp, rahat etmesini sağladım. Sonra biraz yağladım, böylece kendi kendisini yalamaya başlamasına yardımcı oldum."

"Sonra da muameleden mi geçirdin?"

"Evet, onu muameleden geçirdim. Ama bir kediye ilaç vermeye çalışmak kesinlikle şaka götürecek bir şey değil, Kemp. Nitekim işlem başarısız oldu."

"Başarısız mı?"

"İki açıdan. Pençeler ve kedilerin gözlerinin arka tarafındaki o pigment tabakası yüzünden, neydi onun adı, biliyor musun?"

"Tapetum."

"Evet, aynen. Tapetum. Onun yüzünden işe yaramadı. Kanını beyazlatacak maddeyi verip, başka birtakım şeyler de yaptıktan sonra, hayvana afyon verdim ve onu, uyumakta olduğu yastıkla beraber aygıtların üzerine yerleştirdim. Her şey yavaşça silinip kaybolduktan sonra geriye gözlerinden iki küçük iz kaldı."

"Tuhaf!"

"Tarif bile edemem. Tabii ki sargılara sarılmış ve bağlanmıştı, böylece onu güvenceye almıştım ama kafası hâlâ dumanlıyken uyandı ve sıkıntıyla miyavlamaya başladı, sonra birileri gelip kapıyı çaldı. Gelen alt kattaki yaşlı kadındı, hayatta beyaz kedisinden başka bir şeyi olmayan, sarhoş suratlı yaşlı yaratık, benim bir kediyi kesip deney yaptığımdan kuşkulanmıştı. Ben de bir parça pamuğun üzerine biraz kloroform döktüm ve kediyi bayılttım, sonra da kapıyı açtım. 'Bir kedi sesi mi duydum?' diye sordu. 'Yoksa benim kedim mi?' Ona, 'Senin kedin burada değil' dedim nazikçe. Biraz kuşkuluydu, başını uzatıp arkamdan odaya bakmaya çalıştı; çıplak duvarlar, perdesiz pencereler, tekerlekli karyola, sallanıp duran gaz motoru ile titreşim noktalarının vızıltısı ve insanın genzini yakan o kloroform kokusu yüzünden odam

onun için fazlasıyla tuhaftı kuşkusuz. Ama sonunda inanmak zorunda kaldı ve geri döndü."

"Ne kadar sürdü?" diye sordu Kemp.

"Üç dört saat kadar... Kedi için. En son kemikleri ve yağları gitti ve renkli tüylerinin uç kısımları. Dediğim gibi gözün arka tarafı, ne tür bir renkli maddeden yapıldıysa, bir türlü gitmek bilmedi."

"İş bittiğinde dışarıda çoktan gece olmuştu, donuk gözleri ve pençeleri dışında bir şey görünmüyordu. Gaz motorunu durdurdum, hâlâ baygın yatan hayvanı el yordamıyla buldum ve okşadım, sonra da çok yorgun olduğum için onu görünmeyen yastığın üzerine bırakıp yatmaya gittim. Ama uyku tutmuyordu. Uykumun gelmesi için birtakım gereksiz ve amaçsız şeyler düşündüm, kafamda deneyi tekrar tekrar yeniden yaptım, sonra birden çevremdeki şeyler bulanıklaşıp kaybolmaya başladı, rüyamda ateşler içinde yatakta uzanmış yatıyordum, çok geçmeden üstünde durduğum yer kayboldu, böylece o çok iyi bildiğim ve iğrenç bir şekilde sürekli gördüğüm kâbusun içine düştüm. Saat iki civarı kedi miyavlayarak odada dolaşmaya başladı. Konuşarak onu susturmaya çalıştım, sonra ışıkları yakmaya karar verdim. Işığı yaktığımda yaşadığım şoku hatırlıyorum, ortada sadece yemyeşil parlayan yuvarlak gözler vardı, onların çevresinde ise hiçbir şey yoktu. Kediye biraz süt verebilirdim ama hiç süt kalmamıştı. Susmaya niyeti yoktu, kapının önüne oturup miyavlamaya başladı. Yakalamaya çalıştım, aklıma onu tutup pencereden atmak gibi bir fikir geldi ama yakalamak imkânsızdı, birden ortadan kaybolmuştu. Sonra odanın değişik yerlerinden miyavlama sesleri duydum. Sonunda pencereyi açtım ve onun çıkıp gitmesine izin verdim. Sanırım sonunda gitti. Bir daha da onu hiç görmedim."

"Sonra, neden olduğunu ancak Tanrı bilir, yine babamın cenazesini ve o kasvetli, rüzgârlı yamaçları düşünmeye baş-

ladım, gün ağarıncaya kadar öylece yattım. Derken, böyle boş yere yatıp uyumaya çalışmanın yararsız olduğunu anladım ve kapımı kilitleyip çıktım, sabahın erken saatlerinde sokaklarda dolaşmaya başladım."

"Yani bana şu an dışarıda gezen görünmez bir kedi olduğunu söylüyor olamazsın!" dedi Kemp.

"Eğer hâlâ ölmediyse öyle" dedi Görünmez Adam. "Neden olmasın?"

"Neden olmasın mı?" dedi Kemp. "Sözünü kesmek istememiştim."

"Büyük olasılıkla şu an ölmüştür" dedi Görünmez Adam. "Ama o günden dört gün sonrasına kadar hayatta olduğunu biliyorum, Great Titchfield Caddesi'ndeki bir ızgaradan aşağı düşmüştü, çünkü ızgaranın başında miyavlama sesinin nereden geldiğini bulmaya çalışan bir kalabalık görmüştüm."

Bir dakika kadar sessiz kaldı, sonra tekrar anlatmaya başladı:

"Değişimden önceki sabahı çok net hatırlıyorum. Great Portland Caddesi'nden yukarı çıkmış olmalıyım. Albany Caddesi'ndeki kışlayı ve atlı askerlerin dışarı çıkışlarını hatırlıyorum, sonunda kendimi çok hasta ve tuhaf hissedip Primrose Hill'in tepesinde güneşte otururken bulmuştum. Güneşli bir ocak günüydü, bu yılki kardan önceki, güneşli ama havanın ayaz olduğu o günlerden biriydi. Yorgun beynim, içinde bulunduğum durumla ilgili bir hareket planı yapmaya çalışıyordu. Şu an hedefim neredeyse avcumun içindeyken, ona ulaşmanın oldukça yetersiz olacağını fark etmek beni şaşırtmıştı. Gerçekten bitmiştim, neredeyse dört yıl boyunca durmadan çalışmanın o yoğun stresi, beni artık herhangi bir şey hissedemeyecek halde bırakmıştı. Hissizleşmiştim, *gizlice* babamın beyazlamış saçlarının toprağa gömülüşünü planlamaya bile kalkıştığım o acı içindeki ilk coşkulu araştırmalarımı, o keşif tutkusunu hatırlamaya ça-

lışıyordum. Ama hiçbir şey fayda etmiyordu. Net bir şekilde bunun çok çalışmaya ve uykusuzluğa bağlı, geçici bir durum olduğunu algılayabiliyor ve ilaçla ya da dinlenmekle enerjimi toplayabileceğimi görebiliyordum."

"Net bir şekilde düşünebildiğim tek şey bu işin artık sonuca erdirilmesi gerektiği idi, bu sabit fikir hâlâ beni yönetiyordu. Ama param bitmek üzere olduğu için, bu kısa süre içinde olmalıydı. Çevreme, oyun oynayan çocuklara ve onları seyre'den kızlarla dolu yamaca baktım, o sırada görünmez bir adamın hayatta sahip olabileceği, akıllara durgunluk veren tüm o avantajları hayal ettim. Bir süre sonra sürünerek eve vardım, biraz yemek yiyip kuvvetli dozda striknin* aldım ve henüz daha düzeltilmemiş olan yatağımın üzerine giysilerimle uzanıp, uykuya daldım. Striknin insanın içindeki uyuşukluğu atmak için gerçekten çok güzel bir ilaç, Kemp."

"Şeytan gibi desene şuna" dedi Kemp. "Şişeye konmuş taş devri adamı gibi."

"Aşırı zinde ama biraz gergin uyandım. Bunun nasıl bir şey olduğunu biliyor musun?"

"Bilirim o durumu."

"Kapıyı çalan birileri vardı. Gelenler sürekli sorular sorup, tehditler yağdıran ev sahibimdi, yanında uzun, gri bir palto ve yağlı terlikler giymiş yaşlı bir Leh Yahudisi vardı. Bana gece boyunca bir kediye işkence ettiğimi söyledi, bundan eminmiş... Anlaşılan yaşlı kadının dili konuşmadan durmamıştı. Bu yüzden ne olup bittiğini öğrenmekte ısrar ediyor ve bu ülkede hayvanlara işkence edip onları kesenlere karşı çok sert yasalar uygulandığını söylüyordu, bu konuda duyarlı olmalıydı. İçeride kedi olduğunu inkâr ettim. Ama bana,

* Kargabüken ağacının tohumlarından elde edilen, organik hücreleri bozarak harap eden zehirli bir alkoloid. Az miktarda kullanıldığında tıpta ilaç olarak istifade edilir. Hayvan hakları kuruluşlarının karşı çıkmasından önce, sokak hayvanlarının itlafında kullanılırdı. (y.h.n.)

küçük gaz motorunun titreşimlerinin evin her yerinden duyulduğunu söyledi. Bu tabii ki kesinlikle doğruydu. Yanımdan geçip odaya girdi. Alman gümüşünden çerçeveli gözlüğünün camları ardından çevreyi incelemeye koyuldu, o an gizli sırrıma dair herhangi bir şey öğrenebileceğini düşünüp, birden dehşete kapıldım. Onunla, özellikle ayarladığım damıtma gereci arasında durmaya çalışıyordum ama bu, onun daha da meraklanmasına yol açmıştı. Ne yapıyordum? Neden hep böyle yalnızdım ve gizli gizli çalışıyordum? Bu yasal mıydı? Tehlikeli miydi? Normal kira dışında bir şey ödemiyordum. Onun pansiyonu biraz kötü şöhrete sahip bir mahallede olsa da, hep en saygıdeğer yer olmuştu. Birden sinirlerim boşaldı. Ona dışarı çıkmasını söyledim. İtiraz etti ve içeri girmeye hakkı olduğuna ilişkin birtakım laflar geveledi. Çok geçmeden onu yakasından kavradım, o sırada bir şeyler yırtıldı, sonra ev sahibimin döne döne kendi koridoruna fırladı. Kapıyı hızla çarpıp kapattım, kilitledim ve sinirden titreyerek bir yere oturdum."

"Dışarıda bir gürültü kopardı ama hiç ilgilenmedim, çok geçmeden de çekip gitti."

"Ama tabii ki bu olay her şeyi krize sokmuştu. Bundan sonra bana ne yapacağını, dahası neler yapabilecek gücü olduğunu bilmiyordum. Yeni bir daireye taşınabilirdim ama bu hem gecikme anlamına geliyordu, hem de yirmi pound kadar bir param kalmıştı. Üstelik çoğu bankadaydı ve taşınmayı karşılamam mümkün değildi. Bu durumda en iyisi ortadan kaybolmaktı. Ama sonra bir soruşturma yapılacak ve odam yağmalanacaktı. Buna karşı koymam imkânsızdı.""- Çalışmamın açığa çıkmasını ya da tam sonuca ulaşmak üzereyken çalışmamın yarıda kalacağını düşününce, sinirlenip harekete geçtim. Şu an o serseri herifin elinde olan notlarla dolu üç defterim ve çek defterimle hemen dışarı fırladım ve bunları en yakın postaneden Great Portland Caddesi'ndeki

paket ve mektup taşıyan bir kargo şirketine gönderdim. Dışarı çıkarken sessiz olmaya çalışmıştım. Ama içeri girerken ev sahibimin sessizce yukarı çıkmakta olduğunu fark ettim, kapının kapandığını duymuş olmalıydı. Merdiven sahanlığında arkasından koşarak geldiğimi fark ettiğinde sıçrayarak öyle bir yana çekildi ki, onun o halini görsen çok gülerdin. Ben yanından geçip giderken bana öylece bakakalmıştı, kapımı hızla çarparak kapattım ve bütün evi titrettim. Onun ayaklarını sürüyerek benim katıma çıktığını, biraz durakladıktan sonra tekrar aşağı indiğini duydum. Hemen hazırlıklarımla ilgili çalışmaya başladım."

"O akşam ve gece boyunca çalışıp her şeyi bitirdim. Kanın rengini yok eden ilaçların insanı hasta eden, uyutucu etkisi altında otururken, kapı üst üste çalındı. Ses kesildi, ayak sesleri uzaklaştı ve geri geldi, sonra kapı tekrar çaldı. Kapının altından bir şeyi, mavi bir kâğıdı atmaya çalışıyorlardı. Sonra öfkeden kudurmuş bir halde yerimden kalktım, gittim ve kapıyı ardına kadar açtım. 'Yine ne var?' diye sordum."

"Ev sahibimdi, elinde evden çıkmam için protesto gibi uyarı türünden bir şey vardı. Kâğıdı bana uzattı, o sırada sanırım ellerimde tuhaf bir şey gördü ve hemen gözlerini kaldırıp yüzüme dikti."

"Bir an için ağzı açık kaldı. Sonra anlaşılmaz bir şeyler bağırdı ve elindeki mumla birlikte yazıyı yere düşürdü, bunun üzerine karanlık koridorda el yordamıyla merdivenlere doğru yöneldi. Ben de kapıyı kapatıp kilitledim ve aynanın yanına gittim. İşte o zaman onun dehşete düşmesinin nedenini anladım. Yüzüm kireç gibi bembeyazdı. Ama her şey çok korkunçtu. Acı çekeceğimi beklemiyordum. İşkenceyle dolu, ıstıraplı, hastalıklı bir gece geçirdim. Ateşler içinde yanıyordum, bedenim sanki alev almış gibiydi ama dişlerimi sıkıyordum, oracıkta amansız bir ölü gibi yatıyordum. Şimdi kedinin kloroform koklayana dek neden öyle inlediğini an-

layabiliyordum. Odamda yalnız ve kimsenin dikkatini çekmeksizin yaşadığım için şanslıydım. Hıçkırarak ağladığım, inlediğim ya da kendi kendime konuştuğum zamanlar oluyordu. Ama dayandım. Sonunda bayılmışım, karanlıkta bitkin bir halde uyandım."

"Acı sona ermişti. Kendimi öldürmekte olduğumu düşündüm ama umurumda değildi. O sabahki şafağı, ellerimin buzlu cam gibi oluşunu, artık saydamlaşan gözkapaklarımı kapasam da, sonunda ellerimin, içinden odamın hasta edici boyuttaki dağınıklığını görebileceğim noktaya gelinceye kadar ve güneş yükseldikçe daha berrak, daha ince hale geldiklerini görmenin tuhaf dehşetini yaşadığımı hiç unutmayacağım. Kollarım ve bacaklarım cam gibi olmuştu. Kemiklerim ve atardamarlarım silinip kaybolmaya başlamış ve küçük beyaz sinirler gitmişti. Dişimi sıktım ve sonuna kadar orada yatmaya devam ettim. Sonunda tırnaklarımın soluk ve beyaz renkte ölü hücrelerden oluşan uçları ile parmaklarımın üstündeki kahverengi asit lekesi kalmıştı."

"Zorlukla ayağa kalktım. Başlangıçta hiç göremediğim bacaklarımın üzerinde yürümeye çalıştığım için bir bebek kadar acizdim. Güçsüz ve çok açtım. Gidip tıraş olduğum aynamda boşluğa baktım, gözlerimin retinalarının arkasında iyice zayıflamış, sisten bile daha silik görünen bir pigment hücresinden başka bir şey kalmamıştı. Görebilmek için masaya dayanıp, alnımı aynaya bastırmak zorunda kalmıştım. Bu yüzden, ancak çılgınca bir çabayla kendimi araç gereçlerin yanına sürükleyip, işlemi tamamlayabildim."

"Bütün sabah uyudum, gözlerime gelen ışığı kesmek için çarşafı üstüme çektim, öğleye doğru yine bir kapı sesi ile uyandım. Tekrar gücümü toplamıştım. Oturup, dışarıyı dinledim ve bir fısıltı duydum. Ayağa fırladım ve mümkün olduğunca gürültü etmemeye çalıştım, araç gereçlerimi sökerek, bağlantılarının tahmin edilmesini önlemek için,

odanın içine dağıtmaya başladım. Çok geçmeden kapı tekrar çaldı, önce ev sahibimin, sonra başka iki kişinin sesi duyuldu. Zaman kazanmak için yanıt verdim. Elime görünmez kumaş parçasıyla bir yastık geldi, pencereyi açıp, onları su deposunun kapağının üstüne fırlattım. Pencereyi açarken, kapıdan şiddetli bir gürültü geldi. Biri kilidi kırmak için kapıya yüklenmiş olmalıydı. Ama birkaç gün önce taktırdığım kalın kapı sürgüleri bu girişimi engellemişti. Yine de bu beni ürkütüp sinirlendirmişti. Titremeye ve alelacele hareket etmeye başladım."

"Odanın ortasına birkaç kâğıt parçası, saman, paket kâğıdı gibi şeyler yığarak gazı açtım. Kapıya deli gibi vuruyorlardı. Kibritlerin yerini bulamıyordum. Öfkeyle ellerimi duvara vurdum. Gazı tekrar kapattım, pencereden su deposunun kapağının üstüne çıktım, çok yavaşça pencereyi indirdim ve birazdan olacakları izlemek için oturdum, görünmezdim ve güvendeydim ama öfkeden titriyordum. O sırada kapının tahtalarından birini yardıklarını gördüm, çok geçmeden sürgülerin vidalarını söküp atmışlar ve açık kapı aralığında dikilmişlerdi. Bunlar ev sahibim ve onun biri yirmi diğeri de yirmi üç, yirmi dört yaşlarındaki yapılı genç adamlar olan iki üvey oğluydu. Onların arkasında da alt kattaki o yaşlı cadı karı duruyordu."

"Odanın bomboş olduğunu gördüklerinde ne kadar şaşırdıklarını tahmin edersin. Genç adamlardan biri hemen pencereye atıldı, onu açtı ve dışarı baktı. Çevrede dolaşan bakışları ve kalın dudaklı, sakallı yüzü, yüzümün otuz santim ötesine kadar gelmişti. Yumruklarımı sıkıp onun o aptal suratına vurmamak için kendimi zor tutuyordum. Doğrudan benim içimden bakıyordu. Onun yanına gelen diğerleri de aynı şekilde içimden bakıyorlardı. Yaşlı adam gidip yatağın altını araştırdı, sonra hepsi birden dolaba doğru koştu. Yidiş ve Doğu Londra lehçesi karışımı bir dille konuşuyorlardı,

uzun uzun tartışmak zorunda kaldılar. Sonunda onlara yanıt vermediğime, hayal güçlerinin onları aldattığına karar verdiler. Pencerenin dışında oturmuş bu dört kişiyi izlerken sinirim geçmiş, yerini tuhaf bir gurur duygusuna bırakmıştı, çünkü yaşlı kadın da içeri girmiş bir kedi gibi kuşkuyla etrafına bakarak, benim davranışlarım doğrultusunda kafasında oluşan bilmeceyi çözmeye çalışıyordu."

"Bozuk lisanından anladığım kadarıyla yaşlı adam, yaşlı kadınla birlikte benim hakkımda aynı düşünceyi paylaşıyordu ve benim hayvan kesip onlar üzerinde deney yapan biri olduğum kanaatine varmışlardı. Oğulları ise bozuk bir İngilizceyle benim bir elektrikçi olduğumu, dinamo ve radyatörlerle ilgilendiğimi söyleyerek, onların bu düşüncelerine karşı çıkmışlardı. Sonradan fark ettiğim gibi ön kapıyı sürgülemiş olsalar da, benim geleceğimi düşünerek korkuyorlardı. Yaşlı kadın dolabın ve yatağın altını araştırdı, gençlerden biri de bacaya hava giriş çıkışını kontrol eden tahtayı kaldırıp, bacadan yukarı baktı. O sırada aynı evde kaldığımız kiracılardan biri, karşı odayı bir kasapla paylaşan seyyar meyve ve sebze satıcısı sahanlıkta belirdi, onu da içeri çağırıp birtakım anlaşılmaz şeyler konuştular."

"Aniden iyi eğitimli bir açıkgözün eline düşerlerse, radyatörlerin sırrımın açığa çıkmasına çok yardımcı olabileceklerini fark ettim ve bir fırsatını kollayıp odaya girdim, sonra da küçük dinamolardan birini durmakta olduğu diğerinin üzerinden devirip iki aleti de parçaladım. Daha onlar düşen dinamonun tıngırtısını açıklamaya çalışırlarken, odadan sıvışarak yavaşça alt kata indim."

"Salonlardan birine gittim ve onlar aşağı ininceye kadar bekledim, hâlâ bir şeyler iddia edip tartışıyorlardı, hepsi odamda hayal ettikleri gibi korkunç bir şeyler bulamadıkları için hayal kırıklığına uğramıştı ve bu durumda bana saygı duymaları gerektiği için biraz şaşkın oldukları görülüyordu.

Bir kutu kibrit alıp tekrar yukarı çıktım, kâğıtlarla süprüntülerden oluşan yığını yaktım, sandalyelerle yatak takımlarını da ateşin yanına koydum, kauçuk bir boruyla gazı da ateşin bulunduğu yere doğru yönelttim. Odaya son bir kez el sallayıp veda ettikten sonra, oradan ayrıldım."

"Yani evi ateşe verdin!" diye bağırdı Kemp.

"Ateşe verdim. İzlerimi gizlemenin tek yolu buydu, zaten sigortalı olduğundan kuşkum yok. Ön kapının sürgülerini sessizce açıp sokağa çıktım. Görünmez biriydim ve görünmezliğin bana verdiği olağanüstü avantajları daha yeni yeni fark etmeye başlıyordum. Şimdiden kafamın içi artık özgürce yapabileceğim tüm o çılgınca ve müthiş şeylerin planlarıyla doluydu."

oxford caddesi'nde

"İlk kez aşağı inerken, ayaklarımı göremediğim için, hiç beklemediğim bir güçlük yaşamıştım; iki kez tökezledim, sürgüyü tutmaya çalışırken de üzerimde alışık olmadığım bir beceriksizlik vardı. Ama aşağı bakmayarak sokağın zemininde yeterince düzgünce yürümeyi başarmıştım."

"Mutluluktan kendimden geçmiş gibiydim, diyebilirim. Kendimi körlerle dolu bir kentte görebilen ve ses çıkarmayan elbiseler içinde, yalınayak yürüyen bir adam gibi hissediyordum. Birden içimde, insanlara şaka yapıp onları ürkütmek, adamların sırtına vurup kaçmak, şapkalarını kafalarından düşürmek ve bu olağanüstü avantajım sayesinde eğlenmek için şiddetli bir istek duydum. Ama daha (o büyük kumaş mağazasının hemen yanında eşyalarımın olduğu) Great Portland Caddesi'ne henüz varmıştım ki, bir şangırtı sesi duyuldu, bir şey arkamdan şiddetle çarptı, arkama dönünce soda şişeleriyle dolu bir küfe taşıyan ve taşıdığı yüke gözlerini dikmiş şaşkınlıkla bakan bir adam gördüm. Darbe gerçekten çok canımı yakmıştı ama adamın şaşkınlığı karşısında dayanamayıp bir kahkaha patlattım. 'Şeytan küfenin içinde' dedim ve birden küfeyi elinden çekip aldım. Adam küfeye hâkim olamayarak bıraktı, ben de bütün o yükü havaya savurdum."

"Ama bir meyhanenin önünde duran salak arabacının biri, aniden küfeye doğru koşturmaya başladı, uzattığı parmaklarıyla beni kulağımın altından yakaladı, feci halde canım yanmıştı. Bütün o yükü büyük bir şangırtıyla arabacının üzerine bıraktım. Sonra çevremi saran bağırışlar ve yaklaşan ayak sesleriyle dükkânlardan çıkan insanları, duran arabaları görünce kendi kendime ne yaptığımın farkına vardım, aptallığıma homurdanarak sırtımı bir dükkânın vitrinine dayadım ve karışıklıktan yararlanarak sıvışıp kaçmaya hazırlandım. Bir an için kalabalığın içinde sıkışıp kalabilir ve kaçınılmaz bir şekilde keşfedilebilirdim. Kasap çırağını itip geçtim, o da şans eseri kendisini yana atan hiçliğe dönüp bakma gereği duymadı. Sonra da arabacının dört tekerlekli arabasının arkasından sıvıştım. Meseleyi sonradan nasıl hallettiklerini bilmiyorum. Mutlu bir tesadüf eseri yol bomboştu, yol boyunca koşturdum ve olayın bende uyandırdığı yakalanma korkusuyla nereye gittiğime pek bakmadan Oxford Caddesi'nin akşamüstü kalabalığının içine daldım."

"Kalabalığın arasına karışmaya çabaladım ama benim giremeyeceğim kadar yoğun ve sıkışıktı, bir saniye sonra ayaklarıma basıp geçmeye başlamışlardı. Yolun kenarındaki su birikintisine girdim: ama buradaki taşların sertliği ayaklarımı acıtmıştı, hemen ardından yavaş yavaş giden iki tekerlekli bir arabanın oku, tam kürek kemiğimin altını sertçe dürtüp geçti ve bana zaten yeterince itilip kakılmış, dürtülmüş olduğumu hatırlattı. Sendeleyerek faytonun önünden çekildim, tam o sırada çırpınır gibi bir hareketle bir bebek arabasından kaçınıp, kendimi arabanın arka tarafında buldum. Yerinde karar vermem sayesinde kurtuldum. Araba yavaşça ilerlerken, maceramın ne şekle döndüğüne hayretler içinde kalıp, tüylerim ürpermiş vaziyette arabanın dümen suyundan gittim. Sadece tüylerim ürpermemişti, aynı zamanda tir tir titriyordum. Aslında havanın açık olduğu bir ocak günüydü

ama ben anadan doğma bir haldeydim ve yolun üzerindeki ince çamur tabakası bile neredeyse buz tutmak üzereydi. Şu an bana aptalca geliyor ama o zaman, saydam bile olsam hava durumundan ve onun yarattığı sonuçlardan etkilenebileceğimi hiç hesaba katmamıştım."

"Sonra aklıma parlak bir fikir geldi. Koşarak bir faytona yetişip içine atladım. Hem çok ürkmüş hem de fena halde titriyordum, nezlenin ilk belirtilerini hissettiğimde hapşırmamak için durmadan burnumu çekiyordum, sırtımın orta yerindeki ezikleri de epey hissetmeye başlamıştım, bu halde Oxford Caddesi boyunca arabayla gittim, sonra da Tottenham Court Yolu'na geçtim. O an içinde bulunduğum ruh hali, daha on dakika önce içinde yüzdüğüm duygulardan tabii ki çok farklıydı. Görünmezlik böyle bir şeydi işte! O anda aklımdaki tek düşünce bu tersliği nasıl atlatabileceğim idi."

"Yavaşça Mudie's'in yanından geçiyorduk, elinde beş altı adet sarı etiketli kitap bulunan uzun boylu bir kadın benim faytona el etti, ona yakalanmamak için son anda kendimi arabadan dışarı attım, bu arada kaçarken yanımdan bir tramvay geçti son vagonu kıl payı sıyırdım. Yolun orta yerinden Bloomsbury Meydanı'na doğru koşmaya başladım amacım müzeyi geçip kuzeye doğru yönelmek ve böylece daha sakin bir bölgeye ulaşmaktı. Aslında öyle dayanılmaz derecede üşümüş değildim ama içinde bulunduğum durumun tuhaflığı sinirlerimi o kadar fena bozmuştu ki koşarken kendi kendime sızlanıyordum. Meydanın kuzey köşesindeki Eczacılar Birliği binasından küçük beyaz bir köpek fırladı ve burnu yerde koklaya koklaya bana doğru yöneldi."

"Gören bir adamın zihni için gözleri ne anlama geliyorsa, bir köpeğin burnu da onun için zihni anlamına gelir, bunu daha önce fark etmemiştim. Köpekler bir insanın kokusuna doğru yönelip ancak öyle onun davranışlarını algılayabiliyorlardı ve bu, insanların birbirlerini görerek algıladıkları

yöntemle aynıydı. Bu hayvan da havlamaya, atlayıp zıplamaya başlamıştı, anladığım kadarıyla bunun nedeni de, açık ve net olarak beni fark ettiğini göstermeye çalıştığı içindi. Omzumun üzerinden geriye bakarak Great Russell Caddesi'nden geçtim, daha ne kadar zamandır koşmakta olduğumu fark edemeden Montague Caddesi'nde epeyce yol almıştım."

"Sonra boru gibi nefesli bir aletle çalınan bir müzik sesi duydum ve caddenin ilerisine doğru baktığımda, Russell Meydanı'ndan çıkmış bulunduğum yöne doğru yaklaşmakta olan bir grup kırmızı gömlekli insan gördüm. Önlerindeki bayraktan bunun Kurtuluş Ordusu* olduğunu anladım. Bu durumda yolun ortasında şarkılar söyleyenlerin ve kaldırımlarda durup onlarla alay edenlerin oluşturduğu yoğun kalabalığın arasından geçmeyi ümit etmem bile mümkün değildi. Evden tekrar uzaklaşmaktan ve geri dönmekten korkuyordum, çok acele bir kararla müzenin parmaklıklarına bakan bir evin mermer basamaklarına tırmandım ve kalabalık geçene kadar orada öylece bekledim. Şans eseri beni takip eden köpek de bandonun sesini duyunca durdu, bir an tereddüt etti, sonra kuyruğunu kıstırıp tekrar Bloomsbury Meydanı'na doğru kaçtı."

"Sonunda, 'Ne zaman göreceğiz yüzünü O'nun?' diye bangır bangır bağırarak yürüyen ve hâlâ ne kadar alay konusu olduklarının farkında olmayan bando, burnumun dibine kadar gelmişti ve kalabalığın gelgitleri yanımdaki kaldırımı süpürüp geçene kadar benim için zaman bitmek bilmiyordu. Etrafı inleten davulun sesi güm, güm, güm diye beynimin içinde yankılanıyordu. O sırada hemen parmaklıkların yanında duran iki afacanı fark etmemiştim. 'Gördün

* 1865 yılında İngiltere'de William Booth tarafından kurulmuş olan sosyal ve dinsel örgüt. Bazı Protestan ilkelere aşırı bağlı olan bu örgütün temel ilkesi fakirlere yardım ederek Hıristiyanlığı yeniden yaymaktır. (y.h.n.)

mü?' dedi biri. 'Neyi gördüm mü?' diye sordu diğeri. 'İşte şunları. Ayak izlerini. Çamurda birinin çıkardığı yalınayak ayak izleri bunlar.' " "Aşağı baktım ve yaramazların durmuş, henüz yeni beyazlatılmış oldukları belli olan basamaklarda bıraktığım ayak izlerine baktıklarını gördüm. İnsanlar geçerken onları dirsekleriyle itip kakıyorlardı ama onlar akılları iyice karışmış bir halde ayak izlerine bakakalmışlardı. 'Güm, güm, güm, ne zaman, güm, göreceğiz, güm, yüzünü, güm, güm.' 'Yalınayak birinin bu basamaklardan çıktığı belli işte, eğer öyle değilse ben de hiçbir şey bilmiyorum demektir' dedi birisi. 'Bir daha da inmemiş, üstelik ayakları da kanıyormuş.' "

"Kalabalığın büyük bir kısmı geçip gitmişti. 'Şuraya bak, Ted' dedi genç dedektiflerden küçük olanı, hayretler içinde kalmış tiz bir sesle, dosdoğru ayaklarımı işaret etti. Aşağı baktım ve o anda, ayaklarıma sıçrayan çamurların çizdiği kabataslak bir kroki şeklinde belli belirsiz görünür olduğumu fark ettim. Birden taş kesildim."

"'Vay be ne acayip bir şey bu' dedi büyük olanı. 'Çok tuhaf! Hayalet ayaklar gibi bir şey, değil mi?' Bir an tereddüt etti, sonra da bir elini uzatıp yaklaştı. Oğlanın neye doğru uzandığını fark eden bir adam yanlarında bitti, sonra da bir kız. Oğlanın bana dokunmasına bir saniye kalmıştı. Hemen ne yapmam gerektiğini fark ettim. Oğlana doğru bir adım attım, çocuk çığlık çığlığa geri kaçtı, ben de hızla kendimi yandaki evin sütunlu girişine attım. Ama küçük oğlan hareketlerimi izleyebilecek kadar keskin gözlüydü, ben daha basamaklardan inip kaldırıma çıkmadan, yaşadığı şaşkınlıktan çabucak arınmış ve bir çift ayağın duvardan atlayıp geçtiğini bağırmaya başlamıştı."

"Bunun üzerine hemen yandaki evin önüne doğru koşturdular ve alt basamakta, kaldırımın üzerinde benim yeni ayak izlerimin belirdiğini gördüler. 'Neler oluyor?' diye sordu

biri. 'Ayaklar! Bakın! Koşan ayaklar!' Peşimden koşan üçlü dışında, herkes Kurtuluş Ordusu'nun arkasından akıyordu ve bu sadece beni değil, peşimdeki takipçilerimi de engelliyordu. Genç bir delikanlının üzerine yuvarlanmayı göze alıp aradan sıyrıldım, çok geçmeden ayak izlerimin peşi sıra gelen altı yedi kadar şaşkın insanla Russell Meydanı'ndaki dairenin çevresinde dönüyorduk. Şans eseri diğerlerine açıklama yapacak vakitleri olmamıştı, aksi halde bütün kalabalık benim peşime düşebilirdi."

"İki defa köşelerin çevresinde hızla döndüm, üç defa yolu boydan boya koştum, izlerimin üzerinde geri döndüm, sonra ayaklarım ısınıp kuruduğu için çamur izleri kaybolmaya başladı. Sonunda soluk alacak bir aralık buldum ve ayaklarımı ellerimle silip temizledim, artık çamurlardan tamamen kurtulmuştum. Beni kovalayanları son gördüğümde on ya da on iki kişi kadar küçük bir gruptular. Şaşkınlıkla koşarken Tavistock Meydanı'ndaki bir su birikintisine bastığımda oluşan ve yavaşça kurumakta olan bir ayak izine takılmışlardı, onlara Crusoe'un ıssız keşfi kadar izole ve anlaşılmaz gelen bir ayak izine." "Ama bu koşturmaca biraz olsun ısınmamı sağlamış ve o taraflarda daha az kalabalık olan yolların oluşturduğu bir labirentten geçerken, çok daha iyi bir cesaretle yoluma devam edebilmiştim. Sırtım artık kaskatı kesilmişti, fena halde ağrıyordu, boğazımı sıkan arabacının parmakları yüzünden bademciklerim acıyordu, adamın tırnakları boynumun derisini yırtmıştı, ayaklarım da müthiş derecede ağrıyordu ve birindeki kesik yüzünden topallıyordum. Kör bir adamın bana doğru yaklaştığını son anda fark ettim, keskin duyularıyla varlığımı hissetmesinden korktuğum için topallayarak kaçtım. Bir ya da iki kez kazayla birilerine çarptım ve insanları kulaklarında çınlayan anlaşılmaz küfürlerle şaşkın bir halde bıraktım. Sonra yüzüme sessizce ve yavaşça düşen bir şeyler çarptı. Çok geçmeden meydanın

çevresi yavaş yavaş yağan kar tanelerinin oluşturduğu ince bir örtüyle kaplandı. Üşütmüştüm ve ne kadar tutmaya çalışsam da arada bir hapşırmamı engelleyemiyordum. Karşıma çıkan, havaya dikilmiş burnuyla meraklı meraklı etrafı koklayan her köpek dehşete kapılmama neden oluyordu."

"Derken koşuşan adamlar ve oğlanlar geldi, önce biri, sonra diğerleri, koşarken bağrışıyorlardı. Yangın varmış. Benim pansiyonun olduğu yöne doğru koşuyorlardı. Caddenin aşağısına doğru bakınca çatıların ve telefon tellerinin üzerinde yükselen kara bir duman bulutu gördüm. Benim pansiyon yanıyordu, elbiselerim, araç gereçlerim, aslında beni Great Portland Caddesi'nde bekleyen çek defterimle, üç ciltlik not defterlerim dışında sahip olduğum her şey oradaydı. Yanıyorlardı! Yani kendi gemimi kendi ellerimle yakmıştım, bunu kim yapardı! Her yer alevler içindeydi."

Görünmez Adam durup düşünmeye başladı. Kemp sinirli bir ifadeyle pencereden dışarı şöyle bir baktı. "Evet?" dedi. "Devam et."

alışveriş merkezinde

"Böylece geçen ocak ayında çevremi sarmaya başlayan ve eğer üstümde birikmeye başlarsa beni ele verebilecek bir kar fırtınasıyla, yorgun, üşümüş, acı içinde, anlatılamayacak kadar sefil bir halde ve görünmezlik yeteneğime hâlâ inanıyor olsam da, artık eskisinin yarısı kadar ona güvenerek, kaderime yazılmış olan bu yeni hayatıma başladım. Bir sığınağım yoktu, elimde hiçbir şey yoktu, bu dünyada kendisine güvenebileceğim bir insan yoktu. Sırrımı açıklamak işimi bitirirdi, beni sadece ortalıkta gösterilecek nadir bir şey haline getirmekten başka bir işe yaramazdı. Yine de, yanımdan geçenlerden birine yaklaşıp anlatmak ve kendimi onun merhametine bırakmak da aklımdan geçmiyor değildi. Ama yaklaşma çabalarımın sonundaki dehşeti ve o zalimce şiddeti çok iyi biliyordum. Caddede herhangi bir plan yapamadım. Tek amacım kardan korunabilmek için bir barınak bulmak, üzerime giyecek bir şeyler bulup ısınabilmekti, ancak ondan sonra umutlarımı yeşertecek bir plan yapmayı düşünebilirdim. Ama benim için, benim gibi Görünmez biri için bile yan yana dizilmiş Londra evleri içlerine giremeyeceğim şekilde kilitli, sürgülü, mandallıydılar."

"Önümde açıkça görebildiğim tek bir şey vardı, o da şiddetli kar fırtınasının ve gecenin bana getireceği buz gibi soğuk ve sefaletti."

"Sonra aklıma parlak bir fikir geldi. Vakit kaybetmeden Gower Caddesi'nden Tottenham Court Yolu'na çıkan yollardan birine döndüm ve bir anda kendimi et ürünleri, bakkaliye, kumaş, mobilya, giysi ve yağlıboya resimler gibi süs eşyalarını bile bulabileceğin, içinde her şeyin satıldığı büyük bir tesis olan Omniums'un önünde buldum. Orayı bilirsin, tek mağaza gibidir ama aslında dolambaçlı, koca bir mağazalar yığınıdır. Kapıları açık bulabileceğimi ümit etmiştim, fakat kapalıydılar. Geniş giriş kapısının önünde beklerken, dışarıda bir yük arabası durdu, içinden üniformalı bir adam indi, şapkasında 'Omniums' yazan şu tipler vardır ya hani, işte bu da onlardan biriydi, her neyse, adam hemen kapıyı gürültüyle açtı, böylece ben de içeri girmeyi başardım. Sonra mağazadan aşağı doğru indim, içinden geçtiğim yer kurdeleler, eldivenler, çoraplar ve bunun gibi çeşitli tuhafiye eşyalarının satıldığı bir kısımdı, sonra buradan piknik sepetlerine ve hasır mobilyalara ayrılmış olan daha geniş bir bölüme ulaştım."

"Ama burada kendimi güvende hissedemiyordum, sağda solda dolaşıp duran insanlar vardı, yukarı katlardan birinde onlarca, yüzlerce karyolanın bulunduğu büyük bir bölümle karşılaşıncaya kadar endişe ve korku içinde ortalıkta dolaştım. Sonunda karyolaların ilerisinde katlanmış yün şilteler-den oluşan kocaman bir yığın olduğunu gördüm ve onların arasında dinlenebileceğim bir yer buldum. Bu bölümün ışıkları şimdiden yanmıştı ve yeterince de sıcaktı. Böylece kapanış saatine kadar ortada dolaşan dükkân sahipleri ve müşterilerden gözlerimi ayırmadan, olduğum yerde kalmaya karar verdim. Hazır bu şekilde kendimi gizlemeyi başarmışken mağazadan yiyecek ve giyecek de çalabileceğimi düşündüm, ayrıca mağazanın içinde dolaşabilir diğer kaynakları araştırabilirdim, belki bir yatağın üzerinde uyurdum. Bu oldukça akla yatkın bir plan gibi görünüyordu. Sargılar

içinde olsam da yüzüme bakılabilecek bir hale gelebilmek için, öncelikle giysi edinip biraz para bulmak, defterlerimi ve paketlerimi de beni bekledikleri yerden aldıktan sonra bir yerlerde bir pansiyon bulmak için, diğer insanlara kıyasla görünmez olmanın bana kazandırdığı avantajları tam anlamıyla kullanabileceğim, detaylı bir plan yapmalıydım."

"Kapanış saati çok çabuk gelmişti, pencerelerin storlarının kapandığını ve müşterilerin kapıya doğru yürümeye başladıklarını fark ettiğimde, şiltelerin üzerinde kendime yer bulalı henüz daha bir saatten fazla olmamıştı. Sonra bir grup becerikli delikanlı hatırı sayılır bir çeviklikle dağılmış olan malları toplamaya başladı. Kalabalık azalmaya başlayınca yattığım yerden çıkmış ve mağazanın daha az ıssız olan bölgelerine doğru dikkatlice gitmiştim. Delikanlı ve genç kızların gün boyunca sergilenen malları çok çabuk kaldırmış olmaları beni gerçekten bir hayli şaşırtmıştı. İçi mallarla dolu bütün o kutular, asılı duran kumaşlar, dantel kordonlar, bakkaliye kısmındaki tatlı kutuları ve benzeri şeyler indirilip, katlanıyor, düzenli kaplara yerleştiriliyordu. Dükkânın içine alınmayan her şeyin üzerine çuval bezi gibi kaba kumaştan örtüler geçiriliyordu. Ve en sonunda tüm sandalyeler ters çevrilerek tezgâhların üzerine konuyor, zemin tamamen boşaltılıyordu. Bütün bunları yapan gençler işlerini bitirdiklerinde ise, yüzlerinde daha önce bir tezgâhtarın yüzünde çok az rastladığım canlılık ifadesiyle kapıya doğru koşuyorlardı. Sonra etrafa talaş saçan ve ellerinde kovalarla süpürgeler taşıyan bir başka grup genç geldi. Yollarına çıkmamak için ortalıktan sıvışmak zorunda kaldım, bu sırada topuklarıma talaşlar battı. Bir süre işi bitmiş ve ışıkları söndürülmüş kısımlarda dolaşırken hâlâ süpürgelerin seslerini duyuyordum. Sonunda mağaza kapanalı bir saati geçtikten sonra kilitlenen kapıların sesleri duyuldu ve ortalığı derin bir sessizlik kapladı, kendimi tek başıma alışveriş merkezinin ko-

caman dükkânları, dolambaçlı galerileri ve sergi salonları arasında dolanırken buldum. Ortalık çok sessizdi, bir ara Tottenham Court Yolu tarafındaki girişlerden birinin yanından geçtiğimi ve yolda geçenlerin topuklarının tıkırtılarını dinlediğimi hatırlıyorum."

"İlk ziyaret ettiğim yer çorapların ve eldivenlerin satıldığı yerdi. Ortalık karanlıktı ve bir kibrit bulabilmek için deli gibi aranmak zorunda kaldım, sonunda küçük bir kasa tezgâhının çekmecesinde buldum. Sonra bir mum bulma ihtiyacı hissettim. Bir yığın paket kâğıdı yırtıp, birkaç çekmece ve kutuyu didiklemek zorunda kaldım. Ama sonunda aradığım şeyi buldum, kutunun üzerindeki etikette kuzu yünü külotlar ve kuzu yünü fanilalar yazıyordu. Sonra da çorap ve kalın bir yün atkı aldım, ardından giyim mağazasına giderek pantolon, ceket, palto ve kenarları aşağı doğru çekilen kâtip tarzı bir şapka aldım. Kendimi yeniden insan gibi hissetmeye başlamıştım, bir sonraki düşüncem de yiyecek olmuştu."

"Yukarı katta yiyecek içeceklerin bulunduğu bir bölüm vardı, oradan biraz soğuk et aldım. Cezvede biraz kahve kalmıştı, ocağı yakıp onu ısıttım. İkisi birden fena olmamıştı. Sonunda bir kuştüyü yorgan yığınına razı olmak zorunda kalmıştım, üzerimi örtecek bir battaniye aramak için dolanırken çikolataların ve meyve şekerlemelerinin olduğu bir bölüme rastladım, aslında benim için yeterli olandan çok daha fazlası vardı, üstüne bir de Burgonya şarabı buldum. Bu bölümün yanında bir oyuncak bölümü vardı, aklıma parlak bir fikir geldi. Palyaço burnu gibi birkaç yapay burun buldum, bilirsin işte, koyu renk bir gözlük bulmayı düşündüm. Ama Omniums'da gözlük satılan bir bölüm yoktu. Burnum da sorun olacaktı aslında, daha önce boyamayı düşünmüştüm. Ama bulduğum burun peruklara, maskelere ve bu tip şeylere aklımın takılmasına neden olmuştu.

Sonunda bir kuştüyü yorgan yığınının üstünde uyuyakaldım, çok sıcak ve rahattı."

"Uykuya dalmadan önceki son düşüncelerim, değişimden beri düşündüğüm en akla yakın şeylerdi. Fiziksel olarak sükûnet içindeydim ve bu, zihnimi de etkilemişti. Sabah bulduğum beyaz bir sargı ile yüzümü sararak, üzerimde giysiler olduğu için fark edilmeden kaçabileceğimi, aldığım paralarla, gözlük ve bu tip şeyler satın alabileceğimi, böylece kılık değiştirme işini tamamlayabileceğimi düşünüyordum. Sonunda, son birkaç gündür gerçekleşen bütün o olağanüstü olaylarla ilgili karmakarışık rüyalar içine gömüldüm. Rüyamda o çirkin, bodur Yahudi ev sahibimin evin odaları içinde bağırıp çağırdığını ve iki oğlunun şaşkınlık içinde çevrelerine bakındıklarını, sonra o buruşuk yaşlı kadının kedisini sorarken iyice yumru yumru olmuş yüzünü gördüm. Derken kumaşın kaybolduğunu gördüğüm andaki o tuhaf duyguyu hissettim yine. Böylece o rüzgârlı yamacın oraya, babamın üstü açık mezarının başında burnunu çekip duran yaşlı rahibin 'Topraktan toprağa, külden küle, tozdan toza' diyerek mırıldandığı yere geldim."

"'Sen de' dedi bir ses, bunun üzerine aniden mezara doğru çekilmeye başladım. Çırpındım, bağırdım, yas tutanlara yalvardım ama onlar taş kesilmiş gibi cenaze törenini izlemeye devam ediyorlardı. Yaşlı rahip de öyle, bütün ayin boyunca vızıldar gibi mırıldanmayı ve burnunu çekip durmayı hiç kesmemişti. Görünmez ve duyulmaz olduğumu fark ettim, o yüzden de karşı konulması mümkün olmayan o güçler beni bir çırpıda yakalayıvermişlerdi. Acı içinde kıvrandım, mezarın kenarına doğru çekildim, içine düştüğüm sırada tabutun içi bomboşmuş gibi çınladı ve arkamdan kürek dolusu çakıl taşlarının atıldığını hissettim. Kimse bana kulak vermiyordu, kimse beni fark etmiyordu. Heyecan içinde çırpınarak uyandım."

"Londra'nın o soluk şafağı sökmüştü, ortalığı pencerelerin stor perdelerinden süzülen külrengi, soğuk bir ışık kaplamıştı. Oturdum, bir an için nerede olduğumu kavrayamadım, çevremdeki tezgâhlarla, toplarca mal kümeleriyle, yastık yorgan yığınlarıyla, demir sütunlarla dolu burasının, neresi olabileceğini düşündüm. Sonra yavaş yavaş hatırlamaya başladım ve çok geçmeden konuşan insanların seslerini duydum."

"Sonra binanın epey alt kısımlarında, storların şimdiden açıldığı bir bölümün daha aydınlık ışığında, iki adamın yaklaşmakta olduğunu gördüm. Ayağa fırlayarak kaçacak bir yerler aradım, tam bu sırada hareketlerimin çıkardığı hışırtılı sesler beni fark etmelerine neden oldu. Bana kalırsa sessizce ve çabucak kaçan bir figür görmüş olmalılar. 'Kim o?' diye bağırdı birisi. 'Orada kal!' diye bağırdı diğeri. Hızla bir köşeyi döndüm ve on beşinde sırık gibi bir delikanlıyla yüz yüze geldim. Aslında yüzüm görünmüyordu ama birden bağırmaya başladı, ben de onu devirip geçtim, yanından hızla uzaklaştım, başka bir köşeyi daha döndüm ve yerinde bir içgüdüyle, kendimi yüzükoyun bir tezgâhın üstüne attım. Bir saniye sonra yanımdan koşarak geçen ayak sesleri duydum. 'Herkes kapıları tutsun!' diye bağırıp neler olduğunu soruyorlar ve birbirlerine beni nasıl yakalayacaklarını söylüyorlardı.""Yerde yatarken, korkudan ödüm kopmuştu. Fakat, biraz tuhaf görünse de, çoktan yapmış olmam gerektiği halde giysilerimi çıkarmak o anda aklıma gelmedi. Sanırım bunu yapamamamın nedeni giysilerimle kaçacağıma karar vermiş olmamdı, aklıma başka bir şey gelmiyordu. Sonra aşağıdan, o tezgâh kalabalığının olduğu yerden bir bağırış duyuldu. 'İşte orada!'"

"Ayağa fırlayıp tezgâhtan bir sandalye kaptım, sandalyeyi havada döndürerek, durmadan bağırıp çağıran o aptal herifin üzerine attım ve hemen dönüp koşmaya başladım,

bir köşeyi döndüğüm anda başka biriyle karşılaştım, onu da aynı şekilde fırıldak gibi döndürerek gönderdim ve merdivenlere doğru koştum. Ama adam ayakta kalmayı başarmıştı, 'Hey!' diye bağırdı ve hemen arkamdan merdivenlere koşup tırmanmaya başladı. Merdivenlerin yukarısında yığılmış çok sayıda, parlak renkli çanak çömlek vardı, neydi onların adı?"

"Resimli çömlekler" dedi Kemp.

"Hah! Resimli çömlekler. Evet, derken üstteki basamakta döndüm, uzanıp yığının içinden bir tane aldım ve üstüme doğru geldiği sırada bunu aptal herifin kafasına geçirdim. Bütün o çömlek yığını olduğu gibi gürültüyle aşağı indi, her taraftan koşuşturan ayak sesleri ve bağırışlar gelmeye başladı. Yiyecek içecek satılan bölüme doğru koştum, orada aşçıya benzer beyazlar giyinmiş bir adam vardı, o da bu kovalamacaya katıldı. Ümitsizce son bir dönüş yaptım ve kendimi birtakım lamba ve hırdavatın arasında buldum. Bu bölüme ait bir tezgâhın arkasına geçip aşçımı beklemeye başladım. Çok geçmeden kovalayanların en önünde bana doğru hamle yaparken, elime geçirdiğim bir lambayı midesine indirdim. Aşçı yere düştü, ben de tezgâhın arkasına çömeldim ve yapabildiğimce çabuk bir şekilde giysilerimi çıkarıp atmaya başladım. Palto, ceket, pantolon, ayakkabılar, hepsi tamamdı ama kuzu yününden bir fanila insanın tenine derisi gibi yapışıyor. Bu arada daha fazla adamın geldiğini duydum. Aşçım tezgâhın diğer tarafında sersemlemiş halde, korkudan ağzını bir santim bile açmadan öylece yatıyordu. Bir defa daha ağaçların arasından zorla çıkarılan korkak bir tavşan gibi fırlayıp, kaçmak zorunda kaldım."

"Birisinin, 'Bu taraftan memur bey!' diye bağırdığını duydum. Kendimi yine karyolaların olduğu depoda bir yığın giysi dolabının arasında buldum. Giysi dolaplarının arasında koşmaya başladım, birden yere kapaklandım, yerde yu-

varlanıp hiç bitmeyecek gibi müthiş bir uğraş vererek yün fanilamı sırtımdan çıkarmayı başardım ve tekrar özgür bir adam olarak ayağa kalktım, soluk soluğa kalmıştım, o sırada polisle dükkâncılardan üçünün köşeden bana doğru geldiklerini görüp, çok korktum. Külot ve fanilaya doğru hamle yaptılar ve pantolonumu yakaladılar. Genç adamlardan biri, 'Ganimetlerini döküp saçmış' dedi. 'Buralarda olmalı.' "

"Ama tabii bu kadar yaklaşmalarına rağmen beni bulamadılar."

"Bir süre giysilerimi kaybetmeme neden olan talihsizliğime söylenerek beni yakalamaya çalışmalarını izledim. Sonra yiyecek bölümüne gittim. Orada, bulunduğum durumu düşünmek için ateşin yanına oturdum."

"Kısa bir süre sonra iki çırak geldi, olanlar hakkında heyecanlı bir şekilde ve kendileri gibi aptallara özgü bir tarzda konuşmaya başladılar. Ganimetlerimi abartarak anlatmalarına ve nerede olabileceğim yönündeki diğer spekülasyonlara kulak misafiri oldum. Sonra tekrar planlar yapmaya başladım. Binanın üstesinden gelinmesi imkânsız olan zorlukları, özellikle de şu an, herkes uyanıkken, dışarıya herhangi bir ganimet taşımama izin vermiyordu. Bir paket yapıp, üzerine adres yazmanın mümkün olup olamayacağına bakmak için depoya indim ama fişleme sistemini anlayamadım. Saat on bir civarı, kar daha yağarken erimeye başladığı, hava da bir önceki güne nazaran daha güzel ve birazcık daha ılık olduğu için, Emporium'dan umudu kesip, tekrar dışarı çıkmaya karar verdim. Bir şeyler yapma isteğiyle öfkeden deliye dönmüştüm ama kafamda ne yapmam gerektiğine dair en küçük bir fikir yo u."

drury sokağı'nda

"Ama şimdi ne kadar zor durumda olduğumu anlamaya başlamışsındır" dedi Görünmez Adam. "Ne barınacak bir yerim ne de üzerime giyecek bir şeyim vardı. Giysi bulmak tüm avantajlarımı bir kenara itmek, kendimi tuhaf ve korkunç bir şey haline getirmek demekti. Hiçbir şey yiyemiyordum, yemek yemek ve karnımı henüz hazmedilmemiş bir şeyle doldurmak, tuhaf bir şekilde kendimi yeniden görünür hale getirmek demek olacaktı."

"Doğrusu hiç böyle düşünmemiştim" dedi Kemp.

"Ben de. Kar bana diğer tehlikeleri de hatırlatıyordu. Karda dışarı çıkamazdım, çünkü üzerimde birikip, beni ortaya çıkarabilirdi. Yağmur da beni ıslak bir insan müsveddesine, havada parıldayan bir insan yüzeyine, bir hava kabarcığına dönüştürebilirdi. Ve sis... Siste daha da bulanık bir kabarcık olurdum, tıpkı bir yüzey gibi, insan bedenini andıran yağlı bir parıltıya benzerdim. Üstelik Londra havasının içinde dolanıp durdukça topuklarım kirleniyor, havadaki is ve toz tenime yapışıyordu. Bu yüzden ne zaman görünür hale gelebileceğimi de bilemiyordum. Ama fazla uzun sürmeyeceği de belliydi."

"Bu iş Londra'da olmayacaktı.""Great Portland Caddesi tarafındaki gecekondu mahallerine gittim ve kendimi daha önce kaldığım caddenin ucunda buldum. Caddenin yarı

yolunda ateşe verdiğim evin hâlâ tüten dumanlarına bakan kalabalık olduğu için o tarafa doğru gitmedim. O anda en acil sorunum kıyafet bulmaktı. Yüzüme ne yapacağım konusu ise kafamı karıştırıyordu. Sonra şu her şeyin, gazete, şeker, kırtasiye, zamanı geçmiş Noel saçmalıkları ve buna benzer pek çok şeyin satıldığı küçük dükkânlardan birinde, bir dizi maske ve yapma burun gördüm. O sorunun da çözülmüş olduğunu anladım. Bir anda izlemem gereken yolu fark etmiştim. Döndüm, artık öyle başıboş değildim, kalabalık yollardan kaçınmak için dolambaçlı yollardan geçip, sahilin kuzeyindeki arka caddelere doğru gittim. Çünkü tam olarak nerede olduğumu çıkaramasam da, o bölgedeki dükkânlarda tiyatro kostümleri gibi şeyler bulacağımı hatırlıyordum.""Hava soğuktu, kuzeye giden caddelerde keskin bir rüzgâr esiyordu. Kimseye yakalanmamak için hızlı adımlarla yürüyordum. Benim için her karşıdan karşıya geçiş tehlike demekti, keza her yaya da tetikte olmak anlamına geliyordu. Bedford Caddesi'nin üst tarafında yanından geçmek üzere olduğum bir adam, birden bana dönüp üstüme gelmiş, sonra da beni yola, yoldan geçen bir faytonun tekerleklerinin altına doğru savurmuştu. Arabacı sonunda bir şeyin ona çarptığına karar vermişti. Ama bu *çarpışma sinir*lerimi fena halde bozmuştu, hemen Covent Garden Market'a gidip, menekşe satılan bir dükkânın sessiz bir köşesinde, soluk soluğa titreyerek oturdum. Yine soğuk aldığımı fark ettim ve ardı ardına hapşırıklarım dikkat çekmesin diye, bir süre sonra dışarı çıkmam gerektiğini düşündüm."

"Sonunda aradığım yeri bulmuştum. Burası Drury Sokağı yakınlarındaki arkayollardan birinde, pis, örümcek ağları içinde, vitrininde süslü giysiler, taklit mücevherler, peruklar, terlikler, tiyatro maskeleri ve tiyatroyla ilgili fotoğraflar olan küçük bir dükkândı. Eski moda, alçak tavanlı ve karanlık bir yerdi, üzerinde yükselen ve ev olarak kullanılan

dört katlı bina karanlık ve kasvetliydi. Pencereden içeriyi gözledim, kimseyi göremeyince içeri girdim. Kapı açılınca madenî bir çan şıngırtısı duyuldu. Kapıyı açık bıraktım, boş bir kostüm sehpasının çevresinden dolanarak, açılır kapanır bir boy aynasının arkasındaki bir köşeye doğru yürüdüm. Birkaç dakika kimse gelmedi. Sonra başka bir odadan uzun adımlarla gelen ağır ayak sesleri duydum, çok geçmeden dükkânın aşağı tarafında bir adam belirdi."

"Artık planlarım tam anlamıyla kesinleşmişti. Bir şekilde binaya girmeyi, yukarıda kendime saklanacak bir yer bulmayı, sonra da fırsat kollayıp ortalık iyice sakinleştiğinde dükkânın içinde peruk, maske, gözlük ve kostüm aramayı, belki biraz grotesk ama yine de kabul edilebilir bir görünüşe bürünüp, kendimi dışarıdaki dünyaya atmayı planlıyordum. Tabii hazır buradayken evde para varsa, onu da çalabilirdim."

"Dükkâna giren adam kısa boylu, zayıf, kambur, çatık kaşlı biriydi. Oldukça uzun kolları, buna karşılık çok kısa ve çarpık bacakları vardı. Anladığım kadarıyla bir yemeğin ortasında gelmiştim. Adam bir şeyler bekler gibi bir ifadeyle dükkânın içinde çevresine bakındı. Dükkânı boş görmek onu önce şaşırttı, sonra öfkelendirdi. 'Kahrolası veletler!' dedi. Bakınmak için sokağa çıktı. Ama bir dakika içinde geri döndü, kapıyı öfkeyle tekmeledi ve homurdanarak tekrar evin kapısına doğru yürüdü."

"Onun peşinden gitmek için öne doğru çıktım, kımıldanma sesimi duyduğu anda adam birdenbire durdu. Ben de durdum, kulağının keskinliği beni çok korkutmuştu. Kapıyı çarparak yüzüme kapadı."

"Tereddütte kalmıştım. Birden ayak seslerinin geri döndüğünü duydum ve kapı tekrar açıldı. Adam henüz rahatlamamış olmalıydı ki, durup iyice dükkâna bakmaya koyuldu. Sonra kendi kendine bir şeyler mırıldandı ve tezgâhın arka-

sına bakıp, birkaç eşyanın arkasını inceledi. Sonra da kuşku içinde öylece kalakaldı. Evin kapısını açık bırakmıştı, ben de içerideki odaya sıvıştım."

"Burası tuhaf görünümlü küçük bir odaydı. Kötü bir şekilde döşenmişti ve köşede çok sayıda maske vardı. Masanın üzerinde yarım kalmış kahvaltısı duruyordu, bu manzara insanı çileden çıkaran ne kahrolası bir şeydi, Kemp, kahvenin kokusunu içime çekip, onun tekrar içeri girip yemeğine devam edişini izlemek çok rahatsız ediciydi. Ayrıca yemek yiyiş şekli de sinir bozucuydu. Küçük odaya hem yukarı çıkan, hem de aşağı giden üç ayrı kapı açılıyordu ama hepsi kapalıydı. O, orada olduğu sürece odadan çıkamazdım, sürekli tetikte olduğu için de yerimden kıpırdayamıyordum. Sırtımdan aşağı sürekli bir hava akımı vardı, iki kez tam hapşıracakken kendimi tutmuştum."

"Gördüklerim karşısında duyularım alışılmışın dışında hareket ediyordu ve bu benim için çok tuhaf bir durumdu ama bütün bunlar için artık gerçekten çok yorgundum ve yemeğini bitirmeden çok önce sinirlenmeye başlamıştım. Ama sonunda yemeye son vermiş ve çaydanlığın durduğu simsiyah olmuş teneke tepsinin üzerine dilencilere yaraşır yemek takımlarını koyup, üzeri hardal lekesiyle dolu yemek örtüsüne yapışmış ekmek kırıntılarını toplayarak, masada ne var ne yok hepsini alıp götürmüştü. Elindekiler yüzünden, çok uğraştığı halde, kapıyı arkasından kapatamamıştı. Kapılarla bozmuş bir adamdı, herhalde işi gücü kapıları kapatmaktı ama bunu kapatamayınca ben de onu izleyerek yeraltındaki çok pis bir mutfağa ve yanındaki bulaşık odasına indim. Onun bulaşık yıkamasını memnuniyetle seyrettim ama sonra tuğla kaplı zemin ayaklarımı üşüttüğü için daha fazla orada kalmamın bir manası olmadığına karar verip, tekrar yukarı kata geri döndüm ve hemen şöminenin yanındaki sandalyesine oturdum. Şöminenin ateşinin alev-

leri azalmıştı, ben de hiç düşünmeden biraz kömür attım. Bu ses onun hemen yukarı çıkmasına neden oldu, gözlerini dört açarak etrafına bakındı. Odanın içinde aranıyordu, bir ara bana dokunmasına ramak kalmıştı. Bu aranıştan sonra bile rahatlamışa benzemiyordu hiç. Kapının önünde durdu ve aşağı inmeden önce son bir kez daha etrafı kolaçan etti."

"O küçük odada uzun bir zaman bekledim. Sonunda gelip, yukarı kata çıkan kapıyı açtı. Onu yakalamayı kıl payı başardım."

"Ama merdivenlerde ansızın durdu, az daha ona bindirecektim. Kafasını çevirip tam yüzümün orta yerine gözlerini dikti ve dikkatle etrafı dinledi. 'Yemin ederim...' diye mırıldandı. Uzun, kıllı elini altdudağının üzerine koydu. Gözleri merdivenlerde bir aşağı, bir yukarı gezindi. Sonra biraz homurdandı ve tekrar yukarı çıkmaya yöneldi."

"Elini bir kapının tokmağı üzerine koydu, sonra durdu, yüzünde aynı öfkeli ifade vardı yine. Onun çevresinde dönüp dururken, hareketlerimin çıkardığı belli belirsiz sesleri fark etmiş olmalıydı. Anlaşılan adamın şeytan kadar keskin kulakları vardı. Birden öfkeye kapıldı. "Eğer bu evde biri varsa" diye birden bağırdı, ardından yemin etti ama tehdidini söylemedi. Elini cebine soktu, aradığı şeyi bulamayınca hızla yanımdan geçip, gürültüyle ve hırçınlıkla etrafa çarpa çarpa aşağı indi. Ama bu kez onun peşi sıra gitmedim. O geri dönene kadar merdivenin başında oturdum."

"Alelacele geri döndü, hâlâ homurdanıp duruyordu. Odanın kapısını açtı ve ben daha içeri girmeyi başaramadan suratıma kapattı."

"Ben de evi araştırmaya karar verdim ve mümkün olduğunca sessiz bir şekilde bir süre etrafı kolaçan ettim. Ev çok eski ve yıkılmak üzere gibi görünüyordu, çatı arasındaki duvar kâğıtlarının soyulmuş olduğuna bakılırsa ev oldukça rutubetliydi ve ortalıkta fareler cirit atıyordu. Kapı tokmak-

larının bazıları sıkışmıştı, bunları açmaya korktum. Araştırma yaptığım bazı odalarda hiç eşya yoktu, diğerleri de, görünüşten anladığım kadarıyla, ikinci el olarak satın alınmış tiyatroyla ilgili malzemelerle doluydu. Adamın odasının yanındaki bir odada bir yığın eski püskü giysi buldum. Hemen giysileri eşeler gibi inceden inceye araştırmaya koyuldum ama sabırsızlığım yüzünden adamın kulaklarının çok keskin olduğunu unuttum. Derken birden sinsi sinsi gelen ayak sesleri duydum ve tam zamanında yukarı bakarak, adamın ortalığa devrilmiş giysi yığınına doğru dikkatle yürüdüğünü, elinde de eski tip bir altıpatlar tuttuğunu gördüm. Hayretten ağzı açık bir halde, kuşkuyla çevresine bakınırken, ben hiç kımıldamadan öylece dikilmiş duruyordum. 'Bu o olmalı' dedi adam yavaşça. 'Lanet olası kadın!'" "Sessizce kapıyı kapattı ve hemen ardından anahtarın kilit içinde döndüğünü duydum. Sonra ayak sesleri uzaklaştı. Birden içeride kilitli kaldığımı fark ettim. Bir dakika kadar ne yapmam gerektiğini bilemedim. Kapıdan uzaklaşıp pencerenin yanına, sonra oradan tekrar kapıya yürüyüp durdum, aklım karışmıştı, bir süre dikilip durdum. Birden içimi bir öfke kapladı. Ama herhangi bir şey yapmadan önce giysileri incelemeye karar verdim ve ilk denememe ile üst taraftaki raflardan birindeki bir giysi yığınını aşağı indirdim. Bu gürültü onu hışımla geri getirdi, öncekinden de öfkeliydi. Bu kez bana gerçekten dokundu ve dokunur dokunmaz müthiş bir şaşkınlıkla geriye doğru sıçrayıp, hayretler içinde odanın ortasında kalakaldı."

"Kısa süre sonra birazcık sakinleşmişti. Parmakları dudağında, alçak bir sesle, 'Fareler' dedi. Kenarlardan sessizce odanın dışına sıvıştım ama o sırada kalaslardan biri çatırdadı. Sonra o küçücük boylu cehennem kaçkını hayvan herif, elinde altıpatlar tutarak tüm kapıları kilitleyip, anahtarları da cebine attı ve bütün evi dolanmaya başladı. Yapmak üzere

olduğu şeyin farkına vardığımda öfkeden adeta kudurdum, o kadar öfkelenmiştim ki, neredeyse fırsat kollamak için kendimi yeterince kontrol etmeyi başaramayacaktım. O zamana kadar onun evde yalnız olduğunu anlamıştım, o yüzden başka gürültü çıkarmaya falan hiç yeltenmeden kafasına geçirdim."

"Kafasına mı geçirdin!" diye bağırdı Kemp.

"Evet, merdivenlerden aşağı indiği sırada, onu bayılttım. Arkasından sahanlıkta duran bir tabureyle vurdum. İçi eski ayakkabılarla dolu bir torba gibi aşağı indi."

"Ama...! Bana bak! İnsanlığın ortak gelenekleri..."

"O dediklerinin hepsi sıradan insanlar için geçerli. Ama sorun olan şey, Kemp, o beni görmeden kılık değiştirmiş olarak evden ayrılmam gerektiğiydi. Bunu yapabilmemin başka bir yolunu düşünemiyordum. Sonra XIV. Louis tarzı bir yelekle ağzını tıkadım ve bir çarşafla bağladım."

"Çarşafla mı bağladın!"

"Onu bir tür paket yaptım. O aptal herifi korkmuş bir halde ve sessiz tutmak için bence iyi bir fikirdi. Kafasını oradan, iple bağladığım yerden çıkarmaya çalışması da fazlasıyla zordu. Kemp, sevgili dostum, öyle oturup bana bir katilmişim gibi bakmamalısın. Böyle olması gerekiyordu. Elinde bir altıpatlar vardı. Eğer görmüş olsaydı beni, tarif edebilirdi..."

"Ama yine de" dedi Kemp, "İngiltere'de... Günümüzde. Üstelik adam kendi evindeydi ve sen de... İşte onu soyuyordun."

"Soymak! Tanrı'nın cezası! Yakında bana hırsız da dersin! Tabii, Kemp, sen her zaman eşeğini sağlam kazığa bağlayan birisin. İçinde olduğum durumu göremiyor musun?"

"Onun durumunu da görüyorum" dedi Kemp.

Görünmez Adam sertçe dikildi. "Ne demek istiyorsun?"

Kemp'in yüzü biraz asılmıştı. Bir şeyler söylemek üzereydi ama kendini tutmaya çalışıyordu. Sonra birden fikrini

değiştirerek, "Sanırım, sonuç olarak bunun yapılması gerekiyordu. Zor bir durumdaydın. Ama yine de..." dedi.

"Tabii ki zor durumdaydım, tam bir cehennem azabı yaşıyordum, o kadar zor durumdaydım. Beni evin içinde kovalayarak, elinde altıpatlarıyla ortalıkta aptalca dolaşarak, kapıları bir kilitleyip bir açarak, tek kelimeyle çileden çıkarmıştı. Beni suçlamıyorsun, değil mi? Beni suçlamıyorsun."

"Ben asla kimseyi suçlamam" dedi Kemp. "Onun modası çoktan geçti. Sonra ne yaptın?"

"Çok açtım. Aşağı katta bir ekmek somunuyla ağır kokulu bir peynir buldum, açlığımı yatıştırmak için yeterli oldular. Biraz brendi ve su aldım, sonra alelacele, hâlâ sessizce yatmakta olan paketlenmiş torbamın yanından geçip yukarıya, eski giysilerin olduğu odaya gittim. Oda caddeye bakıyordu, kirden rengi kahverengiye dönmüş dantelli iki perde pencereyi kapatıyordu. Odaya girip perdelerin arasından dışarıyı gözetledim. Dışarıda temiz ve ışıl ışıl bir hava vardı, kendimi içinde bulduğum bu kasvetli evin kahverengi gölgeleriyle tam bir tezat oluşturuyordu, göz alıcı parlaklıktaydı. Caddede akıcı bir trafik vardı, meyve arabaları, faytonlar, bir yığın kutuyla dolu bir dört tekerlekli, bir balıkçı arabası. Bakışlarımı önümde uçuşup duran renkli noktacıklardan alıp, arkamda gölgelerin arasında kalan eşyalara çevirdim. Heyecanım geçtikçe içinde bulunduğum durumu daha net anlamaya başlıyordum. Oda hafif bir benzol kokusuyla doluydu, büyük olasılıkla giysileri temizlemek için kullanılmış olmalıydı."

"Sonra odayı sistemli bir şekilde araştırmaya koyuldum. Kamburu çıkmış bodur herif uzun zamandır bu evde tek başına yaşıyor olmalıydı. Tuhaf bir adamdı. İşime yarayabilecek her şeyi elbise deposunda topladım, sonra da aralarından titiz bir seçim yaptım. Yanıma alırsam işime yarayabileceğini düşündüğüm bir el çantası, biraz pudra, [illegible] ve yara bandı buldum."

"Yüzümü boyayıp pudralamayı daha önce de düşünmüştüm, kendimi insanlar tarafından görünür bir hale getirmek için elimde olanlar bu kadardı ama bunun bir dezavantajı vardı. Tekrar ortadan kaybolmam için terebentine, başka malzemelere ve oldukça fazla zamana ihtiyacım olacaktı. Sonunda daha iyi görünen bir maske seçtim, biraz groteskti ama pek çok insanın yüzünden daha fazla grotesk de değildi; koyu bir gözlük, kırçıllı bıyıklar ve bir de peruk. İç çamaşırı bulamamıştım ama bunları daha sonra da alabilirdim, o an için kendimi maskeli baloda giyilen türde patiskadan yapılmış bir kaftan ve kaşmir atkılarla sarınıp sarmaladım. Çoraplarım da yoktu ama kambur herifin postalları pek fazla dar sayılmazdı, yeterince iyi görünüyorlardı. Dükkândaki masada üç altın İngiliz lirası ve otuz şilin kadar gümüş para vardı, ayrıca içerideki odada kilitli duran ve kapağını kırdığım bir dolapta da sekiz poundluk altın vardı. Onları alıp artık dünyaya geri dönebilirdim, dışarısı için gerekli malzemelerim hazırdı."

"Sonra tuhaf bir ikilem içinde kaldım. Görünüşüm gerçekten normal miydi? Üstümü başımı küçük bir yatak odası aynasında inceledim, unuttuğum herhangi bir detay olup olmadığını kontrol ettim, her açıdan nasıl göründüğüme baktım, her şey iyi ve yerinde görünüyordu. Aslında şu tiyatro oyunundaki meşhur karakter cimri kadar tuhaf görünüyordum ama kesinlikle fiziki açıdan bakıldığında insana benzemeyen bir şey değildim. Özgüvenimi toplayarak, aynamla birlikte aşağıya, dükkâna indim. Dükkânın stor perdelerini kapattım ve köşedeki iki ayaklı boy aynasında kendimi iyiden iyiye inceledim."

"Birkaç dakika kadar cesaretimi toplamaya çalıştıktan sonra dükkânın kapısını açtım ve o küçümen kılıklı adamı, ne zaman isterse çarşafların arasından kendi kendine çıkabilecek durumda bırakıp, caddeye çıktım. Beş dakika sonra giysi dükkânıyla aramda artık bir düzineye yakın dönemeç vardı. Kimse

de bana öyle tuhaf bakışlarla bakıyor falan değildi. Yani üstesinden gelmem gereken son güçlüğü de halletmiş gibiydim."

Görünmez Adam yine durakladı.

"O kambur herifle bir daha uğraşmak zorunda kalmadın mı?" diye sordu Kemp.

"Hayır" dedi Görünmez Adam. "Ona ne olduğunu da duymadım. Büyük olasılıkla kendisini çözmeyi başarmış ya da tekmeleyerek dışarı çıkmıştır. Çünkü düğümleri oldukça sıkı atmıştım."

Sessizleşip pencereye doğru gitti, dışarı baktı.

"Peki, tekrar dışarı çıkınca ne oldu?"

"Ah! Yine aynı hayal kırıklığı. Oysaki sorunlarımın sona erdiğini düşünmüştüm. Sırrımın öğrenilmesini engelledikten sonra, pratikte neyi yapmak istiyorsam hepsini yapabilecek dokunulmazlığım olduğunu sanıyordum. Öyle düşünüyordum. Ne yaparsam yapayım, sonuçları ne olursa olsun, benim için bir şey ifade etmiyordu. Sadece üzerimdeki giysileri çıkarıp atacak ve ortadan kaybolacaktım. Kimse beni yakalayamazdı. Parayı bulduğum yerde alabilirdim. Kendime mükellef bir ziyafet çekmeye, sonra iyi bir otele yerleşmeye ve kendime yeni avadanlıklar edinmeye karar vermiştim. Aptalın biri olduğumu sık sık hatırlamak hoş bir şey değildi tabii ama aslında kendimden fazlasıyla emindim. Bir yere gidip kendime bir öğle yemeği ısmarladım. O sırada birden, görünmeyen yüzümü açığa çıkarmadan hiçbir şey yiyemeyeceğimi hatırladım. Bu yüzden yemeği ısmarladıktan sonra adama on dakika içinde geri döneceğimi söyledim, öfkeden kudurmuş bir halde dışarı fırladım. Sen hiç kurt gibi aç bir haldeyken hayal kırıklığına uğradın mı, bilmiyorum."

"Senin anlattığın kadar kötü bir şekilde değil" dedi Kemp, "ama tahmin edebiliyorum."

"Etraftaki o lanet olası zavallı aptal insanları ezip geçebilirdim. Sonunda lezzetli bir şeyler yemek isteğiyle neredeyse ölmek üzereyken, başka bir yere gittim ve özel bir oda

istedim. 'Yüzümün şekli biraz bozuk' dedim. 'Hatta fena halde bozuk diyebilirim.' Suratıma garip bir ifadeyle bakakaldılar ama tabii ki bu onların sorunu değildi... Böylece, sonunda öğle yemeğime kavuşmuştum. Servis pek de iyi sayılmazdı ama yeterliydi, yemeğimi yedikten sonra da üzerine bir puro yaktım ve nasıl hareket edeceğimi planlamaya koyuldum. Dışarıda da bir kar fırtınası başlamak üzereydi."

"Düşündükçe, Kemp, soğuk bir iklimde, pis bir havada, kalabalık ve uygar bir şehirde Görünmez bir Adam olmanın ne kadar acizce bir saçmalık olduğunu daha çok anlıyordum. Bu çılgınca deneyi yapmadan önce, binlerce avantajım olacağını düşlemiştim. O öğleden sonrasındaysa her şey bir hayal kırıklığına dönüşmüştü. Bir insanın arzu duyabileceği her şeyi elde edebiliyordum. Şüphesiz görünmezlik bunları elde etmemi sağlıyordu ama istediklerime eriştiğim zaman da onların zevkini çıkarmamı imkânsız kılıyordu. Hırs... Sen orada görünmeyecek olduktan sonra, en yüksek mevkide olmanın ne önemi var ki? Adı Delilah* olmak zorunda olduktan sonra, bir kadının aşkının ne önemi var? Ben ne politikadan, ne başkalarına sövüp sayıp ünlü olmaktan, ne hayırseverlikten ne de spordan haz ederim. Peki ne yapacaktım? Bunun için sarılıp sarmalanıp bir bilinmeze, sargılar içinde, kundaklanmış bir insan karikatürüne dönmüştüm!"

Durakladı, tavrından anlaşıldığı kadarıyla gözleri pencere civarında geziniyordu.

"Peki Iping'e nasıl gittin?" dedi Kemp, endişeyle konuğunun konuşmasını sürdürmeye çalıştı.

"Oraya çalışmaya gittim. Tek bir umudum vardı. Bir fikir. Hâlâ aklımda. Gerçi artık tamamen işe yaramaz bir fikre

* Eski Ahit'te yer alan Samson ve Delilah'ın (aşk) hikâyesine gönderme yapılıyor. Delilah, gücünü saçlarından alan Samson'un sırrını açığa vurarak, ona ihanet etmiştir. Delilah ismi hilekâr kadın, gönül ayartıcı kadın anlamını taşır. (y.h.n.)

dönüştü. Geri dönebilmek için bir çareydi. Yaptıklarımı yeniden onarabilmem için bir fırsat. İstediğim zaman. Görünmez olarak yapmak istediğim her şeyi yapıp bitirdiğim zaman. Şimdi seninle asıl konuşmak istediğim de bu zaten."

"Doğruca Iping'e mi gittin?"

"Evet. Sadece üç ciltlik not defterlerimi, çek defterlerimi, giysilerimi ve iç çamaşırlarımı almam ve şu sözünü ettiğim fikir üzerinde çalışabilmem için bir miktar kimyasal madde sipariş etmem gerekti, sonra da yola çıktım. Defterlerimi alır almaz sana hesaplarımı gösteririm. Jüpiter aşkına! Bak şimdi o kar fırtınasını ve karın, mukavvadan yapılmış takma burnumu ıslatmaması için nasıl çaba sarf etmek zorunda kaldığımı hatırlıyorum."

"Sonunda" dedi Kemp, "Önceki gün senin kim olduğunu anladıklarında, sen biraz... Yasalara göre düşünürsek..."

"Öyle. Biraz. O polis memurunu öldürmüş müyümdür?"

"Hayır" dedi Kemp. "Yakında iyileşecekmiş."

"O halde epey şanslıymış. Tamamen aklımı kaçırmıştım. Aptal herifler! Niye beni kendi başıma bırakamadılar sanki? Ya o bakkal denen eşek herif? "

"Kimsenin ölmesi beklenmiyor" dedi Kemp.

Görünmez Adam tatsız bir şekilde gülerek, "Şu benim serseriyi bilmem ama" dedi.

"Tanrı aşkına, Kemp, bunun insanı nasıl öfkelendirdiğini bilemezsin. Yıllarca çalış, bir şeyleri planlayıp hesapla, sonra da yarı kör bir beceriksizin, aptalın teki çıkıp senin yoluna engel olsun. Sanırım bu dünyada ne kadar aptal yaratık varsa, benim yoluma çıkması için gönderilmiş.""Biraz daha üzerime gelirlerse, kesin olarak çıldıracağım ve bu gidişle gidip hepsini biçeceğim.""Gördüğün gibi, işleri iyice içinden çıkılmaz bir hale getirdiler."

Kemp kuru kuru gülerek, "Gerçekten insanı çileden çıkarır, bundan kesinlikle hiç kuşkum yok" dedi.

boşa çıkan bir plan

Kemp pencereden dışarı bir göz atıp, "Peki şimdi ne yapacağız?" diye sordu.

Konuştuğu sırada, tepenin yamacından, ona göre dayanılmaz yavaşlıkta yürüyerek eve doğru yaklaşan üç adamı görmesini bir şekilde engellemek için, konuğuna doğru yaklaştı.

"Port Burdock'a doğru yola çıktığında ne yapmayı planlıyordun? Bir planın var mıydı?"

"Tamamen ülke dışına çıkacaktım. Ama seni gördüğüm zamandan beri bu planda biraz değişiklik yaptım. Artık hava sıcak, görünmez olarak kalmam da mümkün olduğuna göre güneye doğru gitmek daha akıllıca olabilir diye düşünmüştüm. Özellikle de sırrım açığa çıktığı için, herkes maskeli ve sargılı bir adamı gözleyecekti artık. Buradan Fransa'ya giden bir gemi hattınız var. Bu gemilerden birine binmek istiyordum, tabii bu geçiş sırasında olacak riskleri de göze almam gerekiyordu. Oradan da trenle İspanya'ya ya da işler değişirse Cezayir'e geçebilirdim. Bu pek de zor olmazdı. Cezayir'de bir adam daima görünmez kalıp, yine de yaşamaya devam edebilir ve istediklerini yapabilir. O serseriyi, defterlerimin ve eşyalarımın bana nasıl gönderileceğine karar verene kadar para kutusu ve hamal olarak kullanıyordum."

"Orası belli."

"Sonra da hayvan herif beni soymaya kalkıştı! Defterlerimi saklamış, Kemp. Defterlerimi saklamış! Ah! Onu bir elime geçirsem, ne yapacağımı biliyorum."

"En iyi fikir öncelikle defterleri ondan almaya çalışmak olacak."

"Ama nerede şimdi? Sen biliyor musun?"

"Kasabanın karakolunda, kendi isteğiyle, karakolun en zor girilen hücresine tıkılmış."

"İt oğlu it!" dedi Görünmez Adam.

"Ama bu senin planlarının biraz ertelenmesine neden olacak."

"O defterleri almalıyız, o defterler hayati önem taşıyor."

"Elbette" dedi Kemp, sinirli bir ifadeyle, o sırada dışarıda belli belirsiz duyduğu seslerin ayak sesi olup olmadığını merak ediyordu. "Elbette o defterleri almalıyız. Ama eğer o defterlerin senin için ne kadar önemli olduğunu bilmezse, bu çok da zor olmaz."

"Öyle" dedi Görünmez Adam ve düşünmeye başladı.

Kemp konuşmayı devam ettirmek için bir şeyler bulmaya çalıştı ama Görünmez Adam kendiliğinden konuşmaya başladı.

"Şans eseri senin evine girmiş olmam, Kemp, tüm planlarımı değiştiriyor. Çünkü beni anlayabilecek tek insan sensin. Bütün bu olanlara, bu şekilde cümle âleme reklam olmama, defterlerimin kaybolmasına, tüm çektiklerime rağmen, hâlâ müthiş imkânlar var, hem de olağanüstü denecek boyutta imkânlar..."

Derken aniden, "Kimseye benim burada olduğumu söylemedin, değil mi?" diye sordu.

Kemp bir an tereddüt etti sonra, "Bunu ima etmiştin zaten" dedi.

"Yani kimseye söylemedin, öyle mi?" diye ısrar etti Griffin.

"Tek bir kişiye bile."

"Ya!" Görünmez Adam ayağa kalktı ve kollarını göğsünde birleştirip çalışma odasında bir aşağı, bir yukarı yürümeye başladı.

"Ben hata yaptım, Kemp. Hem de çok büyük bir hata, bu işi tek başıma götürmeye çalışmakla büyük hata yaptım. Çaba, zaman ve önüme çıkan fırsatları bir çırpıda harcadım. Bir insanın tek başına yapabileceklerinin bu kadar az olması ne kadar şaşırtıcı. Biraz çalabilirsin, biraz can yakabilirsin, sonra işin biter. Kemp, istediğim şey, bir yoldaş, bir yardımcı ve gizlenecek bir yer, huzur içinde, kimse benden kuşkulanmadan rahatça yiyip içebileceğim, uyuyabileceğim, dinlenebileceğim bir yer. Yani senin anlayacağın bir müttefike ihtiyacım var. Eğer bir şeyler yiyip dinlenebileceğim bir yerin, bir de bir müttefikin varsa, binlerce şey yapman mümkündür."'Şimdiye kadar belirsiz şeyler söyledim. Tüm bu görünmezlik meselesinin ne anlama gelebileceğini ya da gelemeyeceğini düşünmeliyiz. Belli etmeden birilerini dinleyerek casusluk yapmak gibi şeyler pek bir avantaj getirmiyor, insan bir şekilde ses çıkartıyor. Evlere girip hırsızlık yapmak gibi şeyler için de pek bir faydası yok. Belki birazcık faydası olabilir ama çok fazla değil. Eğer beni bir yakalarsan, kolaylıkla bir yere hapsedebilirsin ama diğer taraftan beni yakalamak da zor. Bu görünmezlik olayı aslında sadece iki şeye yarıyor, kaçmaya ve bir yere yaklaşmaya. Özellikle de cinayet işlerken işe yarayabilir. Elimde ne tür bir silah olması önemli değil, önemli olan tek şey bir adamın çevresinde dolanıp nereden saldıracağıma karar vermek, böylece ona istediğim gibi saldırabilirim. İstediğim gibi karşı koyabilirim. Sonra da istediğim gibi kaçabilirim."

Kemp'in eli birden bıyıklarına gitti. Aşağıda bir hareket mi vardı?

"Ve cinayet işlememiz de gerekiyor, Kemp."

"Cinayet işlememiz de gerekiyor" diye tekrarladı Kemp. "Planını dinliyorum, Griffin ama dikkat et, dinliyorum dedim, bu seninle aynı fikirde olduğum anlamına gelmez. Neden cinayet işlemeliyiz?"

"Tabii ki zevk için işlenmiş cinayetler değil, mantık ve muhakeme ile tasarlanmış katliamlar. Sorun, Görünmez Adam'ın varlığından haberdar olmaları, tıpkı bizim de Görünmez Adam'ın varlığından haberdar olduğumuz gibi. Ve o Görünmez Adam şimdi artık bir Terör Dönemi başlatmalı. Evet, bu hiç kuşkusuz çok ürkütücü görünüyor. Terör Dönemi. Örneğin Burdock gibi bir kasabayı ele geçirip dehşet saçmalı ve hâkimiyet altına almalı. Emirlerini ortalığa yaymalı. Bunu binlerce şekilde yapabilir, kapıların altından atılan kâğıt parçaları bile yeter. Sadece emirlerine uymayan herkesi değil, emirlerine uymayanları koruyanları da öldürmeli."

"Hımm!" dedi Kemp ama artık Griffin'i değil, açılıp kapanan ön kapının sesini dinliyordu.

"Bana kalırsa, Griffin" dedi dikkatinin dağılmış olduğunu gizlemeye çalışarak, "müttefikin oldukça zor durumda kalacak."

"Kimse onun bir müttefik olduğunu bilmeyecek" dedi Görünmez Adam büyük bir istekle. Sonra aniden, "Şişşt! Aşağıdan gelen o ses de ne?" diye sordu.

"Hiçbir şey" dedi Kemp ve birden yüksek sesle ve hızla konuşmaya başladı. "Ben buna katılmıyorum, Griffin. Anlıyor musun, buna katılmıyorum. Niye insanlığa karşı bir oyun oynamayı hayal edip duruyorsun? Böyle mutlu olmayı *nasıl ümit edebilirsin*? Tek başına kalmış bir kurt gibi davranma. Araştırmanın sonuçlarını yayınla, tüm dünyayı, en azından bu ülkeyi yanına al. Milyonlarca yandaşla birlikte neler yapabileceğini düşün."

Görünmez Adam, birden Kemp'i susturdu. "Yukarı çıkan ayak sesleri var" dedi alçak bir sesle.

"Saçma" dedi Kemp.

"Bir bakayım" dedi Görünmez Adam ve kolunu uzatarak kapıya doğru yaklaştı.

Sonra her şey çok hızlı gelişti. Kemp bir an duraksadı ve yolunu kesmek için onun önüne doğru atıldı. Görünmez Adam birden irkildi, öylece kalakaldı. "Hain" dedi Ses ve birden robdöşambrın önü açıldı. Görünmeyen adam oturup üzerindekileri çıkarmaya başladı. Kemp hızla kapıya doğru üç adım attı, o anda Görünmez Adam bağırarak ayağa fırladı, bacakları kaybolmuştu. O sırada Kemp kapıyı sonuna kadar açtı.

Kapı açıldığı anda aşağı kattan hızla yukarı tırmanan ayak sesleri ve konuşmalar duyuldu.

Kemp çabuk bir hareketle Görünmez Adam'ı arkaya doğru itip, kapıyı çarparak kapadı. Anahtar dışarıda hazır duruyordu. Çok geçmeden Griffin çatı köşkündeki çalışma odasında tek başına kalacak, oraya hapsedilmiş olacaktı. Ancak unutulan ufak bir detay vardı. Bu sabah aceleyle anahtar deliğine rastgele soktuğu anahtar eğreti bir şekilde duruyordu ve Kemp kapıyı çarpınca gürültüyle halının üzerine düşmüştü.

Kemp'in yüzü kireç gibi bembeyaz kesildi. Kapı tokmağını iki eliyle tutmaya çalışıyordu. Sadece bir dakika kadar kapıyı kapalı tutmayı başardı. Sonra kapı on beş santim kadar açıldı. Ama Kemp tekrar kapamayı başardı. İkinci kez kapı otuz santim kadar açılmıştı ve robdöşambrı açılan aralığa sıkıştırılmaya çalışılıyor, görünmez parmaklar boğazını sıkıyordu. Kendisini savunmak için tokmağı bırakmak zorunda kaldı. Arkaya doğru savruldu, geri geri gitti ve sahanlığın köşesine şiddetle yığıldı. Boşalmış olan robdöşambr başından aşağı geçirilmişti.

Merdivenlerin ortasında Kemp'in mektubunu gönderdiği Burdock polis şefi Albay Adye duruyordu. Kemp'in ansızın ortaya çıkışına, hemen ardından da havada savrulan o bomboş giysinin tuhaf manzarasına bakarak öylece donup kalmıştı. Kemp'in düştüğünü, sonra tekrar ayağa kalkmaya çalıştığını ama ileri doğru atıldığı anda tıpkı bir öküz gibi yere düşüp yığıldığını görmüştü.

Sonra birden bir şey ona şiddetle vurmuştu. Ama ortada hiçbir şey yoktu. Anlaşıldığı kadarıyla çok büyük bir ağırlık üzerine çökmüştü, sonra da boğazına sarılan eller ve kasıklarına dayanan bir dizle paldır küldür merdivenlerden aşağı yuvarlanmıştı. O sırada görünmez bir ayak yüzüne basıp atlamış, hayalet tarzı ayak sesleri alt katı koşarak geçmiş, holdeki iki polisin bağrışıp koşuşturduklarını duymuş ve evin ön kapısı gürültüyle kapanmıştı.

Sırtüstü döndü ve oturduğu yerde kalakaldı. Sendeleyerek merdivenlerden inen Kemp'i gördü, üstü başı toz içinde, darmadağınık bir haldeydi, yüzünün bir tarafı yediği tokattan bembeyaz olmuştu ve dudağı kanıyordu. Kollarında da pembe bir robdöşambr ve bir iki iç çamaşırı tutuyordu.

"Tanrım!" diye bağırdı Kemp, "Oyun bitti! O gitti!"

görünmez adam avlanıyor

Kemp, az önce hızla gerçekleşen olayların ne olduğunu Adye'ye doğru dürüst anlatamayıp, bir süre ifadeden aciz kalmıştı. İkisi de sahanlıkta duruyordu. Griffin'in o tuhaf sargıları hâlâ kolunun üzerindeydi. Ama o sırada Adye de durumla ilgili bir şeyler kavramaya başlamıştı.

"Delirmiş" dedi Kemp, "insanlıktan çıkmış. Safi bencil biri. Kendi çıkarları ve sadece kendi güvenliğinden başka hiçbir şey düşünmüyor. Bu sabah ondan, kendisini koruma altına almasıyla ilgili hayvanca diyebileceğim bir öykü dinledim... İnsanları yaralamış. Eğer ona engel olmazsak, cinayet bile işleyebilir. Panik yaratmayı planlıyor. Onu kimse durduramaz. Şimdi dışarı çıktı, öfkeden çıldırmış durumdaydı."

"Mutlaka yakalanması gerek" dedi Adye. "Mutlaka."

"Peki ama nasıl?" diye bağırdı Kemp ve kara kara düşünmeye başladı. "Hemen başlamalısın. Bütün adamlarını bu işe yönlendirmelisin. Onun bu bölgeden çıkmasına izin vermemelisin. Eğer bir yolunu bulup kaçacak olursa, bütün taşrada cinayet işleyip insanları sakat bırakarak istediği gibi dolaşır. Bir *Terör Dönemi* başlatmayı hayal ediyor! Terör dönemi, anlıyor musun? Bu yüzden trenlerde, yollarda, gemilerde, her yerde gözcüler bulundurmalısın. Jandarma garnizonundan yardım istemelisin. Yardım istemek için de derhal telgraf çekmelisin. Onun için çok büyük önem taşıyan

birkaç defteri kurtarmak için plan yapıyor, bence onu bu bölgede tutabilecek tek şey bu. Bak sana anlatayım, sizin karakolda bir adam var, adı Marvel."

"Biliyorum" dedi Adye, "Biliyorum. O defterlerden de haberim var. Evet. Ama şu serseri herifin..."

"Onun yiyecek bir şeyler ya da uyuyacak bir yerler bulmasını engellemelisin. Gece gündüz tüm kasaba onun gelişine karşı uyanık olmalı. Yiyecekler kilitlenip, saklanmalı, tüm yiyecekler. Böylece yiyecek bulmak için bir yerlere zorla girmek zorunda kalmalı. Her taraftaki evler onun gelme olasılığına karşı kapılarını pencerelerini sürgülemeli. Tanrı bize soğuk ve yağmurlu geceler bağışlasın! Kırlarda ava başlanmalı ve asla bu işten vazgeçilmemeli. Dinle beni Adye, o adam derhal bulunup bir yere kapatılmadığı sürece çok tehlikeli biri, tek kelimeyle felaket demek, eğer yakalanmazsa korkunç olaylar olur, olacakları düşünmek bile istemiyorum."

"Peki, başka ne yapabiliriz?" diye sordu Adye. "Vakit kaybetmeden aşağı inip derhal organizasyona başlamalıyım. Sen neden gelmiyorsun? Evet, sen de gelmelisin! Gel hadi, bir tür savaş konseyi oluşturmalıyız. Bize yardım etmesi için Hopps'u ve demiryolu yöneticilerini de alırız. Bu kesinlikle çok acil bir durum, hadi gel şimdi, giderken bana anlatırsın. Sence başka yapabileceğimiz ne var? Şu şeyleri de bırak."

Çok geçmeden Adye önde, merdivenlerden indiler. Ve ön kapıyı açık, polisleri de dışarıda bomboş havaya bakarken buldular. "Gitti efendim" dedi biri.

"Hiç vakit kaybetmeden merkez garına gitmeliyiz" dedi Adye. "Biriniz aşağı gidin ve bir fayton bulun, acele edin. Pekâlâ Kemp, başka?"

"Köpekler" dedi Kemp. "Hemen bir köpek bulun. Köpekler onu göremezler ama kesinlikle kokusunu alırlar. Bir köpek bulun."

"Peki" dedi Adye. "Galiba Halstead'deki hapishane görevlileri, tazıları olan bir adam tanıyor. Köpekler. Başka?"

"Aklınızda olsun" dedi Kemp, "onun yedikleri görünüyor. Bir şeyler yediği zaman, yiyecekler hazım olana kadar net bir şekilde görülebiliyorlar. Bu yüzden bir şeyler yedikten sonra hemen saklanması gerekiyor. Her yerde devriyeler dolaşmalı, her çalılığı, her sessiz köşeyi aramalısınız. Tüm silahları ve silah yerine geçecek her türlü araç ve gereci ortadan kaldırın. Onları uzun süre taşıyamaz ama birinin elinden kapıp saldırıya geçebilir. İnsanlara saldırabileceği her şeyi saklayın."

"Ona da peki" dedi Adye. "O zaman onu yakaladık sayılır."

"Eğer yollarda ise..." dedi Kemp ve bir an durakladı.

"Evet?" dedi Adye.

"Toz haline getirilmiş cam kullanmalıyız" dedi Kemp. "Bu çok acımasızca bir yöntem, biliyorum. Ama onun yapabileceklerini düşününce!"

Adye dişlerinin arasından tıslar gibi derin bir iç çekti. "Bu pek adil değil. Bilmiyorum. Ama eğer çok ileri giderse, mecburen toz haline getirilmiş cam hazırlatacağım."

"Sana adam insanlıktan çıkmış diyorum" dedi Kemp. "Bana, kaçış heyecanından kurtulduğu anda, hemen bir Terör Dönemi başlatacağından söz etti. Bunu söylediğine seninle şu an konuştuğumdan emin olduğum kadar eminim. Tek şansımız onun bir adım önünde olmamız. O artık kendi türüyle tamamen ilişiğini koparmış. O artık bir günahkâr."

wicksteed cinayeti

Anlaşılan o ki, Görünmez Adam öfkeden çıldırmış bir halde Kemp'in evinden fırlayıp çıkmıştı. O kadar büyük bir öfke içinde olmalı ki, o sırada Kemp'in evinin dış kapısının yakınında oyun oynayan küçük bir çocuğu kapıp yan tarafa fırlatmış, bu yüzden çocuğun ayak bileği kırılmıştı. Çevredeki insanlar Görünmez Adam'ı bu olaydan sonraki birkaç saat boyunca hiç görmemişti. O süre zarfında kimse onun nereye gittiğini veya ne yaptığını bilmiyordu. Ama onun, o sıcak haziran sabahında, tepeden yukarı, Port Burdock'ın arkalarındaki göz alabildiğine uzanan düzlüklere doğru koşarken, küplere binip, katlanılmaz talihine üzüldüğünü tahmin edebiliriz. Büyük olasılıkla son derece öfkeli ve bitkin bir halde koştuktan sonra Hintondean çalılıkları arasına gizlenmiş ve burada kendi türüne karşı geliştirmeyi amaçladığı ama şu an paramparça olmuş planlarını tekrar birleştirebilmek için kendisine bir sığınak bulmuş olmalıydı. Burası onun saklanacağı en olası yer gibi görünüyordu, nitekim öğleden sonra saat iki civarı orada ortaya çıkmış ve son derece vahşice bir trajediye yol açmıştı.

O süre boyunca orada gizlenen bir kişinin ne tür bir ruh hali içinde olduğu ve kafasında ne tür planlar geliştirdiği merak konusu olabilir. Hiç şüphesiz, Kemp'in ihaneti yüzünden kendinden geçercesine öfkelenmişti. Her ne kadar Kemp'i bu ihanete yönelten etkenleri anlayabiliyor olsak da, gerçek-

leştirilmeye çalışılan sürprizin yol açtığı öfkeyi tahmin edebilir, hatta azıcık da olsa ona hak verebiliriz. Belki Oxford Caddesi'nde onu sersem konumuna düşüren şaşkınlık verici olaylar silsilesini hatırlamıştı ya da belki de, içinde bulunduğu dehşet verici dünyanın zalimce kurgulanmış bir düşten ibaret olduğunu ve Kemp'in de onunla birlikte hareket edeceğini hesaplayarak fena halde yanıldığını fark etmişti. Her neyse, sonuçta ondan son kez öğle civarı haberdar olan insanlar saat iki buçuğa kadar onun nerede olduğu, ne yaptığı hakkında bilgi sahibi olamamışlardı, bu konuda bir şeyler söyleyebilecek hiçbir tanık da yoktu. Aslında bu insanlık için şanslı bir durumdu ama onun gibi biri için ölümcül bir eylemsizlik demekti.

Bu süre boyunca giderek artan insan kalabalığı onu aramak için işlerini güçlerini bırakıp, kırlara yayılmıştı. Daha sabahleyin basit bir efsane, bir baş belası iken, öğleden sonra Kemp'in bildirisinde soğuk bir edayla ifade ettiğine göre, o elle tutulur, azılı bir düşmandı. Yakalanmalı, yaralanmalı, kolayca hakkından gelinmeliydi. Bunun üzerine taşra halkı, akıl almaz bir hızla bu konuda hazırlıklara başladı. Saat iki civarında bile o hâlâ bir trene atlayıp bölgeden kaçmayı başarabilecekken, ikiden sonra bu tamamen imkânsız hale gelmişti. Southampton, Manchester, Brighton ve Horham arasındaki kocaman bir paralelkenarın üzerinde olan tüm yolcu treni hatları kilitli kapılarla yolculuk ediyorlardı ve nakliye trafiği neredeyse tamamen askıya alınmıştı. Port Burdock'ın çevresindeki otuz kilometrelik büyük bir çemberin içinde silahlı ve coplu adamlar, yanlarında av köpekleriyle, üç dört kişilik gruplar halinde yolları ve düzlükleri tutmak üzere dağılmışlardı.

Atlı polisler taşradaki sokaklarda dolaşıyor, her kulübede durup insanları evlerinin kapı ve pencerelerini kapamaları için uyarıyorlardı. Eğer silahları yoksa kesinlikle dışarı çık-

mayıp, evlerinin içinde kalmalıydılar. Saat üçe kadar tüm ilkokullar tatil edilmişti ve korkudan panik içinde kalmış olan çocuklar gruplar halinde hızla evlerine dönüyorlardı. Aslında Adye tarafından imzalanmış olan Kemp'in bildirisi öğleden sonra dörde ya da beşe kadar neredeyse tüm bölgeye gönderilmişti. Bildiride Görünmez Adam'la mücadelenin şartları kısaca ama yeterince açık bir şekilde yazılıydı; onu yiyecekten, uyumaktan uzak tutmak, sürekli tetikte olmak, hareketlerine ilişkin herhangi bir belirtide derhal harekete geçmek gerekiyordu.Yetkililerin çalışmaları çok hızlı ve kararlıydı, bu tuhaf varlığa hemen ve külliyen inanılmıştı. Gece karanlığından önce birkaç yüz kilometrekarelik bir alan sıkı bir kuşatma altına alınmıştı. Ve yine gece karanlığından önce bir dehşet dalgası, sinirle bekleyen kasaba halkına yayılmıştı. Bay Wicksteed adında bir adamın öldürülüşünün hikâyesi kulaktan kulağa fısıldanarak, baştanbaşa tüm taşraya, hızla ve en küçük bir kuşkuya yer bırakmaksızın yayılmıştı.Bu arada Görünmez Adam'ın Hintondean çalılıklarına sığınmış olduğuna ilişkin varsayımımızı doğru kabul etmiş olursak, gerektiğinde silah da kullanabileceği yeni bir plan kurup, öğleden sonra erken saatlerde çalılıkların arasından tekrar ortaya çıkmış olmalı diye düşünebiliriz. Planın tam olarak ne olduğunu bilmemiz tabii ki mümkün değil ama ben en azından Wicksteed'le karşılaştığı zaman elinde demir bir çubuk olduğuna dair çok güçlü kanıtlar olduğunu düşünüyorum.

Bu karşılaşmanın ayrıntılarını da bilmemiz mümkün değil elbette. Ama olayın bir çakıl taşı yatağının kıyısında, Lord Burdock'ın malikânesinin kapısına yaklaşık iki yüz metre mesafede gerçekleştiğini biliyoruz. Her şey amansız bir boğuşmaya dikkat çekiyordu; çiğnenip ezilmiş topraklar, Bay Wicksteed'in aldığı sayısız yara, kırılıp parçalanan bastonu... Fakat vahşice bir cinnet geçirme olayı dışında, bu saldırının

neden gerçekleştiğini tahmin edebilmek mümkün değil. Aslında delirmiş olduğu varsayımı dışında akla gelen başka bir neden yok. Bay Wicksteed, Bay Burdock'ın kâhyası olan kırk beş, kırk altı yaşlarında, kendince belli alışkanlıkları olan, zararsız biriydi. Böylesi korkunç bir düşmanı tahrik edecek bu dünyadaki en son kişiydi denilebilir. Anlaşıldığı üzere Görünmez Adam, ona karşı kırılmış bir çitten geçerek edinebildiği demir bir çubuk kullanmıştı. Öğle yemeği için sakince evine gitmekte olan bu zavallı adamı durdurup, ona saldırmış, kolunu kırmış, sonra onu yere savurmuş, bu da yetmeyince kafasını kırarak beynini dağıtmıştı.

Demir çubuğu kurbanıyla karşılaşmadan çok önce çitten geçerek almış ve o şekilde hazır beklemiş olmalıydı. Bu arada daha önce anlattıklarımız dışında konuyla ilgili iki ayrıntı daha tespit etmiş bulunuyoruz. Bunlardan ilki, çakıl taşı yatağının Bay Wicksteed'in evine giden anayolun üzerinde *değil, anayolun birkaç yüz* metre kadar dışında olması, ikincisi ise küçük bir kızın öğleden sonra okuluna giderken, öldürülen adamı çakıl taşlarının olduğu yatağa doğru giden bir arazide, tuhaf tavırlar içinde koşarken görmesi. Küçük kız Wicksteed'in nasıl tavırlar sergilediğini taklit ederken, önündeki zeminin üzerinde bir şeyler kovalayan, kovalarken de elindeki bastonuyla o şeylere vurmaya çalışan bir adamı anlatmaya çalışıyordu. Bu durumda küçük kız, Bay Wicksteed'i hayattayken gören son kişi oluyordu. Diğer bir deyişle Wicksteed, onun görüş alanından çıktığında ölümüne gitmişti. Ölümüne neden olan kavgayı küçük kızın görmesini engelleyen ise sadece birkaç kayın ağacıydı, ağaçlar bu noktada birleşip bir küme oluşturmuş ve tarlanın zemininde hafif bir eğim oluşmuştu.

Bu da en azından yazarın kafasında bu cinayeti mutlak bir kötülük eseri olmaktan çıkarıyordu. Bu noktadan hareketle Griffin'in demir çubuğu gerçekten de bir silah olarak aldığı-

nı ama onu cinayet işlemek için kasıtlı bir amaçla taşımadığını düşünebiliriz. Wicksteed o sırada yoldan geçerken, söz konusu demir çubuğun açıklanmayacak şekilde havada hareket halinde olduğunu görmüş olabilir. Bunun, görünmez bir adamın elinde taşıdığı bir demir çubuk olduğunu elbette ki düşünemez ve bulunduğu yerden sadece on beş kilometre ötede ki Port Burdock'a gidinceye kadar çubuğu şaşkınlık içinde izlemiş olabilir. Görünmez Adam'ı hiç duymamış olması da son derece mantığa uygundur. Görünmez Adam'ın o taraflarda kimseye görünmemek için sessizce hızlandığı, Wicksteed'in de heyecan ve merak içinde bu hareket halindeki anlaşılmaz nesneyi aynı hızla kovalamaya ve en sonunda da bastonuyla ona vurmaya çalıştığı söylenebilir.

Hiç kuşkusuz, normal şartlarda Görünmez Adam peşindeki bu orta yaşlı adamdan kolayca uzaklaşabilirdi ama ölüsü bulunduğunda Wicksteed'in cesedinin pozisyonu, onun kovalamakta olduğu avını bir ısırgan otu kümesi ile çakıl taşı yatağının arasında köşeye sıkıştırdığını ve orta yaşlı adamın bu talihsizlikten dolayı öldüğünü gösteriyordu. Görünmez Adam'ın son derece kolay öfkelenebilecek bir halde olduğunu göz önüne alanlar için, bu karşılaşmanın devamını tahmin etmek de tabii ki zor olmayacaktır.

Ama bunlar sadece varsayım. Çocukların hikâyeleri genellikle güvenilmez olduğu için bunlardan yola çıkılması pek sağlıklı değildir. Ancak karşı çıkılması mümkün olmayan gerçekler var, bunlar öldüresiye dövülmüş Wicksteed'in cesedinin yanı sıra ısırgan otları arasına atılmış, üzerinde kan lekeleri olan demir çubuğun bulunmuş olmasıdır. Büyük olasılıkla olayın yarattığı heyecan içinde Griffin'in çubuğu bıraktığı ya da eğer başka bir neden varsa bu nedenden dolayı çubuğu almaktan vazgeçmiş olduğunu gösteriyor. Elbette Griffin aşırı derecede bencil ve duygusuz bir adamdı ama kurbanının, ilk kurbanının ayaklarının dibinde kanlar için-

de zavallı bir halde yatışını görmesi, ne düşünürse düşünsün, uzun zamandır içinde hapsolup kalmış olan vicdan azabının taşkın sular gibi kabarmasına neden olmuş olmalı.

Bay Wicksteed'i öldürdükten sonra onu göz alabildiğine uzanan geniş düzlüklere, kırlıklara atmış gibi görünüyor. Nitekim Fern Bottom yakınlarındaki bir tarlada birkaç adamın günbatımına doğru bir ses duyduklarına dair bir hikâyenin olduğu da bilinmekte. Anlatılanlara göre ses feryat edip gülmeye başlıyor, ardından hıçkırarak ağlayıp inliyor ve arada bir çığlık atıyormuş. Sanırım bunu dinlemek oldukça tuhaf bir şey olmalıydı. Sonra ses bir yonca tarlasının ortasına doğru yönelmiş ve tepelere tırmandıkça yavaş yavaş kesilip kaybolmuş.

O öğleden sonra Görünmez Adam, Kemp'e verdiği sırların onun tarafından hiç vakit kaybetmeden kullanıldığına dair bir şeyler öğrenmiş olmalıydı. Evleri, kapıları, pencereleri kilitli ve sıkı kontrol altına alınmış olarak bulmuş, belki tren istasyonlarının çevresinde gezinmiş, hanların çevresinde dolanıp durmuş ve hiç kuşkusuz bildirileri de okuyup, kendisine karşı nasıl bir kampanya açıldığını fark etmeye başlamış olmalıydı. Akşam çökmeye başlarken üç dört adamdan oluşan gruplar ve kesik kesik havlayan köpeklerin sesleri tarlaların kıyı köşesine dağılmaya başlamıştı. Bu insan avcılarına da Görünmez Adam'la karşılaştıklarında birbirlerine nasıl yardımcı olacaklarına ilişkin ayrıntılı talimatlar verilmişti. Ama Görünmez Adam bunların hepsini atlatmayı başarmıştı. Nasıl öfkelendiğini az da olsa tahmin edebiliriz, böyle olması da çok doğaldı, çünkü kendisine karşı bu derece acımasızca kullanılan bilgileri yine kendisi onların eline vermiş, bir anlamda kendi ipini kendisi çekmişti. En azından o gün için cesareti kırılmış olmalıydı ve Wicksteed ile karşılaştığı ânı saymazsak, yaklaşık yirmi dört saat boyunca peşinde iz sürülen bir av olarak kabul edilmişti. Gece

yiyecek bir şeyler bulmuş ve uyumuş olmalı ki, sabah kendisine gelmişti. İçi öfke ve kötülük doluydu, ataktı, güçlüydü ve dünyaya karşı girişeceği son büyük mücadelesine iyice hazırlanmıştı.

kemp'in evinin kuşatılması

Kemp, bir parça yağlı kâğıt üzerine kurşunkalemle yazılmış tuhaf bir mektubu okuyordu.

"Hayret verici derecede enerjik ve akıllı çıktın" diye naklediyordu mektup. "Gerçi bununla ne elde etmeyi amaçladığını bilemiyorum. Bana düşmansın. Bütün bir gün boyunca peşimde koşturup durdun, bir gecelik dinlenmeyi bile bana çok gördün. Ama ben sana rağmen yiyecek buldum, sana rağmen uyudum. Ve oyun daha yeni başlıyor. Bunun için terörü başlatmak gerek. Bu mektup terörün başladığı günü bildiriyor. Port Burdock artık kraliçenin hâkimiyeti altında değil, gidip senin o albaya ve diğerlerine artık benim hâkimiyetim altında olduğunu söyle. Yani terörün hâkimiyeti altında! Bugün yeniçağın ilk yılının ilk günü... Yani Görünmez Adam Çağının. Ben I. Görünmez Adamım. Hükmetmek benim için çok basit olacak. İlk gün ibret olması için tek bir infaz yapılacak. Kemp adında biri infaz edilecek. Ölüm bugün onun peşine düşecek. Bu yüzden kendini bir yere kilitleyebilir, bir yerde saklanabilir, etrafına muhafızlar dikebilir, isterse zırh bile giyebilir. Ama ölüm, görünmeyen ölüm *onun peşinde* olacak. Bırakalım önlem alsın, bu halkımı daha da etkileyecektir. Ölüm öğlene kadar posta kutusundan çıkıp gelecek. Postacı gelirken mektup kutuya düşecek, sonra posta kutusundan çıkacak. Böylece oyun başlayacak. Yani ölüm başlayacak. Yardım etmeyin ona

halkım, yoksa ölüm sizin üzerinize de düşer. Bugün Kemp ölecek."

Kemp mektubu iki defa okudu. "Şaka falan değil bu" dedi. "Bu onun konuşma tarzı! Çok da ciddi!"

Katlı duran yaprağın arkasını çevirdi ve adresin olduğu tarafta Hintondean'in damgasını ve o can sıkıcı ayrıntıyı, "iki peni ödenecek" yazısını okudu.

Mektup saat birdeki postayla gelmişti. Yemeğini bitirmeden yavaşça kalkıp çalışma odasına gitti. Zili çalarak kâhya kadını çağırdı ve ona hiç vakit kaybetmeden evi dolaşmasını, pencerelerin kapalı olup olmadıklarını kontrol etmesini ve tüm pencerelerin panjurlarını da kapamasını söyledi. Yatak odasında kilitli duran çekmeceden küçük bir altıpatlar çıkardı, tabancayı dikkatle inceledi, sonra da gündelik giydiği ceketinin cebine koydu. Biri Albay Adye'ye olan birkaç kısa not yazdı, teslim etmesi için notları hizmetçisine verdi, kadına evden nasıl çıkması gerektiğini açık ve net bir talimatla anlattı. "Bir tehlike yok" dedi ve tam olarak gerçeği söylemeden ekledi, "senin için." Bu işi yerine getirdikten sonra bir süre düşünceye dalarak orada kaldı, sonra soğumakta olan yemeğine döndü. Yemeğini yerken arada bir düşünceye dalıp gidiyordu. Sonunda sertçe masaya vurdu. "Onu yakalayacağız!" dedi, "ben de yem olacağım. Çok fazla yaklaşmış olacak."

Geçtiği her kapıyı arkasından dikkatle kapatarak tepe köşküne çıktı. "Bu bir oyun" dedi, "tuhaf bir oyun. Ama senin şu görünmezliğin dışında, bütün şanslar benden yana Bay Griffin. Griffin *contra mundum**... büyük bir şiddetle!

Pencerede durup tepenin sıcak yamacına baktı. "Her gün yiyecek bulmak zorunda ve ona imrendiğimi söyleyemem. Dün gece geçerken uyudu mu acaba? Dışarıda açık yerlerde

* (Lat.) *Meydan okumak* ya da *herkese karşı olmak* anlamlarına gelir. (ç.n.)

çarpışmalardan kaçınmak için. Keşke bu sıcağın yerine gerçekten soğuk bir hava olmasını sağlayabilseydik. "Şimdi beni izliyor olabilir."

Pencerenin yakınına gitti. Çerçevenin üzerindeki tuğlalara sertçe bir şey çarptı ve Kemp'i ürküterek şiddetle titremesine neden oldu. "Sinirlerim bozulmaya başladı" dedi Kemp. Ama tekrar pencerenin yanına dönmesi için beş dakika geçmesi gerekti. "Sanırım bir serçeydi" dedi kendi kendine.

O sırada ön kapının zilinin çaldığını duydu ve aşağıya koştu. Kapının sürgüsünü ve kilidini açtı, zinciri kontrol edip, taktı ve kendisini göstermeden kapıyı dikkatle açtı. Tanıdık bir sesin onu selamladığını duydu. Bu Adye idi.

"Hizmetçin saldırıya uğramış, Kemp" dedi kapının arkasından.

"Ne!" diye bağırdı Kemp.

"Şu senin notu elinden almış. Yakınlarda bir yerlerde olmalı, içeri girmeme izin versene."

Bunun üzerine Kemp zinciri indirdi ve Adye oldukça dar bir aralıktan içeri girdi. Sonra koridorda durdu ve müthiş bir rahatlama hissiyle kapıyı tekrar sürgüleyen Kemp'i seyretti. "Notu hizmetçinin elinden kapmış. Kız dehşet içinde kalmış. Şu an aşağıdaki karakolda. Histeri krizine kapılmış bir durumda. Griffin de buralarda bir yerlerde olmalı. Not ne ile ilgiliydi?"

Kemp bir küfür savurdu. "Ne aptalmışım" dedi. "Fark etmem gerekirdi. Burası Hintondean'dan yürüyerek bir saat bile değil. Çoktan gelmişti."

"Ne oldu?" diye sordu Adye.

"Şuna bir bak!" dedi Kemp ve Adye'nin önüne düştü, ikisi birlikte çalışma odasına gittiler. Adye'ye Görünmez Adam'ın mektubunu verdi. Adye mektubu okudu ve hafif bir ıslık tutturdu. "Ve sen...?" dedi Adye.

"Bir tuzak kurmayı öneriyordum" dedi Kemp, "ve önerimi bir hizmetçiyle gönderdim. Ona."

Adye bir süre Kemp'in küfürlerini dinledi.

"Defolup gidecektir" dedi Adye.

"O gitmez" dedi Kemp.

Yukarı kattan yankılanarak çınlayan bir cam sesi geldi. Adye'nin gözleri bir an için, Kemp'in cebinden çıkarır gibi olduğu küçük altıpatların gümüşi parıltısını yakaladı. "Pencerelerden biri, yukarı kattaki pencerelerden!" dedi Kemp ve birlikte yukarı çıkmak için öne geçti. Ama onlar henüz merdivenleri çıkmaya başladığı sırada ikinci bir cam sesi daha geldi. Çalışma odasına çıktıklarında üç pencereden ikisinin kırıldığını, odanın yarısının kırık cam parçalarıyla dolduğunu ve büyük bir çakmaktaşının yazı masasının üzerinde durduğunu gördüler. Her iki adam da kapı aralığında durup bu manzaraya bakakalmışlardı. Kemp yine bir küfür savurdu, o küfrü savurduğu anda da üçüncü pencere bir tabanca sesini andıran gürültüyle çatladı ve bir an için havada kaldı. Sonra sivri uçlu ufalanmış üçgenler halinde tuzla buz oldu.

"Bu da ne demek oluyor?" dedi Adye.

"Bu bir başlangıç" dedi Kemp.

"Buraya tırmanmak mümkün değil, öyle değil mi?"

"Bir kedi için değil."

"Pencerelerin panjuru yok mu?"

"Burada yok. Ama aşağıdaki bütün odalarda... Hey!"

Bir şangırtı daha, ardından sertçe vurulan tahtaların takırtısı geldi aşağıdan. "Lanet herif!" dedi Kemp. "Bu... Evet... Yatak odalarından biri olmalı. Bu gidişle bütün evin camlarını indirecek. Ama bu yaptığı büyük bir aptallık. Pencerelerin panjurları kapalı, camlar dışarı dökülecek. Ayağını kesecek."

Bir pencerenin daha parçalandığı duyuldu. İki adam da sahanlıkta akılları karışmış bir halde öylece kalakalmıştı.

"Buldum!" dedi Adye. "Bana sopa gibi bir şey ver, ben de aşağıya karakola gidip, tazıları göndermelerini sağlayayım. Bu onu sakinleştirir! Yakında sayılırlar, on dakika bile sürmez."

O sırada başka bir pencere daha diğerleriyle aynı kaderi paylaştı.

"Tabancan var mı?" diye sordu Adye.

Kemp'in eli cebine gitti. Sonra durakladı. "Yok. Yani yedeği yok."

"Geri getiririm" dedi Adye. "Nasılsa sen burada güvendesin."

Bunun üzerine Kemp silahı ona verdi.

"Şimdi kapıya" dedi Adye.

Holde tereddüt içinde bekledikleri sırada, alt kattaki yatak odasının pencerelerinden birinin büyük bir şangırtıyla kırıldığını duydular. Kemp hemen kapıya gitti ve sürgüleri mümkün olduğunca sessiz bir şekilde açmaya başladı. Yüzü her zamankinden daha solgundu. "Hemen çıkmalısın" dedi Kemp. Çok geçmeden Adye kapının yanındaki basamaktaydı ve sürgüler de kendi kendilerine tekrar yerlerine giriyorlardı. Adye bir an tereddüt etti, sırtı kapıya dayalı olduğunda kendisini daha güvende hissediyordu. Sonra omuzlarını kaldırdı ve dimdik bir halde merdiven basamaklarını inmeye başladı. Bahçedeki çimenlikten geçti ve bahçe kapısına doğru yaklaştı. Sanki bir meltem esintisi çimlerin üzerinde hafifçe dalgalandı. Sonra yanına bir şey yaklaştı. Bir ses, "Bir saniye dur" dedi. Adye birden taş kesilip öylece kalakaldı. Eli hemen altıpatlarına gitti.

"Eee?" dedi Adye, yüzü kireç gibi bembeyazdı ve zalim bir ifade takınmıştı, sinirlerinin oldukça gerilmiş olduğu anlaşılıyordu.

"Eve geri dönerseniz, size minnettar kalırım" dedi Ses, aynı Adye'nin yüzü gibi gaddar ve gergin bir tonda.

"Affedersiniz" dedi polis şefi biraz boğuk bir sesle, sonra dilini çıkarıp dudaklarını ıslattı. Ses solda ön taraftan gelmiş olmalıydı, diye düşündü. Acaba ateş ederek şansını denese miydi?

"Nereye gidiyorsun böyle?" dedi Ses, sonra bir anda ikisi birden hareketlendiler ve Adye'nin cebinin açık kenarlarının içinden yansıyan gün ışığı parladı.

Adye yürümeyi bırakıp düşündü. "Nereye gittiğim" dedi yavaşça, "benim bileceğim iş." Ama bu sözler henüz dudaklarından dökülmüştü ki, boynuna doğru bir kol indi, sırtında bir diz hissetti ve sırtüstü yere serildi. Silahı beceriksizce çıkarıp saçma sapan bir yöne ateş etti, çok geçmeden ağzının üzerine bir yumruk yemiş ve tabanca da elinden alınmıştı. Görünmez Adam'ın kaygan kollarından ya da bacaklarından birini yakalamaya çalıştı, ayağa kalkmaya çabaladı ama gerisin geri düştü.

"Kahretsin!" dedi Adye. Ses güldü. "Kurşuna yazık olmayacağını düşünsem, seni şimdi şuracıkta öldürürdüm" dedi. Adye altıpatların iki metre kadar ilerisinde, havada, öne doğru dönmüş olarak durduğunu gördü.

"Eee?" dedi Adye ve oturdu.

"Ayağa kalk" dedi Ses.

Adye ayağa kalktı.

"Dikkat et" dedi Ses, sonra da sert bir tonla, "Sakın numara yapmaya kalkma. Benim senin yüzünü gördüğümü, senin benimkini görmediğini unutma. Eve dönmelisin" dedi. "Beni içeri almaz" dedi Adye.

"Yazık" dedi Görünmez Adam. "Benim seninle bir derdim yoktu."

Adye tekrar dudaklarını ıslattı. Gözlerini tabancanın namlusundan öteye çevirdi ve çok uzaklarda, öğle güneşinin altında koyu mavi görünen denizi, göz alabildiğine uzanan yemyeşil düzlüğü, Head'in bembeyaz kayalıklarını, insan-

larla kaynayan kasabayı gördü ve birden hayatın çok tatlı olduğunu anladı. Gözleri tekrar iki metre ötesinde, ölüm kalım arasında sallanan o küçük madeni şeye döndü. "Ne yapmamı istiyorsun?" dedi huysuzca.

"Ne yapmanı mı istiyorum?" dedi Görünmez Adam. "Yardım edeceksin. Yapman gereken tek şey geri dönmek."

"Denerim. Eğer seni içeri alırsa, içeri dalmaya çalışmayacağına söz verir misin?"

"Benim seninle bir derdim yok."

Kemp, Adye'yi dışarı gönderdikten sonra yukarı kata fırlamıştı ve şimdi de cam kırıklarının ortasında çömelmiş, çalışma odasındaki pencerenin kenarından dikkatle dışarıyı izliyordu. Adye'nin görünmeyenle konuşarak ayağa kalktığını gördü. "Niye ateş etmiyor?" diye fısıldadı Kemp kendi kendine. Sonra tabanca hafifçe kımıldadı ve yansıyan gün ışığı Kemp'in gözlerini kamaştırdı. Elini gözlerinin üzerine koyarak gölgelemeye ve kör edici ışığın nereden geldiğini görmeye çalıştı.

"Elbette!" dedi. "Adye tabancayı kaptırmış."

"Kapıya doğru atılmayacağına söz ver" diyordu Adye. "Önde olduğun bir oyunu bu kadar zorlama. Adama bir şans ver."

"Sen eve geri dön. Sana açıkça söylüyorum, hiçbir şey için söz veremem."

Adye'nin kararı aniden verilmiş gibi görünüyordu. Eve doğru döndü ve elleri arkasında yavaşça yürümeye başladı. Kemp de onu izliyordu, hayretler içinde şaşırıp kalmıştı. Tabanca kayboldu, sonra birden tekrar göründü, ardından tekrar kayboldu ve sonra biraz daha dikkatle bakınca Adye'yi izleyen küçük koyu renkli bir nesne olarak ortaya çıktı. Sonra olanlar, çok çabuk gerçekleşti. Adye geriye doğru sıçrayıp arkasına döndü, bu küçük nesneye doğru atıldı, onu ıskaladı, kollarını açarak ve arkasından küçük mavi bir duman

birikintisi bırakarak yüzüstü yere indi. Kemp silahın ateşlendiğini duymamıştı. Adye yerde kıvrandı, bir kolunun üzerinde biraz doğruldu, ardından tekrar yüzüstü düşüp öylece kaldı.

Kemp bir süre için, Adye'nin davranışlarındaki bu sessiz kaygısızlığa bakakalmıştı. Öğleden sonra hava çok sıcak ve kıpırtısızdı, evle bahçe kapısı arasındaki çalılıklarda birbirini kovalayan bir çift sarı kelebek dışında sanki tüm dünyada hiçbir şey hareket etmiyor gibiydi. Adye kapının yanındaki çimenliğin üzerinde yatıyordu. Tepeden inen yolun kenarındaki villaların storları çekilmişti ama küçük yeşil bir yazlık evde beyazlı bir figür vardı ve görünüşe bakılırsa bu, uyuyakalmış yaşlı bir adamdı. Kemp tabancanın görüntüsünü bir saniye bile yakalayabilmek için alelacele gözleriyle evin etrafını taradı ama tabanca kaybolmuştu. Gözleri tekrar Adye'ye döndü. Oyun iyice kızışmıştı.

Sonra ön kapıdan bir zil sesi geldi ve kapı çalındı, sonunda kapı gümbürtüyle yumruklanmaya başladı ama Kemp'in talimatlarına uyan hizmetçiler kendilerini odalarına kilitlemişlerdi.

Bunu bir sessizlik izledi. Kemp oturup etrafı dinlemeye ve dikkatle üç pencereden de dışarıyı gözlemeye başladı. Merdivenlerin başına gitti ve tedirgin bir şekilde dinlemeye koyuldu. Yanına yatak odasındaki şöminenin demirini aldı ve tekrar zemin kattaki pencerelerin içerden sürgülü olup olmadıklarını kontrol etmeye gitti. Her yer güvenli ve sessizdi. Tekrar tepe köşküne döndü. Adye çakıl taşlarının dibinde düştüğü zamanki gibi kıpırtısız yatıyordu hâlâ. Villaların yanındaki yoldan hizmetçiyle iki polis geliyordu.

Her yer ölü gibi sessizdi. Üçlü çok yavaş ilerliyor gibiydi. Düşmanının neler yapmakta olduğunu merak etti. Birden irkildi. Aşağıdan bir tangırtı sesi geldi. Biraz tereddüt ederek tekrar aşağıya indi. Bir anda ev şiddetli darbelerle ve parça-

lanan tahta sesleriyle yankılanmaya başladı. Bir tangırtı duydu, sonra da pencere panjurlarının demir sürgülerinin parçalanırken çıkardığı şangırtılar duyuldu. Anahtarı çevirip mutfağın kapısını açtı. O sırada pencerenin panjuru parçalanıp yarıldı ve içeri doğru uçtu. Kemp şaşkınlıktan donakalmıştı. Pencerenin çerçevesi, çapraz çubuklarının biri dışında hâlâ sağlam duruyordu ama çerçevenin içinde sadece kenarlardaki küçük cam parçaları kalmıştı. Panjur bir baltayla kırılmıştı ve şimdi de balta yanlamasına darbelerle çerçeveye ve onu tutan demir çubukların üzerine iniyordu. Sonra birden yana doğru kaydı ve gözden kayboldu. Kemp tabancanın dışarıdaki yolda, yerde durduğunu gördü, sonra o küçük silah havaya fırladı. Kemp birden geriye doğru sıçradı. Tabanca sadece bir anlık bir gecikmeyle patladı, kapamak üzere olduğu kapının kıyısından fırlayan bir kıymık Kemp'in hemen başının üzerini sıyırıp geçti. Kapıyı çarparak kapatıp, kilitledi. Dışarıda durduğu sırada Griffin'in yüksek sesle güldüğünü ve bağırdığını duydu. Sonra balta darbeleri onlara eşlik eden kıymık sesleri çatırtılar eşliğinde tekrar başladı.

Kemp koridorda dikilmiş düşünmeye çalışıyordu. Çok geçmeden Görünmez Adam mutfağa girmiş olacaktı. Ve bu kapı onu bir dakika bile içeride tutmaya yetmeyecekti. Sonra da...

Ön kapıdan yine bir zil sesi geldi. Bunlar polisler olmalıydı. Hole koştu ve zinciri taktıktan sonra sürgüleri açtı. Zinciri indirmeden önce kızın konuşmasını istedi, sonra üç kişi bir grup halinde paldır küldür eve girdiler ve Kemp kapıyı çarparak tekrar kapadı.

"Görünmez Adam!" dedi Kemp "Tabancası var ve iki atışı daha kaldı. Adye'yi öldürdü. En azından vurduğunu biliyorum. Onu çimenlerin üzerinde görmediniz mi? Orada öylece yatıyor."

"Kim?" dedi polislerden biri.

"Adye" dedi Kemp.

"Biz arka yoldan geldik" dedi kız.

"O çatırtı da ne?" diye sordu polislerden biri.

"Mutfakta ya da birazdan mutfakta olacak. Bir balta bulmuş..."

Ansızın bütün ev, Görünmez Adam'ın mutfak kapısına indirdiği darbelerin sesleriyle yankılanmaya başladı. Kız mutfağa doğru baktı, titremeye başladı ve yemek odasına doğru geriledi. Kemp kesik cümlelerle neler olduğunu açıklamaya çalışıyordu. Mutfak kapısının esneyerek bel verdiğini duydular.

"Bu taraftan" diye bağırdı Kemp, alelacele polisleri yemek odasının kapısına doğru itekledi.

"Şömine demiri" dedi Kemp ve ateşin önündeki paravanaya doğru koştu. Sonra da polislerin ikisine de birer şömine demiri verdi. Ardından arka kapıya doğru çekildi.

"Ah!" dedi polislerden biri, öne doğru eğildi ve elindeki şömine demiriyle baltayı yakaladı. Tabancanın içindeki sondan bir önceki mermi ateşlendi ve değerli bir Sidney Cooper tablosunu delip geçti. İkinci polis, elindeki şömine demirini o küçük silahın üzerine tıpkı bir insanın bir eşekarısına vurduğu gibi indirdi ve tangırdayarak yere düşürdü. İlk tabanca sesiyle kız çığlık atmaya başladı, bir dakika kadar çığlık çığlığa bağırıp şöminenin yanında öylece dikilip kaldı, sonra da büyük olasılıkla, paramparça olmuş pencereden kaçma düşüncesiyle pencerenin panjurunu açmaya koştu.

Balta koridora doğru geriledi ve yerden yaklaşık altmış santim kadar yukarıda kaldığı pozisyona doğru düştü. Görünmez Adam'ın soluk alışını duyabiliyorlardı. "Geri durun, siz ikiniz" dedi. "Benim işim o Kemp denen adamla, ben onu istiyorum."

"Biz de seni istiyoruz" dedi polislerden ilki ve şömine demiriyle sesin geldiği yerdeki havayı süpürerek ileri doğru hızlı bir adım attı. Görünmez Adam arkaya doğru kaçmış olmalıydı. Şemsiyeliğe tosladı.

Sonra polis savurmaya çalıştığı darbenin etkisiyle sendeleyerek dönerken, Görünmez Adam da ona baltayla karşılık verdi ve polisin miğferi kâğıt gibi içine göçtü. Darbenin şiddeti adamı döne döne mutfak merdivenlerin başına savurdu. Ama ikinci polis elindeki şömine demiriyle, baltanın arka tarafındaki bir yerleri hedef alarak darbenin etkisiyle çatırdayan yumuşak bir şeylere vurmayı başardı. Acı ifade eden tiz bir çığlık sesi duyuldu ve balta yere düştü. Polis elindeki demiri yine boşluğun içinde salladı ama hiçbir yere vurmayı başaramadı, ayağını baltanın üzerine koydu ve tekrar saldırdı. Sonra kalktı, demiri tıpkı bir golf sopası gibi elinde tutarak, en küçük hareketi bile dikkatle dinlemeye koyuldu.

Ve o sırada yemek odasının penceresinin açıldığını duydu, içeriden koşuşan ayak sesleri geldi. Arkadaşı yüzüstü dönüp şakağından oluk gibi akan kanla oturdu. "Nerede o?" diye sordu.

"Bilmiyorum. Ona vurdum. Sanırım holde bir yerlerde... Tabii senin yanından sıvışıp gitmediyse... Doktor Kemp... Bayım."

Sessizlik oldu.

"Doktor Kemp" diye tekrar bağırdı polis.

İkinci polis de zorlukla ayağa kalktı. Dikildi. Derken mutfak merdivenlerinden çıplak ayakların hafif patırtıları duyulmaya başladı. "Hay lanet olsun!" diye bağırdı birinci polis ve kendine hâkim olamayarak elindeki demiri savurdu. Demir gidip küçük bir gaz borusuna çarptı. Polis aşağı inen Görünmez Adam'ı izlemek istiyormuş gibi hareketlendi. Sonra vazgeçti ve yemek odasına girdi.

"Doktor Kemp" diye söze başladı ama bitiremedi...

Arkadaşı onun omzu üzerinden bakarak, "Doktor Kemp bir kahraman" dedi.

Yemek odasının penceresi açıktı, ne hizmetçisi ne de Kemp ortada görünüyordu.

İkinci polisin Kemp hakkındaki düşüncesi ise kısa ve özdü.

ava giden avlanıyor

Villa sahipleri arasında Bay Kemp'in en yakın komşusu olan Bay Heelas, Kemp'in evinin çevresindeki kuşatma başladığında yazlığında uyuyordu. Bay Heelas, Görünmez Adam hakkında söylenen tüm saçmalıklara inanmayı reddeden kararlı azınlıktan biriydi. Ama az sonra görüleceği gibi, karısı bunlara inananlardandı. Bay Heelas hiçbir şey yokmuşçasına bahçesinde gezinmekte inat etmiş, öğleden sonra da yıllardır alışkın olduğu gibi yine öğle uykusuna yatmıştı. Pencereler kırıldığı sırada uyumaya devam eden adam, bir şeylerin yolunda gitmediği gibi tuhaf bir hisle, aniden uyanmıştı. Kemp'in evinin olduğu tarafa bakmış, sonra gözlerini ovuşturup tekrar bakmıştı. Ardından ayaklarını yataktan yere indirmiş ve oturup etrafı dinlemişti. Kendi kendine lanetlenmiş olması gerektiğini söylemişti ama yine de o tuhaf his nüksetmişti. Karşıdaki ev şiddetli bir ayaklanmadan sonra, sanki haftalardır ıssızlığa terk edilmiş gibiydi. Tüm pencereler kırılmış ve tepe köşkündeki çalışma odasındakiler dışında, tüm pencerelerin içteki kanatları kapatılmıştı, kapkara görünüyorlardı.

"Daha yirmi dakika önce her şeyin yolunda gittiğine yemin edebilirim" diyerek saatine baktı.

Uzaklardan düzenli aralıklarla gelen darbe seslerini fark etti, sonra da kırılan bir cam sesi duydu. Hayretten ağzı açık bir halde oturup kalmışken, çok daha tuhaf bir şey oldu.

Salonun penceresinin kapakları sertçe açılıp, sokak başlığı ve kıyafetleri içinde, kendini kaybetmişçesine uğraşarak, sürgülü pencereyi kaldırmaya çalışan hizmetçi kız belirdi. Kızın ardında da ona yardım etmeye çalışan bir adam belirdi, ansızın... Bu, Doktor Kemp'ti! Çok geçmeden pencere açıldı, hizmetçi kız dışarı çıkmaya çalışıyordu, derken aşağı atlayıp çalılıkların arasında gözden kayboldu. Bay Heelas tüm bu olup bitenleri hayretle izlerken, yüksek sesle birtakım anlaşılmaz şeyler söylenerek ayağa kalktı. Kemp'in pencerenin eşiğinde durup aşağı atladığını ve aynı anda çalılıkların arasındaki bir patikada koştururken tekrar belirdiğini, koşarken de görünmemeye çalışan bir adam gibi eğildiğini gördü. Sonra Kemp bir sarısalkım ağacının arkasında kayboldu ama yaylaların yamacındaki bir çite tırmanırken tekrar ortaya çıktı. Bir saniye kadar sonra çitten aşağı yuvarlanmış ve yamaçtan aşağı koca adımlarla Bay Heelas'a doğru koşturmaya başlamıştı.

"Tanrım!" diye bağırdı Bay Heelas, birden aklına o şey gelmişti. "Bu, o görünmez adam denen yaratık! Demek doğruymuş!"

Bay Heelas için böyle şeyleri düşünmek, harekete geçmek demekti, nitekim yukarıdaki pencereden onu izleyen aşçısı onun neredeyse saatte on beş kilometre hızla eve doğru koştuğunu gördüğünde, şaşırıp kalmıştı. "Korkmadığını sanıyordum" dedi aşçı. "Mary, çabuk buraya gel!" Birden ortalığı, çarpan kapıların, çalan zillerin ve böğürür gibi bağıran Bay Heelas'ın sesi kaplamıştı. "Kapıları kapatın, pencereleri kapatın, her yeri kapatın! Görünmez Adam geliyor!" Bir anda evin içi çığlıklar, talimatlar, telaşla koşan ayak sesleriyle dolmuştu. Bay Heelas hemen verandaya açılan Fransız tarzı pencereyi kapamak için koşmuş, tam o sırada bahçe çitinin üzerinde Kemp'in kafası, omuzları ve sonra da dizi belirmişti. Kemp kuşkonmazları yarıp geçmiş

ve tenis oynanan çimlerin üzerinden eve doğru koşmaya başlamıştı.

Bay Heelas sürgüleri kapatıp, "İçeri gelemezsiniz" dedi. "Eğer peşinizdeyse üzgünüm, kesinlikle içeri gelemezsiniz!"

Kemp, yüzünde bir dehşet ifadesiyle camın yanında belirmiş ve Fransız tarzı pencereyi tıklatıp, ardından da çıldırmış gibi sarsmaya başlamıştı. Sonra çabalarının anlamsız olduğunu görüp verandayı koşarak geçmiş, uç kısmından atlayıp yan kapıyı yumruklamıştı. Sonra da yan taraftaki bahçe kapısından dolanıp evin ön tarafına, tepeye giden yola çıkmıştı. Dehşet içinde bir yüz ifadesiyle pencereden bakan Bay Heelas, az önce görünmez ayakların kuşkonmazları ezişine şahit olduğu için, Kemp'in kaşla göz arasında ortadan kayboluşunu bizzat görememişti. Hatta yukarı kata kaçtığı için, kovalamacanın sonraki aşamasını da görememişti. Ama merdivenlerdeki pencerenin yanından geçtiği sırada yan taraftaki bahçe kapısının çarptığını duymuştu.

Tepeye giden yola çıktığında, Kemp doğal olarak aşağı tarafa doğru inmeyi seçmişti ve böylece, tıpkı dört gün önce tepe köşkündeki çalışma odasından bakarken kınayıp eleştirdiği insanlar gibi koşmaya başlamıştı. Aslında antrenmansız bir adam için oldukça iyi koşuyordu, terden sırılsıklam olmuş ve yüzü bembeyaz kesilmiş olsa da, aklı başındaydı. Uzun adımlarla koşuyordu ve pürüzlü bir zeminle karşılaştığında ya da önüne çakıllı bir toprak yol veya ışıltıyla parlayan kırık bir cam parçasının olduğu bir yer çıkarsa oradan geçiyor, böylece onu kovalayan görünmez çıplak ayaklara istediği yolu seçmeyi bırakıyordu.

Kemp hayatında ilk kez, tepeye giden yolun anlatılamaz derecede geniş ve ıssız olduğunu ve tepenin eteklerindeki kasaba girişinin şaşılacak derecede uzakta olduğunu fark ediyordu. Daha önce hiçbir zaman şu an koştuğu kadar yavaş ve zahmetli bir şekilde yol almamıştı. Öğleden sonra güne-

şinde uyuklayan tüm o iç karartıcı villaların kapıları, pencereleri kilitli ve kapalı görünüyordu. Kuşkusuz öyleydiler, hem de onun talimatlarıyla. Ama ne olursa olsun, bunun gibi bir şey olma olasılığına karşı bir gözcü koymalıydılar! Kasabanın evleri yükselmeye başlamıştı. Deniz, kasabanın arkasında kalıp gözden kaybolmuştu ve aşağılarda hareket eden insanlar görülüyordu. Bir tramvay tepenin eteklerine yaklaşmak üzereydi. Onun arkasında karakol vardı. Yoksa arkasında duyduğu sesler ayak sesleri miydi? Son bir gayretle ileri doğru atıldı.

Aşağıda insanlar ona bakıyor, bir iki tanesi koşturuyordu, artık soluğu boğazını tırmalıyordu. Tramvay şu an epey yaklaşmıştı. Şen Kriketçiler gürültüyle kapıları kapatıyordu. Tramvayın arka tarafında kanalizasyon çalışmaları nedeniyle direkler ve çakıl taşları vardı. Bir an için tramvaya atlayıp, kapıları kapamak gibi geçici bir fikre kapıldı, sonra karakola gitmeye karar verdi. Çok geçmeden Şen Kriketçiler'in kapısının yanından geçmiş ve caddenin en tenha köşesine gelmişti, çevrede bir iki kişi vardı. Tramvayın sürücüsü ile yardımcısı deli gibi koşan Kemp'i görüp durmuşlar, tramvayın koşum kayışları çözülen atlarıyla ilgilenmeksizin öylece bakakalmışlardı. Az ileride, çakıl yığınlarının üzerinde kanal işçilerinin şaşkın yüzleri belirmişti.

Adımları biraz yavaşlamıştı ama sonra takipçisinin çıplak ayaklarının hızlı ritmini duyup, tekrar ileri doğru atılmıştı. Kanal işçilerine, belli belirsiz bir hareketle göstermeye çalışarak, "Görünmez Adam!" diye bağırmış, sonra bir anlık bir kararla kazı yerinin üzerinden sıçramış ve kendisiyle onu kovalayan Görünmez Adam'ın arasına iriyarı bir grup adamın girmesine izin vermişti. Sonra karakola gitme fikrinden vazgeçip küçük bir yan sokağa sapmış, koşarak bir manav arabasının yanından geçmiş, bir tatlıcı dükkânının kapısında saniyenin onda biri kadar bir süre tereddüt etmiş ve sonra

da tekrar Hill Caddesi'ne giden bir sokağın ağzına doğru atılmıştı. Orada iki üç küçük çocuk oyun oynuyordu ve Kemp'i gördüklerinde çığlık çığlığa dağılmışlardı. Hemen ardından da kapılar, pencereler açılmış ve heyecana kapılan anneler ağızlarına geleni söyleyip, sövmüşlerdi. Kemp tramvay hattının sonundan üç yüz metre kadar ileride tekrar Hill Caddesi'ne fırlamış ve gürültü patırtı içinde bağırıp çağıran, koşuşturan insanları fark etmişti.

Caddeden yukarı tepe tarafına doğru bakmıştı. On, on iki metre ileride, küfürler savuran ve elindeki bir küreği şiddetle, rastgele savuran bir kanal işçisi, onun hemen ardından da yumruklarını sıkmış tramvay kondüktörü koşarak geliyorlardı. Caddenin yukarısında diğerleri yumruklarını savurup, bağrışarak bu ikisini seyrediyordu. Aşağı doğru, kasaba tarafından, erkekler ve kadınlar koşturarak geliyorlardı, Kemp o sırada bir adamın, elinde bir sopayla bir dükkânın kapısından çıktığını gördü. "Açılın, açılın!" diye bağırıyordu biri. Kemp birden kovalamacanın şeklinin değiştiğini fark etti. Durdu ve soluk soluğa çevresine bakındı. "Buralarda!" diye bağırdı. "Etrafta bir sıra oluşturun."

"İşte!" diye bağırdı bir ses.

Kulağının altından sert bir darbe yedi, sendeleyerek dönerken yüzünü görünmeyen düşmanına doğru çevirmeye çalıştı. Zorlukla ayakta duruyordu, karşılık vermek için boşa giden bir yumruk savurup, havayı sövdü. Sonra bu defa çenesinin altından bir darbe yedi ve gürültüyle devrilip yere serildi. Çok geçmeden karnının üzerine bir diz bastırmaya başladı ve ardından bir çift güçlü el boğazına sarıldı. Ama ellerden biri diğerine göre daha az sıkı kavrıyordu, bunu fırsat bilip saldırganın bileklerini kavradı ve onun acı içinde bir çığlık attığını duydu. Sonra bir kanal işçisinin küreği kafasının üzerinde döndü ve şiddetli bir gürültüyle bir şeyin üzerine indi. Yüzüne bir şeyin damladığını hissetti. Boğazı-

nı sıkan eller aniden gevşedi ve Kemp çırpınarak kendisini ondan kurtarmayı başardı, kasları gevşemiş bir omzu kavradı ve üzerine çıktı. Ardından görünmeyen bir çift dirseği yere doğru bastırıp, "Yakaladım onu!" diye bağırdı. "Yardım edin! Yardım edin! Tutun! Aşağıda! Ayaklarını tutun!"

Bir saniye kadar sonra bir yığın insan aynı anda kavga edenlerin üzerine yığılmıştı. O sırada yoldan geçen bir yabancı bu manzaraya bakıp, oldukça nadir rastlanacak acımasızlıkta bir Rugby maçı yapıldığını düşünebilirdi. Kemp'in bağırışlarının ardından bağıran kimse kalmamıştı, sadece yumruk, tekme sesleri ve soluk soluğa bir nefes duyuluyordu.

Derken müthiş bir çaba gösteren Görünmez Adam düşmanlarının birkaçını silkeleyip, dizleri üzerine kalktı. Ama Kemp ona bir av köpeğinin geyiğe yapıştığı gibi yapıştı ve bir düzine kadar el Görünmez Adamı yakalayıp sıkıca kavradı ya da en azından derisini çizdiler. Tramvayın kondüktörü boynunu ve omzunu yakalayıp onu geriye doğru yıktı.

Böylece ortada tekrar canhıraş bir şekilde güreşen adamlar topluluğu belirip, hepsi birden yerde yuvarlanmaya başladı. Ama korkarım birkaçı vahşice tekmeliyordu. Sonra birden "Acıyın! Acıyın!" diye şiddetli bir çığlık koptu ve sonra bu boğulan birinin sesine dönüşüp, hızlı bir şekilde sönerek yok oldu.

"Geri çekilin aptallar!" dedi Kemp boğuk bir sesle ve o iri yapılı adamları büyük bir gayret göstererek itelemeye başladı. "Size onun yaralandığını söylüyorum. Geri çekilin!"

Sonra bir boşluk açabilmek için kısa süreli bir itiş kakış oldu, ardından meraklı gözlerden oluşan bir çember, yerden yaklaşık kırk santim kadar havada doktorun diz çöktüğüne ve görünmeyen kolları yere doğru bastırdığına şahit oldular. Doktorun arkasında da bir inzibat vardı ve görünmeyen ayak bileklerini tutuyordu. "Sakın bırakmayın" dedi iriyarı kanal

işçisi, elinde kan lekeli bir kürek vardı, "numara yapıyor."

"Numara yapmıyor" dedi doktor, bu arada dizini dikkatle kaldırdı. "Ben onu tutarım." Yüzü gözü çürük içinde kalmıştı ve şimdiden kızarmaya başlamıştı, dudağı kanadığı için boğuk bir sesle konuşuyordu. Bir elini bıraktı ve görünmez bir adamın yüzüne dokunur gibi yaptı. "Ağzından köpükler fışkırıyor" dedi. Ardından da, "Aman Tanrım!" diye bağırarak birden ayağa kalktı ve görünmeyen şeyin yan tarafında diz çöktü. Kalabalığın baskısını artıran yeni insanlar geldikçe bir itiş kakış başlamıştı ve ağır ağır yürüyen ayak sesleri duyuluyordu. İnsanlar evlerinden çıkmaya başlamışlardı. Şen Kriketçiler'in kapıları ansızın sonuna kadar açılmıştı. Çok az konuşma vardı.

Kemp ellerini görünmeyenin üzerinde gezdirdi, elleri sanki boş havada salınıyormuş gibi görünüyordu. "Nefes almıyor" dedi, sonra da, "Nabzını hissedemiyorum. Yan tarafı... Ah!"

Birden yaşlı bir kadın, iriyarı kanal işçisinin kolunun altından başını uzatıp bakarken, tiz bir çığlık attı ve "Şuraya bakın!" diyerek buruş buruş olmuş parmağını uzattı. Onun gösterdiği yere baktıklarında, sanki camdan yapılmış gibi soluk, toplardamarların, atardamarların, kemiklerin ve sinirlerin bile görülebileceği kadar olağanüstü saydamlıkta, gevşek ve aşağı doğru eğilmiş bir el gördüler. Onların baktıkları anda bile el gittikçe bulutlanıp matlaşıyordu.

"Hey!" diye bağırdı inzibat. "İşte ayakları da görünüyor!"

Böylece önce ellerden ve ayaklardan başlayan bu tuhaf değişim, kol ve bacaklarından bedeninin yaşamsal önem taşıyan organlarına doğru ilerleyerek devam etti. Bu tıpkı bir zehrin bedenin içinde yavaşça yayılmasına benziyordu. Önce küçük beyaz sinirler, kolların ve bacakların puslu gri taslağı görünmüş, ardından cam gibi kemikler ve karmakarışık bir haldeki dağılmış atardamarlar, sonra eti ve teni...

Tüm bunlar önce belli belirsiz bir sis gibiydi, sonra hızla yoğunlaşıp, matlaşmıştı. O sırada ezilmiş bir haldeki göğsünü, omuzlarını ve aşırı bitkin bir durumdaki hırpalanmış yüzünün ana hatlarını bulanık olarak görebiliyorlardı. Sonunda kalabalık Kemp'in ayağa kalkabilmesi için yer açtığında, otuz yaşlarındaki genç bir adamın yara bere içindeki kırıklarla dolu bedeni orada, yerde, çırılçıplak ve zavallı bir halde yatıyordu. Saçları ve sakalı beyazdı ama bu yaşlılığa özgü bir beyaz değildi, albino hastalığının ak beyazlığıyla ilgili bir beyazdı, gözleri ise lal taşları gibi kıpkırmızıydı. Elleri yumruk halinde sıkılmış, gözleri fal taşı gibi koskocaman açık kalmıştı, yüzünden öfkeyle karışık keder ifadesi okunuyordu.

"Yüzünü kapatın!" dedi bir adam. "Tanrı aşkına şu berbat yüzü kapatın!" O sırada kalabalığın arasından öne geçmeye çalışan üç meraklı küçük çocuğun da hızla sırtlarını çevirip, onları gerisin geri oradan göndermişlerdi.

Çok geçmeden biri Şen Kriketçiler Hanı'ndan bir çarşaf getirdi ve üzerini bununla örtüp onu alelacele hanın içine taşıdılar.

son

Görünmez Adam'ın tuhaf ve kötücül deneyinin hikâyesi böylece sona eriyor. Eğer onun hakkında daha fazla bilgi edinmek isterseniz, Port Stowe yakınlarındaki küçük bir hana gidip bu konuyla ilgili sahibiyle konuşmalısınız. Hanın tabelasında bir şapka ve bir postal dışında bir şey yoktur, hanın ismi de bu öykünün ismiyle aynıdır. Kemerli bir burnu, tel tel dağılmış saçları, pespembe bir yüzü olan han sahibi, kısa boylu, şişman, ufak tefek bir adamdır. Oraya vardığınızda size para konusunu hiç düşünmeden içkinizi içmenizi söyleyecektir, bunun karşılığında da size o günden sonra başına neler geldiğini, avukatların onun üzerinde bulunan hazineyi nasıl elinden almaya çalıştıklarını gayet cömertçe anlatacaktır. Size, "Hangi paranın kime ait olduğunu kanıtlayamayacaklarını anladıkları zaman, beni yeni açılmış bir Hazine Sandığı yerine koymaya kalktılar! Ben bir Hazine Sandığına benziyor muyum? Sonra bir centilmen bana Empire Music Hall'da hikâyeyi anlatmam, hikâyeyi sadece benim ağzımdan duymaları için bana gece başına bir Gine verdi" diyecektir. Eğer hatıralarını anlattığı sırada akışı kesmek isterseniz, bunu ona hikâyede üç defter yok muydu, diye istediğiniz zaman araya girip sorarak yapabilirsiniz. Hemen size bu defterlerin gerçekten var olduğunu söyler ve zaten herkesin defterlerin onda olduğunu sandığını iddia ederek açıklamaya başlar. Ama Tanrı

sizi inandırsın, onda değildirler! Size aynen böyle söyleyecek ve "Ben ayrılıp Port Stowe'a gittiğimde, onları saklamak için alan Görünmez Adam'dı. Defterlerin bende olduğu fikrini insanların kafasına hep o Bay Kemp denen adam soktu" diyecektir. Sonra düşünceye dalacak ve sizi sinsi bakışlarla izlemeye başlayacaktır, elinde bardaklarla sinirli bir şekilde ortalıkta koşuşturup duracak, sonra da bardan çıkıp gidecektir.

Bekâr bir adamdır, hep bekâr kalmıştır, evde hiç kadın yoktur. Dışarıdan bakınca herkes gibi onun da düğme kullandığı görülür, çünkü ondan öyle yapması beklenilir ama kesinlikle gizliliğin olması gerektiği kişisel eşyaları konusunda demode alışkanlıkları vardır, örneğin hâlâ pantolon askısı kullanır. Evini sakin bir şekilde büyük bir ağırbaşlılık içinde kendisi yönetir. Hareketleri yavaştır ama büyük bir düşünürdür. Köyde hem bilgeliği hem de hatırı sayılır derecedeki cimriliğiyle ünlüdür ve İngiltere'nin güneyindeki yollar hakkındaki bilgisi, o bölgede doğduğu için orayı avcunun içi gibi bilen ünlü İngiliz yazar Cobbett'i bile gölgede bırakır.

Pazar sabahları, bütün bir yıl boyunca her pazar sabahı, kapıları dış dünyaya kapalı olduğu sırada, her gece saat ondan sonra, elinde hafifçe sulandırılmış bir bardak cin tonikle barının arka odasına gider ve kadehi bıraktıktan sonra kapıyı kilitler, storların kapalı olup olmadığını kontrol eder, hatta masanın altına bile bakar. Sonra yalnız olduğundan emin olunca, dolabı açar ve dolabın içindeki bir kutuyu, ardından da o kutunun içindeki çekmeceyi ve kahverengi deri kaplı üç ciltli çıkarıp büyük bir gururla masanın ortasına dizer. Bir ara geçici olarak bir hendekte kaldıkları için defterlerin ciltleri sudan aşınmış ve renkleri yosun yeşiline çalmıştır, sayfaların bazıları da kirli suyla yıkanıp silinmiştir. Hanın sahibi koltuğuna oturur, kilden yapılma uzun bir

pipoyu yavaşça doldurur, bu arada da defterleri içinde duyduğu kötücül bir hazla seyreder. Sonra onlardan birini önüne çeker, açar ve sayfaları ileri geri çevirerek, okumaya başlar.

O sırada kaşları çatıktır ve dudakları kıpırdar. "İki, yukarıda, havada küçük iki, çarpı vesaire, vesaire... Tanrım! Nasıl da zeki bir adamdı!"

Sonra rahatlayıp geriye yaslanır ve piposunun dumanları arasından gözlerini kırparak odasındaki başka gözler için görünmez olan şeylere bakar. "Sırlarla dolu" der. "Hem de müthiş sırlarla!"

"Şunların içindekileri bir çekip alabilsem keşke...Tanrım!"

"Ben olsam, onun yaptığını yapmam... Yani!" Piposunu içine çekip ateşini körükler.

Böylece bir düşe, o sonu gelmek bilmeyen hayatının harikulade düşüne dalıp gider. Ve Kemp durmaksızın ağzını aradığı, Adye de sık sık sorguya çektiği halde, hanın sahibi dışında, bu defterlerin içinde yazan o anlaşılması güç görünmezlik sırrıyla onun gibi daha pek çok tuhaf sırrın orada olduğunu tek bir kişi bile bilmez. Ve o ölünceye kadar da onlardan hiçbiri bilemeyecektir.

matthew selwyn

görünmez adam üzerine*

Görünmez Adam (1897) H. G. Wells'in en eski ve en iyi tanınan bilimkurgu romanlarından biridir; bu romanını *Zaman Makinesi* ve *Dünyalar Savaşı*'nı da yazmasına vesile olan o göz alıcı patlamayı yaşadığı sırada yazmıştır. Yabancı, küçük Iping Köyü'ndeki bir hana vardığı zaman köy sakinlerinin merakını cezbeder. Toplumdan izole yaşayan ve olağandışı bir karaktere sahip olan yabancı, bilimsel deneylerini yürütmek için kendisini odasına kilitler. Yüzünü tamamen kaplayan sargılarını ve üzerindeki kalın giysilerini çıkardığı hiç görülmez. Yabancının bir sırrı olduğu konusunda ayak direyen köy halkı, bu sırrı ifşa etmeye çalışınca, yabancı bu durumdan oldukça rahatsız olur. Nihayetinde ismi Griffin olan bu yabancının, yeterince tedbir almadan bilimsel uygulamaları için kendisini denek olarak görünmez yaptığı açığa çıktığında, ortalık birden karışır. Akabinde Griffin, birdenbire toplumdan dışlanmış bir kişi haline gelir, onun o aksi ve kavgacı tavrı da giderek şiddetlenir çünkü hayatta kalma mücadelesi vermektedir. Griffin'in şaibeli geçmişi okura anlatılırken, bu hayatta kalma mücadelesi, onun kendine özgü yaşam biçimini ortaya koyan ana

* Bu yazı 22 Ekim 2012'de bibliofreak.net / A Book Review Blog sitesinde yayımlanmıştır.

konudur. Neticede Griffin kırılma noktasına gelir; işi ciddiye bindirip Iping halkı üzerinde *Terör Dönemi*ni başlatmaya kalktığı zaman da facia kaçınılmaz hale gelir.

Görünmez Adam aracılığıyla Wells, bilimin dünyadaki yerine, bilimsel araştırmaların önemine ve yöntemlerine değinir. Aslında, romanın kurgusu bir tür bilimsel araştırmaya benzer: İlk bölümde köylülerin hepsi, gizemli yabancının, mantığı farklı biçimlerde kullanmasındaki sırrını ve *Bilinmeyen*'i temsil eden görünmezliğiyle Griffin'in kendisini keşfetmeye çalışır. Romanın ikinci bölümünde kurulan olay örgüsüyle ise, odak noktası, olayların kendisi ve bu olaylardaki dolaylı anlatımın değerlendirilmesi haline gelir. Köy halkının el yordamıyla bu sırrı açıklığa kavuşturmaya çalışmaları, bilimsel araştırmanın kesin, açık görüşlü süreçleri ve olgulara karşı bulduğu cevaplarıyla karşılaştırılır, oysa gülünç bir tonda, bilgi ya da deneyim çemberinin dışındaki şartlarla meydan okunduğu zaman romandaki en göze çarpan kişinin doğaüstü olaylara ve dine çekilme eğilimi de vardır.

Griffin'in görünmezliği sosyal statü yoksunluğunu sembolize eder. Bir bilim insanı olarak pek fazla değeri yoktur ve kısmen bilimsel uğraşları yararına kendisini toplumdan soyutlamayı seçer: Bilimsel buluş işi, bilim insanınca kararlı ve düzenli bir çabayı gerektirir. Hal böyle iken toplum, açıkça kendisinden kaynaklanan az da olsa uygulanabilir tatbiklerin olduğu böylesi bir araştırmayı desteklemeye gönüllü değildir. Griffin'in esas değeri, kendi bilgisi ve bilimsel araştırmasından ileri gelir. Ancak buluşları yanlış anlaşılır; bulguları sıradan insanlar tarafından değer görmez, çünkü sıradan insanın gözünde bu bulgular toplumsal ya da tatbik edilebilir herhangi bir değere sahip değildir. *Görünmez Adam* aracılığıyla Wells bu durumu bir sorun olarak tanımlar ve bu sorunu, nazari bir bilim insanın çalışmak için odaya

kapanıp tatbiki bir toplumda yaşamını sürdürmesini bilim, bir görev aşkı olarak kabul etmeli midir diye sorarak irdeler. Çünkü tatbiki bir toplum, Griffin'e ya da görünmezliğinin sebebi olan çalışmasına değer biçemez. *Görünmez Adam* yazıldığı zamanlarda İngiltere'de bilim, toplum içinde yavaş yavaş saygın bir yer kazanmaya başlıyordu, bir bakıma Wells, Almanların bilimsel araştırmada ilerliyor olmasına ve bu durumun onlara sağladığı yararlara karşılık olarak, bu değişimi açık açık destekliyordu. Bu doğrultuda Wells'in bilimkurgusunun bilimin yaratıcı bir formu olmasında önemli bir rolü vardır, bu rol ise kurallara bağlı deneysel bir bulgu ile kısıtlanmamıştır, daha ziyade kuramlar yürütmekte ve göz alan teorileri sınamakta bağımsızdır. Wells'in yönlendirmesiyle kendi hikâyesini nakledenken Griffin, 19. yüzyıl öğretisinin boğucu mutabakatını eleştirir ve İngiltere'deki fen bilimleriyle deneyim kazanır, metnin içinde Wells'in meyilli olduğu en anlaşılır gösterge de budur.

Fakat bağımsız ve göz alıcı bilim, devrim kadar tehlikeli olabilir. *Görünmez Adam* işte bu yüzden sadece kuramsal bilimin yeni bir dalının tanıtımı değil, aynı zamanda bilginin gücüne ve bilimsel buluşun kasıtsız sonuçlarına karşı da bir uyarı mahiyetindedir.

Bir albino olarak Griffin kendisini görünmez yapmadan önce toplum tarafından dışlanmış bir kişidir, *Görünmez Adam*, bu bakımdan, dışlanmış kişiye ve hiçbir şeye sahip olmayan bir adamın toplum tarafından nasıl kötü muamele gördüğüne dair toplumsal bir eleştiridir de. Aslında *Görünmez Adam* başlığı, toplumdaki bilim insanını ya da toplumdaki görünmez olanı ima edebilir.

Griffin karakter olarak tuhaf biridir, ateşli bir öfkeyle hareket eder fakat bu öfke saman alevi gibidir, hatta ilk etapta en büyük kusuru, kaba bir konuşma tarzına sahip olması olarak görünse bile bu böyledir. Halihazırda toplumdan

uzaklaştırılmış biridir ve görünmezliği bu durumu sadece tasdik eder. Griffin'in görünmezliği nasıl elde ettiğinin izahı iyi düşünülmüştür, karakter yaratılırken pek fazla ayrıntı verilmez, Griffin'in psikolojik bir derinliği de yoktur. Çünkü görünüşe bakılırsa, zeki bir adama göre inanılmaz bir mantıksızlığa sahip olan Griffin, görünmez olduğu zaman için herhangi bir plan kurmaz ya da sonuçları önceden tahmin edip ona göre davranmaz. Hoşnutsuz kimseden Terör Dönemi'nin azmettiricisi olmaya dönüşmesi ise, tümüyle gülünç değilse de, ziyadesiyle melodrama özgüdür.

Karakterlerin çoğu epey gölgede kalır, bu sayede romandaki fikirlere daha fazla ışık tutulur. Karakterlerin hepsinin tek boyutlu olmasına neredeyse hiç işaret edilmez, fakat bazı diyaloglar biçimsiz ve yapay hissedilir, nesrin kendisi ise yer yer çatırdamaya başlar, bu çok daha büyük bir meseledir. Bu durumda yazma eylemi teknik olarak kusurlu hale gelir bir bakıma, dolayısıyla Wells, kullandığı edebi oyunların çoğunu başarıyla tamamlayamaz. Dile getirilen nesir ve tarif edilen dünya zamanının çok ötesinde olmasına rağmen, Wells'in toplum ve bilim hakkındaki eleştirisi sadece kıymetli sezgilerle dolu kalır.

Romanın ilk bölümü aslında oldukça eğlencelidir, çünkü köy halkı aralarına katılan yabancının içyüzünü öğrenmeye çalışır. Kuşkusuz bazı karikatürize edilmiş yerler biraz küçümseyicidir, fakat elbette karakterlerin kalbinde insani doğrular vardır, gerçi hikâyenin ana teması, *Görünmez Adamı* bu bağlamdan bütünüyle saptırmaması gereken biri için arzulanan pek çok şey bırakır. Ama Wells'in yazımla ilgili bir biçime öncülük ettiği unutulmamalıdır; uygun bir şablon bulunmadığı için, fikirlerini sıralamadaki başarısının çelişik olması beklenilen bir şeydir.

Bütün büyük bilim kurgu yazarları gibi Wells de bilimsel gelişimi tasarlayıp bu gelişim hakkında tahminlerde bulu-

nabilmiştir, fakat bu romanda özel teknolojilerin tanıtılmasından ve bu teknolojilerin karakterlerin yaşamlarına nasıl etkisi olduğundan çok daha fazlası vardır, bilim insanın dünyadaki yeriyle ve bilimsel deney yapmanın tehlikeleriyle ilgili bir irdeleme yapılmaktadır. Pek çok eleştirmen *Görünmez Adam*'ı Wells'in kendine has, adeta güçsüz bir denemesi olarak ciddiye almaz, fakat bundan daha fazla olan bir şey var: *Görünmez Adam* insaniyetin olmadığı bilime karşı bir uyarıdır. Birçok uyarlaması da ortaya çıkmış olan bu romanın erken dönem bilimkurgu eserlerinin en iyi bilinenlerinden biri olarak kalması da Wells'in yazımına olmasa bile, hayal gücüne bir kanıttır.

İngilizceden çeviren: Hande Yazıcı

Soğuk bir kış günü, elinde küçük bir valizle Iping Köyü'ne gelen yabancı, yüzünü ve tüm vücudunu saran beyaz sargıları, büyük mavi gözlükleri, fötr şapkası ve uzun paltosuyla garip bir görünüşe sahiptir. Iping sakinleri, en az görünüşü kadar garip davranışları da olan yabancının bir şeyler gizlediğini fark edince, ona sorular sormaya başlarlar. Şüphe ve merakın iç içe geçtiği bu sorular, gücün sırlarıyla ilgili çetin bir maceraya davet eder onları:

> *Görünmez biriydim ve görünmezliğin bana verdiği olağanüstü avantajları daha yeni yeni fark etmeye başlıyordum. Şimdiden kafamın içi artık özgürce yapabileceğim tüm o çılgınca ve müthiş şeylerin planlarıyla doluydu.*

H. G. Wells 1897 yılında yazdığı bu bilim kurgu romanında, görünmezliğin sırrını bulan Dr. Griffin'in keşfinin nasıl kontrolden çıktığını anlatırken, toplumun kendinden olmayanlara karşı gösterdiği saldırgan tutumlara da sarsıcı eleştirilerde bulunuyor. Görünmez Adam, toplumun dışladığı ve toplumu dışlayan marjinal bir adamın öyküsüdür; Wells bize, pek çok kitabında olduğu gibi, yine şunu soruyor: "Başınıza böyle bir şey gelseydi peki siz ne yapardınız?"

AYRINTI · KLASİK
ISBN: 978-605-314-168-6